

Catalunya Cristiana

SETMANARI POPULAR D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSES

"Jo et dic que ets
Pere, i damunt
d'aquesta Pedra
edificaré la meua
Església, i el
poder de la Mort
no serà pas més
fort que ella."

Mt. 16,18

Any III N.º 144

Setmana del 27 de juny al 3 de juliol del 1982

40 Ptes.

afinant

Aclamar o celebrar

Una certa opinió pública es comença a interessar per la propera visita del Papa a casa nostra. Oidà! Uns es pregunten si els organitzadors —qui són?— ja calculen que probablement seran milions els catalans que voldran veure i aclamar el Sant Pare i que, per tant, caldria preveure uns espais immensos i adequats per encabir-hi aquella multitud. On són aquests espais, a Barcelona? Ja s'han aturat a pensar que una cosa és veure i aclamar el Papa i una altra és celebrar una eucaristia vivent i participada al voltant del bisbe de Roma...? El suggeriment que corre, d'una celebració així en un estadi és abellidora. I, tot amb tot, si tal com diuen, el Papa serà rebut a Barcelona a la Sagrada Família i després farà un recorregut amb cotxe descobert fins a la Catedral, hi ha espai suficient perquè milions de catalans el puguin aclamar.

Un altre afer és els que especulen amb insistència sobre si unes eleccions anticipades podrien ajornar, una vegada més, la seva vinguda. És que per ventura en tenen ganes? Si fos així, l'Estat espanyol, amb el Rei al cap, faria un trist paper: invitar a casa un hoste il·lustre i a l'últim moment dir-li "No vingueu ara. És que hem decidit de pintar el pis..."

Joan E. Jarque i Jutglar

sumari

8

CATALUNYA
Girona: Caritas aborda l'atur comarcal.
Urgell: 50 parelles celebren les noces d'argent.

20

ESPANYA
Andalusia dona 119 milions per a la campanya contra la fam.

24

JOVENTUT
Dues guies per l'estiu del jovent.
El "Servei Social i Sanitari", dirigit per joves universitaris.

CENTRALS
"Equips de la Mare de Déu, avui".

Monsenyor Antonio Montero, que veiem en aquesta foto en el moment de lliurar el premi "Bravo" al director de CATALUNYA CRISTIANA, ha estat l'artífex de l'acord que farà possible aviat uns programes religiosos a la RTVE a l'altura dels altres països democràtics.

El nostre director forma part de la comissió corresponent

RTVE: Per fi, programació religiosa

Madrid.— Després de quasi vuit anys de laborioses negociacions, interrompudes i recomençades diverses vegades, a partir del juliol vinent RTVE dedicarà uns espais regulars a la programació religiosa. En efecte, l'ens autònom RTVE ha decidit posar en marxa un comitè de treball que prepari amb urgència les bases i l'esquema de programació per a les tres entitats que depenen d'ell, és a dir TVE, Ràdio Nacional i Ràdio Cadena. Aquest comitè de treball està compost per vuit persones, quatre designades per la gerència de RTVE i quatre per la comissió episcopal de mitjans de comunicació social. El nostre director és un d'aquest quatre membres. El comitè esmentat ja s'ha reunit diverses vegades i

podem avançar que, pel que fa a la televisió, l'espai dedicat a la programació religiosa estarà en consonància amb el que és usual en els països democràtics europeus. En principi hi hauria quatre programes: "El dia del Senyor" d'una hora de duració els diumenges al matí, amb una missa retransmesa des d'esglésies interessants des del punt de vista pastoral i artístic; "Poble de Déu", "magazine" catòlic d'una mitja hora els dimarts per la 1.ª cadena abans del telediari del vespre; "L'Església dia a dia", noticiari religiós els divendres, quinze minuts després del telediari de migdia i "Resposta", un programa de pensament religiós i relacions fe-cultura, a emetre per la segona cadena en dates a determinar.

Després d'un debat constructiu

Barcelona renova el seu Consell Pastoral

Barcelona.— Sota la presidència del Cardenal Jubany se celebrà el passat dissabte, dia 19, la darre-ra sessió plenària del Consell Pastoral Provisional de Barcelona. Aquest Consell creat a partir de l'Assemblea Diocesana, deixarà pas a començaments del curs que ve a un Consell elegit ja des de les diferents instàncies eclesials.

La sessió s'inicià amb el debat d'una proposta sobre "Laics amb responsabilitats eclesials", que fou aprovada després d'un ric debat on es subratllà la importància de la qüestió per al futur de la nostra església.

El segon punt de la sessió es centrava en la normativa que haurà de regir el proper Consell pastoral Diocesà. A la plenària anterior ja s'havia aprovat el criteri per a la informació d'aquest proper Consell, criteri que incloïa la presència de 15 membres de l'actual Consell en ell. Aquest punt, però, fou reconsiderat pel Consell de Govern, que anuncià a la plenària la seva supressió, per evitar que fos interpretat per certs sectors com un intent de control del proper Consell per part d'aquest. El Consell de Govern subratllà que ell assumeix plenament la responsabilitat de tirar endavant la formació del proper Consell, i indicà que no es dissoldrà la Comissió Permanent del Consell actual fins que s'hagi elegit el proper.

Recollint el treball fet fins ara, es presentà al Consell un projecte de declaració sobre la joventut. El debat mostrà diferents concepcions possibles d'una declaració com aquesta, especialment en qüestions de llenguatge i destinatari, però anà prevalent l'opinió d'utilitzar el text proposat, amb certs retocs, més que no pas deixar el tema penjat.

Un lloc de pau i pregària a set quilòmetres de Girona

Santa Maria de Cadins, nou monestir cistercenc

Girona.— La comunitat cistercenca de Santa Maria de Cadins inaugura fa poc el seu monestir. Les zones noves que sorgeixen per tot arreu, dificulten l'ambient que necessita una vida monàstica. S'han instal·lat doncs, a 7 km. de la ciutat de Girona, en un paratge frondós i quiet, a Sant Medir. Han restaurat la petita església romà-

nica i ha quedat oberta al culte. La rectoria serveix de casa d'acolliment; conserva el seu sabor vuitcentista i és molt visitada per grups diversos.

El senyor Bisbe de Girona, Dr. Jaume Camprodon, beneí el monestir i presidí la solemne Eucaristia, acompanyat de l'Abat cister-

cenc Dom Edmond M.ª Garreta i 12 concelebrants més. Hi assistiren nombrosos fidels, els quals, junt amb els celebrants, acabada la missa, entraren processionalment cantant les Lletanies dels Sants, dins del nou monestir, podent admirar la seva perfecta construcció i el bon encert en la distribució de les dependències que reclama una

vida monàstica, una de les quals és un taller d'enquadernació —treball propi de les monges— muntat amb la tècnica més moderna. Felicitem aquesta comunitat gironina i desitgem que el restaurat Sant Medir sigui sempre per a tothom un bon lloc per a celebrar la litúrgia, pel repòs i pel silenci, del qual tothom n'està tan necessitat.

benvingut!

textos

Preparem-nos per a la vinguda del Papa (V)

7. Amb quin dret el Papa viatge pel món.

Qui és el Papa per viatjar d'aquesta manera pel món? Amb quin dret ho fa? Fent-ho, no s'arroga unes facultats que no li pertocuen? S'han aixecat protestes contra certs aspectes dels viatges del Papa; ignoro si n'hi ha hagut contra els viatges en si mateixos.

Més endavant explicarem qui és el Papa pròpiament (encara no ho hem fet com cal); admetem ara que és el pastor suprem de les ovelles de Jesucrist a la terra i diguem que cada pastor té el dret de visitar el seu ramat o els seus ramats arreu on es trobin, fins al confins de la terra. Exercint aquest dret el Papa no fa cap tort a ningú. El protestant Kirkegaard deia que pel fet de tenir i practicar la fe cristiana no fem cap injúria a ningú. De la mateixa manera, no hi ha ningú, cristià o no, que pugui sentir-se injuriat si el Papa visita les seves ovelles allà on es troben.

Més per aquesta manera d'entrar en contacte personal amb les seves ovelles, els pastors supremos poden invocar unes raons bíbliques. El Papa és successor de Pere (també d'això n'hem de tornar a parlar amb més deteniment); ara bé, Jesús va dir a Pere poc abans de la Passió: "Simó, Simó, mira que Satanàs us ha reclamat per garbellar-vos com el blat; jo, però, he pregat per tu perquè no defalleixi la teva fe; i tu, un cop convertit, confirma els teus germans" (Lluc 22, 31-32). En dir "els teus germans" Jesús es referia als altres apòstols, ¿a qui sinó? La força de la fe que Jesús obtindria amb la seva pregària per a Pere havia de servir perquè aquest confortés els altres apòstols, els quals, per la seva part, havien de confortar les pròpies ovelles a ells encomanades. Ara bé, després de la resurrecció de Crist, Pere rep d'ell l'encàrrec de pasturar totes les ovelles sense distinció: "Pastura els meus anyells" o "les meves ovelles" (Joan 21, 15-17). És cert que tots els apòstols són enviats per tot el món a predicar, batejar i perdonar els pecats (Joan 20, 21-23), però és a Pere, i només a ell a la presència dels seus companys d'apostolat, a qui el Senyor ressuscitat fa la pregunta, com si posés una condició: "M'estimes més que aquests?" (Joan 21, 15). No és possible negar que aquí hi ha una designació especial de Pere per damunt dels altres apòstols. Almenys així ho ha interpretat l'Església amb una tradició constant i ja primitiva, i sabem que en afers de significació teològica com aquest que estem tractant, la interpretació de l'Església és decisiva.

De totes les consideracions que hem fet fins ara no es dedueix que els Papes hagin de viatjar per les comunitats cristianes catòliques d'arreu del món. Ara, veiem que quan un Papa ho fa, compleix certament en una forma concreta una de les seves missions primordials: la de confortar la cristiandat amb la seva presència.

(Continuarà)

A. Olivari

Concurs Infantil

Per a treballs de vacances

Sota el lema: "El Papa ve a visitar-nos"

Bases: 1.ª Poden participar en aquest concurs tots els nois i noies en edat escolar.

2.ª Les redaccions es podran fer indistintament en català i castellà.

3.ª Es concediran premis individuals als millors treballs presentats a cada un dels TRES TEMES i distincions especials als col·legis que col·lectivament hagin presentat més treballs i/o hagin guanyat algun premi individual.

4.ª Amb les reserves que fan al cas, podem avançar que els premis individuals i les distincions als col·legis comportaran la possibilitat de poder saludar personalment el sant Pare a un o l'altre dels actes de Montserrat o de Barcelona.

Els TEMES del concurs, tots sota el lema general "El Papa ve a visitar-nos", són els següents:

1er REDACCIÓ

En forma lliure (conte, narració, reflexió, comentari, poesia, carta, etc.) amb un màxim de cinc folis en lletra clara.

2on DIBUIX

Il·lustrant l'esdeveniment o la figura del sant Pare, la seva vida, la seva missió de pastor universal, etc.

3er CULTURA RELIGIOSA

Responent correctament al següent qüestionari:

A. ¿Qui elegí Pere com a Cap visible de l'Església Universal?

(Textos evangèlics referents a la pregunta).

B. ¿Què en sabem de Pere? (Evangelis, Nou Testament, Història de l'Església).

C. ¿Quin és el nom "papal" dels 10 primers successors de St. Pere, com a bisbes de Roma i Caps de l'Església universal?

D. ¿Quin és el nom "papal" dels 10 últims Papes?

E. De nom de pila i de cognoms de família, ¿com es deien els 10 últims Papes?

F. ¿Què és un Concili Ecumènic?

G. Nom dels 5 primers Concilis Ecumènics.

H. Nom dels 5 últims Concilis Ecumènics.

I. ¿Què és una Encíclica?

J. Títol de les encíclics escrites per Joan Pau II.

5.ª Els treballs, degudament signats i amb l'adreça completa del concursant s'hauran de lliurar a la redacció de C.C. sigui individualment, sigui col·lectivament per col·legis abans del 25 de setembre.

notícies

L'AMOR AL PAPA, EXPRESSIÓ D'AMOR A L'ESGLÉSIA, diu el Bisbe de Tortosa

Tortosa.— "El viatge del Sant Pare a Espanya produirà

un major apropament dels catòlics al Papa i, per tant, a l'Església i entre si", afirma el Bisbe de Tortosa.

Monsenyor Carles diu que "l'amor al Papa és molt més que un simple sentiment. La concreció de l'amor a l'Església té en l'amor al Papa una de les seves més encertades expressions".

El Bisbe de Tortosa denuncia: "Alguna prevenció actual referent a la figura del Papa no està lluny de l'errada afirmació que l'Església sigui un cos d'alguna manera imminent, considerat des d'una perspectiva sociològica, en la qual la veritat seria el resultat de l'opinió de la majoria, i hom veuria amb recel tota afirmació magisterial".

En el Full Dominical de la diòcesi de Tortosa, monsenyor Carles recorda que els viatges del Papa són com un retorn als inicis, ja que el primer Papa, sant Pere, "també fou un pelegrí apostòlic". Amb el papa Joan Pau II "els viatges assoleixen un nivell carismàtic. Europa i Àfrica, Amèrica i Àsia: els continents el senten seu i el criden amb força, exigeixen la seva presència, els sap greu que no torni i que marxi massa aviat. L'edat apostòlica ha tornat". I monsenyor Carles acaba concretant els objectius del viatge papal: "És la nostra conversió, l'enfortiment en la fe, la unió pregonada amb l'Església, la joia de sentir-nos germans d'una gran multitud, allò que el Papa es proposa en el seu viatge a Espanya".

Oració per a la preparació de la visita del Papa

Senyor nostre Jesucrist, el constructor únic i invisible, que volguéreu edificar la vostra Església sobre Pere —la "roca"— i encomanar-li, com a Cap del Col·legi Episcopal, amb la missió de vetllar per la puresa i fermesa de la fe, en Pastors i ovelles, la sol·licitud de totes les Esglésies...

MIREU BENIGNE el Vicari vostre i Pastor nostre, JOAN PAU II, papa, que es disposa a visitar les nostres Esglésies de Catalunya...

US DEMANEM PER A ELL el do de discerniment, perquè, coneixent bé les necessitats del nostre poble i nostres, pugui adreçar-nos paraules de llum veritablement orientadora.

I A NOSALTRES CONCEDIU-NOS prou humilitat per acceptar-les i acollir-les en esperit de fe, de docilitat i d'esperança. Vós, que viviu i regneu, ara i sempre per tots els segles dels segles. AMEN.

editorial

Programes religiosos a RTVE

Sembla que finalment l'ens públic RTVE inclourà habitualment uns espais religiosos en la programació dels tres mitjans de difusió que depenen d'ell: Ràdio Cadena, Ràdio Nacional i Televisió Espanyola. Diem "finalment" amb el doble sentit d'aquest mot, el purament cronològic i l'enfàtic equivalent al "ja era hora!".

Les negociacions entre l'episcopat espanyol i RTVE vénen de lluny, quasi vuit anys, i semblaven "el conte de mai acabar" o la tela de Penèlope. Varies vegades, quan semblava que ja tot estava dit i debatut, s'hagué de tornar a començar de bell nou el plantejament. Un canvi en la cimera dels llocs de responsabilitat ho engegava tot en orris. Malament van els afers dels quals depèn un interès públic quan estan a mercè de les qüestions de persones. Allò que pertoca al bé comú ha d'estar suficientment regulat i tutelat per les lleis i les normes. L'arrel de l'inexplicable tardança a posar la RTVE en sintonia amb la dels països democràtics està en aquesta manca d'instruments legals. L'Estatut de la Ràdio i de la Televisió és un text que coixeja en molts aspectes i sobretot en el que ara ens ocupa. La Constitució Espanyola obre una porta i assenyala un camí que cal afitar i recórrer i el mateix podem dir de l'Acord cultural Església-Estat o de la Llei orgànica sobre la Llibertat Religiosa.

Cal felicitar-nos que la comissió nomenada pel Parlament hagi enfocat finalment, des d'un angle pragmàtic i professional— sense prejudicar el que un dia pugui ser regulat per unes normes de rang jurídic adequades—, el problema de donar cabuda a uns espais religiosos dins la programació habitual d'aquest mitjans de difusió pública. Aquest enfoc és just. Es tracta que els responsables de la RTVE mirin d'atendre, des d'un punt de vista "professional", les expectatives del seu públic, entre les quals, semblantment les de caràcter polític, cultural, esportiu, etc. hi ha també certament les de caràcter religiós, en la proporció que sigui, però certament no inferior a la de qualsevol poble lliure i culte.

Esperem que, aquesta vegada, la barca arribi a bon port! Tanmateix l'afer és complex i desitgem de cor, encert al grup de treball—designat per parts iguals per la gerència de RTVE i per l'Episcopat— que tot just acaba d'encetar la tasca. Concebre uns programes religiosos—culturals, informatius, formatius— no és difícil. Tampoc ho és gaire posar-se d'acord sobre uns horaris convenients i uns espais proporcionals justos. Molt més difícil és senyalar les responsabilitats i les competències que assegurin l'autonomia legítima de RTVE—recordem que no es tracta d'un "dret d'antena" per part de l'Església— i la garantia d'autenticitat catòlica dels programes que es presentaran al públic amb aquesta "marca".

Ens atrevim a opinar que la clau de l'èxit rau en què RTVE, com la BBC anglesa o la SSRV suïssa posem per cas, adapti el seu organigrama actual de tal manera que doni cabuda a un veritable Departament de programes religiosos, amb gent competent i amb els mitjans adequats.

col·laboració

El veritable alliberament

Un dia, al tren—vaig i vinc cada dia de Sabadell a Barcelona— una noia estudiant a la Universitat de Bellaterra, em deia que a causa d'una sèrie de lectures—podeu suposar quines— se sentia alliberada. Li vaig indicar que per acabar d'arrodonir el seu alliberament allò que havia de fer era no limitar-se als textos que m'havia citat, sinó que els havia d'ampliar amb els de sant Tomàs, sant Agustí i amb una freqüent habitud de fullejar el Nou Testament. Perquè mai pot sentir-se hom alliberat si només segueix una línia de filosofia i no té en compte la riquesa de pensament que ve de Plató i Aristòtil, passa pels sants d'Aquino i d'Hipona, Descartes, Ortega Gasset, Zubiri i àdhuc el nostre Balmes. Posats a jugar a alliberar-nos llencem-nos-hi de ple i no fem exclusions. Siguem honrats amb nosaltres mateixos i analitzem, pensem, mirem i donem-hi voltes fins arribar al moll de la qüestió.

Apart del que hi ha de mal en el nostre món d'avui, no deixa de ser apassionant aquesta inquietud que es palpa pels aires. I el nostre jovent la sent però no acaba d'explicar-se-la. Sent un foc que li crema les entranyes però no n'endevina el motiu i el cerca per allà on sigui. I d'aquí vénen les desviacions, les topades i finalment, les marrades.

Una cosa hi ha, segura, en tot aquest problema de l'alliberament del qual tan es parla i poc s'aprofundeix: no el podem aconseguir ni en la droga, ni en la porno, ni en les actituds de violència. Per aquest camí es va de dret al desastre i l'anihilament. Per això té tant d'interès, l'Enemic, a fer de tot això com un gran espectacle i així veiem com a través d'una certa premsa, del cine, de la "tele" i de la ràdio, hi té uns infiltraments que arriben a un principi d'intoxicació de la societat. I d'aquí ve el malestar que sofrem i les actituds negatives que se'n desprenen.

Però la joventut té una cosa que la fa admirable. I és un sentit de lliurament i de generositat que tot ho pot transformar. La joventut és una cosa formidable que pot fer donar el tomb a un clima de desmoralització, que quasi ens ofega, i és la gran esperança dels que ja som grans i en ella tenim posada una gran confiança.

El que els joves necessiten—elles i ells— no és pas entusiasme i valor: d'això en tenen suficient si volen. Allò que nosaltres els podem donar són pistes. I qui en dona, i de sensacionals, és aquell infatigable sant Pau quan diu, per exemple: "Aquí, Senyor és l'Esperit; i onsevulla que es trobi l'Esperit del Senyor, allí hi ha llibertat".

Heus aquí la base incommovible del propi alliberament: l'Esperit de Jesús. És la meta de totes les filosofies i el cim de la Teologia.

Quan Jesús endevinava el desconsol dels seus deixebles en pressentir que els anava a deixar és quan va dir-los que no es desanimessin: que els enviaria el Consolador, l'Esperit de la veritat. Aquell del qual canta l'Església en la Pentecosta:

Sense l'alt teu benvoler
res no hi pot en l'home haver,
sinó culpes i buidor.

I també:

Çó que és rígid fes vinclar,
ço que és tort fes adreçar,
dóna escalf a la fredor.

Tots, doncs, hem d'entrar en aquest gran alliberament. Hem parlat dels joves en primer lloc perquè a ells han anat dedicats els esforços dels que han pretès enfonsar-los en la degradació. Però avui, s'endevinen ja símptomes certs de veritable alliberament. Ara, en aquesta nova Pentecosta que apunta a l'horitzó, joves, maders i vells, ens donarem les mans per a presentar la gran batalla de l'autèntic redreçament moral que tota la humanitat està esperant.

Quan aquella noia del tren m'explicava que s'anava sentint alliberada tenia raó. Era només un inici i si continua, com espero que ho farà, arribarà a la definitiva conclusió que l'Esperit és el veritable alliberador, el que ens fa veure totes les fineses d'un obrar que només té en compte el bé dels altres, que s'emmiralla en l'exemple dels sants, que s'estimula en la contemplació dels herois, que fa fecunds els treballs en pro de tota justícia, que fa agradable la convivència i que sap encomanar alegria als tristos i fortaleixa als qui vacil·laven.

Josep Maria Riu

el lector escriu

Un bisbe valent!

El bisbe de Mondoñedo-Ferrol (Galícia), Miquel-Angel Araújo, en una pastoral en gallec que el "Boletín Oficial del Obispado" publica, diu: "Es bo que s'ensenyi el gallec a l'escola i que tingui presència als mitjans de comunicació."

No és bo, en canvi, que aquesta presència del gallec als mitjans de comunicació i a l'escola sigui tan clarament insuficient si es vol assegurar la seva supervivència. Ni sembla bo que s'acudeixi als drets dels pares quan existeix un dret primari i natural que l'infant rebí la seva educació en llengua materna.

És bo que el poble gallec s'enriqueixi amb tota cosa bona i en concret amb la comunitat de vida amb els altres pobles d'Espanya i amb la llengua castellana.

No és bona, en canvi, la presència concreta avui prepotent i no fraternal del castellà a Galícia que origina el tràgic fenomen de la diglòsia (dues formes de llenguatge: pur i vulgar) i priva el gallec del lloc que li correspon: ser la llengua pròpia de Galícia, sense pretendre la desaparició del castellà entre nosaltres, que no deixa de ser una riquesa".

(Qüestions de vida cristiana, pàg. 135, Publicacions de l'Abadia de Montserrat, n.º 112).

Si d'aquesta pastoral substituïssim el gallec pel català, pregunto, què passaria? Quants foren els bisbes dels Països Catalans que la firmarien? I si tenien la

valentia de firmar-la, quant d'ells ordenarien pel "Boletín Oficial del Obispado" que ells i els seus sacerdots —autodefinits pares i mestres— utilitzessin el català en proporció a l'assistència als actes religiosos dels catalanoparlants? Una enquesta a qualsevol parròquia sobre misses en català, i misses en castellà, així com l'assistència de catalanoparlants i "castellano-hablantes" fóra prou acusadora.

Si els nostres bisbes volen continuar éssent pares i mestres cal que aprenguin del mestre de Miquel-Angel Araújo, un bisbe valent! / Carmel Biarnés d'Ascó.

Aclariment sobre missioners espanyols

Des del meu raconet de Madrid, m'agrada seguir les coses de casa meua i llegeixo la revista "Catalunya Cristiana". No cal que repeteixi que m'agrada.

Està clar que m'agradaria més si parléssiu sovint de missions (que no es pot identificar ni geogràficament ni formal amb el Tercer Món). He vist el que dieu del clergat nadiu. Bé, però ara he trobat a la pàg. 22 de l'últim n.º, la notícia que hi ha 1281 missioners espanyols. A mí, —que en això estic al corrent— em surten unes altres xifres. Segons les meves dades, en són uns 22.000. La diferència és notable i potser demana un aclariment públic; n'hi ha més de 18.400 a

Amèrica, quasi 1.900 a l'Àfrica, uns 1.500 a l'Àsia, prop d'un centenar a Oceania. De tots plegats, 12.500, aproximadament, són religiosos, uns 8.500 religiosos i un miler de sacerdots diocesans. Almenys que tinguem un altre concepte de les missions, la discrepància és notòria. / Josep Capmany, bisbe.

Casal pels avis

Es d'elogiar la preocupació de moltes persones per a crear el que en diem Casal dels Avis, on aquests poden distreure's amb persones de la seva edat, però... al mateix temps m'entristeix profundament que sigui necessari crear-ne.

Quan és necessari crear Casals pels avis, vol dir que alguna cosa no funciona. Quan s'han d'apartar és que no hi ha prou convivència entre tots. No assenyalem culpables, però el fet és aquest.

Es clar que hi ha sempre el cas de la persona que no té amb qui conviure, però és sempre més gratificador el veure's admès a la societat de tots, col·laborant amb tota la comunitat, acceptant uns i altres les limitacions que l'edat imposa, que son moltes, que no pas la separació en cèl·lules, que a vegades agreuja aquelles limitacions.

Als efectes ja naturalment marginadors de la jubilació, i que molts acusen en la seva salut,

crec que hauríem de contraposar-hi l'esforç en tenir aquelles persones més integrades al que en podríem dir activitats d'esbarjo o culturals, de tots. / Frederic Rabassa.

Col·lecta del Dia dels Mitjans de Comunicació

En el número 137 de CATALUNYA CRISTIANA es va publicar una carta titulada "Un bon llibre del Doctor Masnou". Estic d'acord que s'hauria de fer una col·lecta a totes les parròquies de Catalunya per a ajudar un setmanari com Catalunya Cristiana, que cada dia es veu que és més necessari per a la comunitat catòlica catalana.

Però, pregunto jo, ¿no existeix ja una col·lecta? el dia dels Mitjans de Comunicació? M'ha sorprès que aquesta carta es publicés sense cap comentari. ¿Això vol dir que Catalunya Cristiana rep una part d'allò que es recull en dita col·lecta del Dia dels Mitjans de Comunicació? / Ramon García Serra.

N. de la R.: Fins ara, CATALUNYA CRISTIANA no ha rebut cap quantitat de la col·lecta del Dia dels Mitjans de Comunicació.

Premi Bravo a Catalunya Cristiana

Rebeu la meua felicitació pel premi atorgat per la Conferència Episcopal Espanyola al nostre Setmanari. Donem gràcies a Déu per aquest gran do que tenim a les nostres mans. En primer lloc destacaria la formació i la informació religioses, que és el que prioritàriament ens interessa. També els testimonis cristians d'avui ens ajuden a tots a viure el nostre cristianisme a tots els nivells; les notícies de l'Església a tot Catalunya, la paraula del Papa, la pàgina dels infants i els passatemps... en fi, em sembla que quan sentim entusiasme per quelcom la donem a conèixer als altres. Com podríem fer una bona campanya per CATALUNYA CRISTIANA? Per què no fem un recull d'idees entre els lectors i preparem una difusió en un nivell més ampli, del nostre Setmanari? Tal vegada l'estiu fora un bon temps per a dur-ho a terme. A veure: o es podria fer la campanya dirigida a les Parròquies assenyalant un dia concret, o també ens podríem posar al cap, cada subscriptor, d'entrar al nou curs amb una nova subscripció aconseguida. Crec que poden sortir molt bones idees entre tanta gent que estimem CATALUNYA CRISTIANA.

Bé, deixo aquesta idea a les mans de Maria, la Mare de l'Església en aquest darrer dia del mes de maig. / Josefina Cuadrada.

petits anuncis

COMPRAS

COMPRO una casa amb hort dins d'un poble a no més de 65 km. de Barcelona. Dono entrada i resta a terminis. Trucar els matins al tel. 321 89 11 de Barcelona.

OFERIMENTS

MODISTA. Arrajaments i repàs roba a domicili. Tel. 220 13 24.

INFERMERES SANTA MARTA
Servei particular
Tel. 245 37 58

PROFESSORA D'EGB
de "Blanquerna"
de 23 anys, especialitat ciències i títol de català, per 1.ª etapa. S'ofereix a escoles confessionals catòliques. Tel. 213 03 39.

PROFESSORA titulada, llarga experiència, s'ofereix classes EGB a Vilassar de Mar, mesos juliol i agost a convenir, classes individuals o de grup.

VENDAS

VENC PIS totalment reformat. 5 hab. Sol tot el dia. Cambra de bany-servis. Galeria coberta. Menjador-sala d'estar. Tels. 254 07 54 i 204 57 38 de 4 a 10.

LLÍVIA

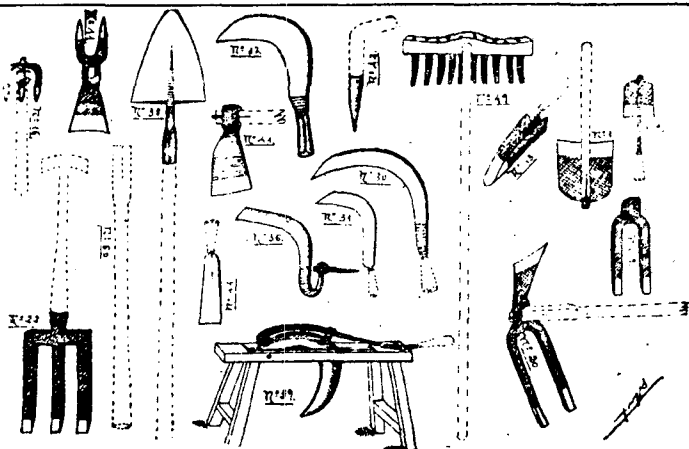
Venda casa centre, vil·la per a derrocar i construir. Baixos comercials i dues o tres plantes. 120 m².

Preu: 4.500.000 al comptat. Tel. 347 16 59, tardes i nits.

Apartado de Correos 35.

VENDA DE XALET I APARTAMENTS en els millors indrets de L'Escalà (Costa Brava). Preus interessants. FINQUES GUANTER (A.P.I.) Avinguda Ave Maria, 7. Tel. (972) 77 02 72

J. PLANAS Eines de tall d'alta qualitat.
Princesa, 53. Tel. 319 71 84 Barna-3.

BORSA DE TREBALL

OFERIMENTS

AUXILIAR administrativa con experiencia completa. INEM-17.228.958

AUXILIAR administrativa. INEM-31.282

ADMINISTRATIVO experto con alemán y francés. Contrato mercantil

ASESOR de industrias textiles. Contrato mercantil

PINTOR-decorador a domicilio, ordenanza o camarero. Contrato mercantil

CONSULTOR-analista de empresas con gran experiencia. Contrato mercantil

SECRETARIA, administrativa. INEM 45.120.109.

SECRETARIA, para industria química. INEM 17.490.795.

VENDEDOR de nivel o jefe de ventas bienes industriales. INEM.— 18.808.007.

AJUSTADOR y fresador con experiencia. INEM-29.161

VENDEDOR para formar, relaciones públicas o auxiliar contable. INEM-116.116

SUBDIRECTORA, o responsable de un departamento, encargada de una tienda, relaciones públicas, asistencia social. INEM 0/4119321.

AUXILIAR contable, facturación, caja, etc. INEM-01820056

AUXILIAR administrativa en prácticas mañanas. INEM-31.705

GERENTE. (Se ofrece.) Con gran experiencia en organización de empresas. INEM 112 528.

SECRETARIA de dirección y cajera.

Gerentes interesados en algún candidato llamar a la Asociación Cristiana de Dirigentes. Telfs. 318 77 21 - 318 79 77.

Catalunya
Cristiana

Un anunci equival a 6 dies de publicitat efectiva

CATALUNYA

Els investigadors volen que els traspassos siguin plens i globals

Els investigadors de Catalunya, agrupats en l'associació de personal investigador del Consejo Superior de Investigaciones Científicas a Catalunya, han manifestat el desig que els traspassos de serveis i d'investigació de l'Administració central a la Generalitat siguin globals.

La junta de l'esmentada associació remarcà el seu desig que siguin traspassats a la Generalitat tant els instituts del CSIC a Catalunya com el personal, donat el marcat caràcter interdisciplinari de la investigació científica i tecnològica. També plantejaren la possibilitat que els serveis fossin adscrits a una direcció general de Política Científica i Tecnològica dependent del departament de Presidència de la Generalitat.

Volen una assegurança d'atur de 2 anys

El vice-president del comitè de govern d'Unió Democràtica de Catalunya (UDC) ha proposat en unes declaracions dos anys d'atur pagat per l'Estat per a combatre la crisi.

Borrell és partidari de desenvolupar un pacte social negociat que hauria de contemplar tres aspectes principals: autoritzar a les empreses la suspensió temporal de col·locació i sou al seu personal durant un termini no superior a dos anys, període durant el qual l'Estat es fa càrrec de l'assegurança d'atur, incentivar econòmicament els nous llocs de treball i assegurar una col·laboració estreta entre sindicats i patronals.

Més de 200 milions per a restaurar Santa Pau

El Consell Executiu de la Generalitat acaba d'acordar l'aprovació inicial d'un projecte de restauració i ordenació de punts singulars existents en el recinte antic de Santa Pau.

La importància del projecte la demostra el fet que el seu muntatge total pugi a 22.188.613 pessetes, el que suposa un ajut de gran transcendència per arribar a culminar la restauració d'aquest important recinte i centre històric-medieval. Amb això, l'anomenada "vila vella" santapauenca cobrarà la dignitat i excel·lència que mereix pel seu valor.

El 1981, 2.482 persones emigraren de Terrassa

En el període que va del març del 1981 al març del 1982, el saldo migratori de la ciutat de Terrassa ha tornat a ser negatiu. Després d'haver-se conclòs els treballs de la revisió del cens, s'ha constatat que Terrassa compta actualment amb 160.242 habitants, regularitzant-se així una anòmala situació d'anys anteriors, en els quals el cens municipal estigué inflat en excés.

Aquestes xifres confirmen la tendència observada en els darrers anys, coincidint amb la fase més aguda de la crisi econòmica, segons la qual s'ha iniciat el retorn de part dels immigrants arribats en el decenni dels 60 cap els seus punts d'origen.

Més de 100 estrangers pendents d'expulsió

Hi ha 100 estrangers a la presó Model de Barcelona que per no tenir passaport, tenir-lo caducat o no poder justificar mitjans de vida al nostre país, han estat enviats a la presó per la Direcció General de Seguretat.

Esperant que es decideixi la seva expulsió, passen així mesos a la presó, sense haver comès cap delicte, circumstància que com s'informà s'ha definit com en desacord amb la Constitució.

El 1981 descendí el consum de carburant a Catalunya

El consum de carburants a Catalunya disminuí durant l'any passat en relació a l'exercici de 1980. Segons dades ofertes per la direcció de CAMPSA durant la recent junta d'accionistes de la societat celebrada a Madrid, la disminució suposà una venda de menys de 122 milions de litres (27 en els tres tipus de benzina i 95 en els quatre de gas-oil).

Les causes d'aquesta disminució de vendes a la zona catalana, la delegació de la qual engloba també les oficines comercials de dues províncies aragoneses, semblen ser les mateixes que les observades a la resta de l'Estat.

ESPANYA

Greus anomalies a la Caixa Rural de València

Un gran nombre d'irregularitats financeres foren dutes a terme pels directius de la Caixa Rural Provincial de València, al llarg d'aquests últims anys, segons queda palès en una auditoria realitzada per encàrrec de la pròpia entitat, per un equip de censors jurats de la zona valenciana.

La Caixa Rural Provincial de València, que a començaments d'enguany, totalitzava quasi 19.000 milions de pessetes en recursos aliens, és la quarta Caixa Rural d'Espanya.

Mayor Zaragoza "planta" al president de Cantàbria

Durant tres quarts d'hora va esperar el president de Cantàbria, José Antonio Rodríguez, l'acordada visita del ministre d'Educació, Federico Mayor Zaragoza.

Passat aquest temps, el senyor Rodríguez va fer tancar l'edifici, remarcant que "una espera així no ho permet Cantàbria ni ho justifica, ni tan sols, una aventura extra-matrimonial". El govern autònom va publicar un seriós comunicat, donant suport total al seu president. El president de Cantàbria, José Antonio Rodríguez és membre dissident d'UCD i fins i tot, va arribar a recordar telefònicament al ministre, la visita acordada. Per al govern de Cantàbria, el

ministre estava obligat a observar la deguda atenció als poders regionals establerts en l'Estatut i que provenen de la Constitució.

Una altra baixa al PCE

La diputada comunista per Alacant, Pilar Brabo, ha abandonat el PCE, després de disset anys de militància, dotze en la clandestinitat. Pilar Brabo també deixa el Grup Parlamentari Comunista i s'integra en el Grup Mixte. Els resultats de l'última reunió del Comité Central del PCE, han estat el detonant que ha provocat la dimissió de la diputada, dins de les posicions del sector euro-renovador.

S'està estudiant la redistribució de funcionaris

La Comissió Superior de Personal va estudiar la proposta per a prendre mesures que facilitin la redistribució de funcionaris en l'àmbit de l'Administració Civil de l'Estat i de la Seguretat Social, com a conseqüència del procés autonòmic.

Les mesures van adreçades a limitar la incorporació de funcionaris pertanyents a grups relacionats amb el procés de transferències, als serveis centrals dels ministeris, i a facilitar i fomentar el trasllat voluntari dels funcionaris dels serveis centrals als perifèrics i als autònoms.

MON

Sudàfrica: més de 200 negres detinguts

Més de 200 negres que assistien a un funeral a Soweto, ciutat satèl·lit negra de Johannesburg, foren detinguts.

L'operació, qualificada per la policia de rutinària, es produeix en vigílies del sisè aniversari dels greus incidents de Soweto, en els quals moriren més de 600 persones.

El funeral havia estat organitzat en memòria d'un líder sindicalista, mort en accident de trànsit, i de dos membres del proscrit Congrés Nacional Africà (CCNA), víctimes d'un atemptat, el propassat 4 de juny a Swazilàndia.

Un vaixell ecologista fou expulsat de Leningrad

El "Sirius" va arribar a port de Leningrad, en una de les seves escales d'un viatge internacional per fer campanya contra les proves nuclears. Els ecologistes europeus van esquivar la prohibició de les autoritats soviètiques de desembarcar i van deixar anar dos mil globus amb missatges antinuclears i després van recórrer els carrers de Leningrad distribuint fulls volants i enganxant pancartes a les parets. Els membres de Greenpeace portaven samarretes amb l'escrit "URSS, prou ja de proves nuclears" i enviaren una carta al president Brejnev protestant contra "l'escalada nuclear en el bloc de l'Est".

punt de vista

Malvines: balanç

Josep Fauli

Fa de mal dir que a les Malvines hi hagi pau, però és cert que, si més no, no hi ha guerra. A l'hora del balanç, cal apuntar un seguit de batalles esgarrioses, amb un gran nombre de pèrdues humanes i el restabliment teòric de la situació anterior a l'acció militar argentina. El balanç, però, no acaba aquí, perquè mentre el govern britànic veu enrobustida la seva situació, la dictadura argentina sofreix un cop dur, la víctima propiciatòria del qual ha estat el seu màxim representant.

En un moment de dificultats interiors greus, els militars argentins van jugar a fons la corda nacionalista i van menar el país a una guerra impensable. Aquesta campanya, però, en no tenir èxit, és un bumerang que torna contra els qui la posaren en marxa. El caràcter dictatorial del poder fa més greu la situació, i la mateixa acció que, al moment de les esperances, va comptar amb un indubtable suport popular, esdevé ara el motiu de crítiques de tota mena, unes crítiques, que, lògicament, han d'anar contra el sistema, un sistema que surt fortament malparat del mal pas.

L'hora del balanç, però, serveix per a comprovar l'absurd i la inutilitat d'aquesta guerra, a conseqüència de la qual, ultra les pèrdues irrecuperables, els problemes són innumbrables. Per als britànics, la possessió de les Malvines ja no podrà tornar a ésser pacífica; per als argentins, el que ja era, tot i que amb intermitències en la manifestació, un trauma nacional, ara resta associat a una derrota i a una situació que més d'un qualifica de vergonya col·lectiva. És, doncs, un balanç negre per ambdues bandes. I si per als britànics és menys negre, és, a la vegada, ben magre.

Ultra les repercussions en els dos estats afectats directament, cal pensar-ne altres possibles en l'equilibri internacional. És un fet que l'Argentina s'ha sentit deseparada per part dels Estats Units d'Amèrica i de la Comunitat Econòmica Europea, mentre que s'ha vist apropiada a posicions internacionals de Cuba i l'URSS.

Aquestes noves amistats, però, van contra la mateixa naturalesa del règim argentí actual i, sense un canvi radical a la política argentina, són abocades al fracàs. L'oportunisme que és habitual va fer dir coses durant el conflicte que són difícils de mantenir un cop acabat. La crisi no haurà servit ni per a cohesionar més i millor la C.E.E., al sí de la qual continuen tots els problemes, ni perquè, a la llarga, les posicions argentines restin massa allunyades del tracte habitual amb la superpotència del nord del continent americà: també per aquesta banda la guerra, doncs, haurà estat completament inútil.

ANY SANT 1982

Peregrinació a:

SANTIAGO DE COMPOSTELA

Presidida per l'Exm. Sr. Cardenal-Arquebisbe

Visita jubilar el 14 d'agost

ITINERARI I:

Amb avió del 12 al 15 d'agost.

Preu per persona: 29.480 ptes.

ITINERARI II:

Amb autopullman del 10 al 17 d'agost.

Visitant: Madrid, Astorga, León, Burgos i Saragossa.

Preu per persona: 29.725 pte.

ITINERARI III:

Amb autopullman del 10 al 18 d'agost.

Visitant: Aranda del Duero, Valladolid, Astorga, León, Zamora, Alba de Tormes, Salamanca, Avila, Madrid i Saragossa.

Preu per persona: 32.875 ptes.

Organització i inscripcions:

Viatges Barcino, S.A.

Agència de Viatges Grup A Títol 82

Central:

Llúria, 7. Tel. 318 05 24. Barcelona-10

Sucursals:

Major de Gràcia, 153. Tel. 237 71 31. Barcelona-12

Mar, 9. Tel. 389 47 08. Badalona.

P. Crist Rei, 93, bis. Tel. 389 42 11. Badalona

Joan Pau II en la 68 Conferència Internacional del Treball (Ginebra)

Darrera de cada treball hi ha un ser viu

"Solidaritat" fou la paraula clau del discurs pronunciat el darrer dimarts per Joan Pau II davant la 68 Conferència Internacional del Treball, que demanà als dos mil delegats en l'assemblea anual de l'OIT l'adopció d'una política de "solidaritat sense fronteres". Als empresaris els recordà el seu deure de crear o mantenir ocupacions en condicions adequades a la justícia social.

Joan Pau II és el segon Pontífex que visita l'OIT. El Papa anterior fou Pau VI l'any 1969. Ultra l'OIT el Papa va visitar uns altres tres organismes internacionals que tenen la seva seu a Ginebra, la seu del Comitè Internacional de la Creu Roja, el Centre Europeu d'Investigació Nuclear y el centre de les Organitzacions internacionals Catòliques.

A l'OIT: "Superar la lluita entre classes socials"

Joan Pau II, recordant la seva encíclica "Labore Exercens", subratllà el fet que "no sols el treball porta l'empremta de l'home, sinó que en el treball l'home descobreix el sentit de la seva existència".

En la seva allocució, tributà homenatge al treball humà, qual-sevol que sigui i onsevilla que es faci, com també a cada un dels

homes i les dones que el portin a cap, sense cap distinció entre llurs característiques. "Darrera de tota mena de treball —assenyalà el Papa— hi ha un ésser vivent: la persona humana. D'aquí li ve, al treball, el seu valor i la seva dignitat".

Després de recordar que l'OIT compleix la seva missió basant-se en els conceptes d'universalitat i humanisme, Joan Pau II repetí les paraules dites fa tretze anys, davant la mateixa assemblea, per Pau VI: "Mai més el treball contra el treballador, sinó sempre el treball al servei de l'home."

El Papa, visiblement cansat a causa dels viatges d'aquests últims dies, acabà fent un repete contra les violències de la llibertat sindical, recordant que el dret a la lliure sindicació està molt amenaçat, escarnit o desfigurat. Una advertència clara, que s'afegeix a les conclusions molt tristes dels ex-

perts de l'OIT encarregats d'establir la "llista negra" de les violacions.

Després de la seva allocució, va entrevistar-se amb els membres de sis delegacions sindicals, patronals i governamentals que assistiren a la Conferència. Entre aquestes rebé el ministre espanyol del Treball, Santiago Rodríguez Miranda i amb tota la delegació que representava als sindicats, als empresaris i el govern. El programa matinal acabà amb una visita a la seu de l'OIT.

En el Comitè de la Creu Roja: "Convenis que defensin contra la pràctica de tortures"

El Papa va sorprendre als dirigents del Comitè Internacional de la Creu Roja amb una petició molt

concreta: que treballin per elaborar convenis internacionals destinats a protegir a l'ésser humà contra els maltractes i, de manera especial contra la pràctica de les tortures.

Aquesta al·lusió i a la dels presos polítics causà alhora sorpresa i satisfacció, doncs tothom sap que el Comitè Internacional de la Creu Roja sembla dedicar més temps a les estadístiques de les baixes que a la recerca de la pau i de la defensa de la dignitat de l'home.

En el Centre d'Investigació Nuclear: "Utilització pacífica de l'àtom"

Durant la visita a aquest centre (CERN), on treballen uns 3.500 físics d'una vintena de països, Joan Pau II exposà la seva voluntat de facilitar l'aproximació entre l'Església i la ciència.

Fent al·lusió a les reiterades advertències de l'Església davant el perill que suposen les armes nuclears, el Papa volgué insistir en la utilització pacífica de l'àtom, recordant que l'Acadèmia Pontifícia de Ciències tractà, el novembre de 1980, aquest tema controvertit, demanant que s'estudiï l'impacte de la radioactivitat, la genètica, la contaminació ambiental i el magatzemament de deixalles radioactives.

En el Centre d'Organitzacions Catòliques: "Espero visitar Barcelona"

Joan Pau II visità el Centre d'Organitzacions Internacionals Catòliques. Com a representació catalana hi eren presents Jordi Bonet, del comitè directiu d'aquest centre i Félix Martí, president de Pax Romana, qui va preguntar al Papa sobre la seva propera visita a Espanya i a Catalunya. "Espero visitar Barcelona", contestà el Sant Pare.

El programa oficial de la visita acabà amb la celebració d'una multitudinària Eucaristia, acudint-hi fidels de tot Suïssa, treballadors espanyols, italians i portuguesos, així com centenars de funcionaris internacionals. El Sant Pare, en l'homília recordà la vocació internacional de Ginebra, però també la seva limitació geogràfica. Concelebrà amb un centenar de sacerdots. "No hi ha una autèntica religió sense recerca de la justícia ni pot haver-hi justícia sense amor i caritat", acabà dient Joan Pau II.

Així, doncs, les incògnites del viatge papal queden del tot aclarides. L'espontaneïtat dels fidels ginebrins, presents quasi en la totalitat del recorregut, constitueix un bon auguri per la visita pastoral de 1983, data en la qual Joan Pau II té previst de viatjar per la majoria dels cantons catòlics de la Confederació. No oblidem que es tracta d'una visita que el Sant Pare deu, d'un any ençà, a aquest país protestant, on els catòlics... són majoria. A.M.L.

crònica de Roma

Directori pastoral de Joan Pau II

ROMA. (Del nostre corresponent.)— Durant el pontificat de Joan Pau II, ja no massa breu, s'han anat fent intercanvis de gestos i paraules entre el Papa i els episcopats d'arreu del món, fins el punt d'anar-se dibuixant una mena de nou directori pastoral, força complet.

Crec que val la pena intentar resumir els principals punts que apareixen repetits amb diversos matisos i que constitueixen el magisteri pontifici en present d'indicatiu.

En aquest breu resum vull deixar de banda les recomanacions del Papa referents als problemes socio-religiosos, sigui ja de la nació, ja de cada una de les regions, per presentar, en contra, les indicacions més significatives que afecten la vida eclesial. Evidentment, l'esquematització a la qual em veig obligat, farà que es perdin que molts matisos, però tot sigui per la visió del conjunt.

El paper del bisbe segueix essent essencial. La novetat resideix en potenciar l'esperit col·legial, la comunió entre pastors. Esdevé essencial potenciar les conferències regionals.

És molt urgent la promoció de la pastoral de les vocacions. Cal inventar nous viarans; sense oblidar la tradicional atenció i formació, avui és el moment de les vocacions "anomenades adultes". Els seminaris hauran de tenir unes característiques que corresponguin als mandats del Vaticà II, molt transparent en donar orientacions respecte a la preparació espiritual, disciplinària i intel·lectual dels candidats al sacerdocí.

Els sacerdots cal que es mantinguin plens de zel i culturalment preparats, a més de propers al poble, a les seves ànsies i exigències. Han de tenir cura sobretot dels seus moments de pausa i de reflexió. Han d'agombar el ministeri quotidià que és evangelització i també promoció humana en absoluta fidelitat del carisma sacerdotal, i sabent infondre el sentit del dreteure de participació a la vida política i social.

Mai no s'ha de perdre de vista la importància de la pastoral de conjunt, la qual cosa també vol dir: bona i generosa distribució de la clerecia, autèntica afeció i un tracte reiterat entre els bisbes i el seu presbiterat, col·laboració a fons amb els religiosos i religioses i foment de les vocacions al diaconat permanent, que hagi d'atènyer la plenitud de les seves possibilitats eclesials.

El Papa pensa que per una fecunda vida eclesial cal desenrotllar més els organismes de participació, igualment el Consell presbiteral vist sobretot amb una òptica de fraternitat i amistat, com els consells pastorals diocesans, entesos com a portaveus del laicat i que han de ser expressió "compromesa i sensible de la vida de l'Església". I es pot dir el mateix dels consells parroquials.

El Papa insisteix molt en la tasca dels laics, "convé saber valorar-los i entendre'ls". S'ha de promoure l'associacionisme catòlic, tan el tradicional com en les seves noves expressions

E. Planas

**Catalunya Cristiana és un
setmanari popular de
premsa especialitzada:
d'informació i de cultura
religioses**

Vaticà dia a dia

Nomenaments a la
Cúria Romana

Joan Pau II ha nomenat, per tal d'ocupar els càrrecs vacants, d'encà de la mort del cardenal Falici, a monsenyor Sabattini pro-prefecte del Suprem Tribunal de la Signatura Apostòlica i a monsenyor Castillo Lara, pro-president de la Comissió Pontifícia per a la revisió del Codi de Dret Canònic.

Monsenyor Sabattini, italià de 69 anys, fou ordenat sacerdot el 1935 i nomenat arquebisbe el 1965. Actualment era secretari de la Signatura Apostòlica.

Monsenyor Castillo Lara és un veneçolà de 59 anys. És sacerdot salesià des del 1949 i arquebisbe des del 1973. Actualment ocupava el càrrec de secretari de la Comissió Pontifícia de la qual n'ha estat pro-president. D'altra banda, el Papa ha nomenat Camarling del Col·legi de Cardenals, al cardenal Bertoli, que ja ocupava aquest càrrec des del mes de maig del 1979.

Manifestacions del
doctor Vilardell sobre
la salut del Papa

"No crec que Joan Pau II estigui en condicions de portar a terme la vida a la qual l'obliguen els seus viatges, amb forts i esgotadors horaris de treball i canvis de clima", ha manifestat a Europa Press el doctor Francesc Vilardell i Viñas, metge barceloní, especialista en l'aparell digestiu, el qual fou consultat amb motiu de l'atemptat que el Papa va sofrir fa un any.

"Penso que el Sant Pare fa més del que li aconsellen els metges, preocupat, ara més que mai, per la pau del món", ha dit el doctor Vilardell. "Potser en aquest sentit hom pot dir que el Papa ofereix la seva vida per la pau."

La paraula, "paraula"

Mercedes Gordón, corresponent a Roma del diari "Ya" de Madrid, va viatjar a Buenos Aires en el mateix avió del Papa. En un moment en què Joan Pau II va concedir una entrevista a l'avió, la corresponent del diari madrileny va preguntar-li:

—Santedat, ¿quina paraula espanyola és la que més us agrada? La paraula "paraula". Al principi fou la Paraula. Al principi fou el Verb. La paraula, aquesta gran eina de comunicació entre els homes.

Referint-se a la crisi d'identitat per la qual travessa actualment Espanya i que sembla haver perdut la força de la seva religiositat, Joan Pau II va respondre:

—La vostra pàtria no ha perdut aquesta identitat. Ho veurem a l'octubre.

Michel Coloni, bisbe
auxiliar de París

El Papa ha nomenat l'abat Michel Coloni, actualment vicari general de París, com a bisbe auxiliar

de monsenyor Lustiger, arquebisbe de la capital francesa.

Nat a París el 25 d'agost del 1927, féu els seus estudis a l'escola "Massillon", als instituts "Buffon", "Hoche" i "Louis-le-Grand"; després d'una llicenciatura en Història a la Sorbonne, Michel Coloni entra al seminari universitari de l'Institut Catòlic de París.

Llicenciat en teologia, és ordenat sacerdot el 1954. D'ara endavant, estarà sempre al servei del món estudiantil i universitari. Fou consiliari de l'institut Montaigne, del 1954 al 1956, del "Centre Richelieu" del 1956 al 1963; consiliari diocesà de la parròquia universitària el 1963; és nomenat, ensenys, del 1967 al 1973, assistent eclesial del CCIF (Centre catòlic dels intel·lectuals francesos).

Sense lleis justes i clares

No és possible l'exercici de
l'autoritat

"Els treballs que des del 1963 du a terme la pontifícia comissió per a la revisió del Codi de Dret Canònic poden cristal·litzar, abans d'acabar l'any en curs, amb la promulgació del nou Codi" ha declarat a "YA" el canonista professor Julián Herranz, membre de l'esmentada comissió.

El doctor Herranz ha fet unes manifestacions al diari matutí madrileny que, per la seva importància públicament en part.

—Després d'aquests dinou anys de treball el propassat 21 d'abril fou presentat a Joan Pau II el projecte definitiu del nou Codi. Vostè va parlar de les diferents raons que expliquen la urgència d'una promulgació al més aviat possible: ¿per què?

—Efectivament, la seva promulgació és urgent perquè l'anomia, a manca de llei, com estem pràcticament avui podria ésser molt perillosa si encara es perllongués molt de temps. Tingueu en compte que sense una llei general clara i segura els pastors estan mancats de la base normativa necessària per al recte exercici del seu ministeri: a més, la ignorància dels drets i els deures que corresponen a cadascú fa que cada membre de l'Església —pastor o simple fidel— tendeixi fàcilment a convertir el seu propi arbitri en llei.

Per altra banda, el legítim exercici de l'autoritat és contestat en molts llocs, amb el què es multipliquen progressivament els abusos en la disciplina eclesial, que després seran difícils d'extirpar. La carença d'una normativa clara fa que moltes consciències rectes se sentin angoixades per manca de normes segures i objectives, i moltes bones voluntats caiguin fàcilment en un genèric menyspreu de la llei, que els porta —poc importa el signe que siguin— a posicions extremistes i a dramàtiques ruptures de la comunió eclesial. Finalment, penso que la seva necessitat també és peremptòria perquè la mateixa vida, les institucions l'activitat i les iniciatives apostòliques de l'Església apareixen en diversos camps debils i malaltissos, perquè, com va recordar amb senzillesa i força Pau VI, la unitat de l'Església no pot existir sense ordenació jurídica.

—Quina ha estat la idea fonamental que ha presidit l'elaboració del nou Codi?

—Reformar el Codi del 1917, a la llum del Concili Vaticà II. Utilitzo la paraula "reforma" intencionadament, perquè d'això s'ha tractat: d'emprendre una profunda reforma d'estructures i de continguts. No s'ha fet una simple "revisió" superficial, que hauria estat un frau a la riquesa doctrinal i a les instàncies reformadores del Concili: però tampoc no s'ha tractat d'una "revolució" legislativa, que hauria suposat subvertir a "fundamentis" els mateixos principis basils de l'ordenament canònic, tota l'estructura, la disciplina i la vida de l'Església. I això ha estat així perquè els sistemes de govern savis i prudents —com és, gràcies a Déu, el de l'Església catòlica— on l'autoritat no és debil ni té por, ni és totalitària ni dictatorial, les reformes legislatives es fan amb canvis jurídics profunds i també fonamentals, però que respecten les estructures essencials.

—Podria referir-se als principis directius, o almenys a algun d'ells, de la nova codificació?

—Puc assenyalar-n'hi alguns que considero importants: el principi de corresponsabilitat (igualtat radical del poble de Déu); el de la col·legialitat, en determinades formes d'exercici de la missió pròpia de la jerarquia; el de la legalitat o subordinació de l'autoritat al dret en l'exercici del poder, i el del caràcter personal de la norma canònica.

—Quins canvis podria assenyalar en la nova redacció?

—Són molts i no puc esmentar-los tots. Entre ells, l'estatut dels laics, que informa les seves formes de participació i de corresponsabilitat a tota la vida de l'Església, sense detriment de la distinció entre sacerdoti real i sacerdoti ministerial. Hi ha altres aspectes, com la incorporació al nou Codi de les exigències jurídiques de la reforma litúrgica, la profunda reforma i simplificació de la normativa sobre els instituts religiosos, la simplificació del dret penal sense detriment de la potestat coactiva de l'Església, la inclusió de moltes institucions noves que el Concili sancionà, etc.

documents

Un signe esperançador

Els pessimistes incurables de tan negre com veuen el panorama no volen ni pensar camins per a millorar-lo. Tot és fosc per ells. Per en lloc no es filtra un raig de llum. No endevinen practicable cap sortida del caos.

Els optimistes, a l'inrevés, si pertanyen al grup dels inefables condorosos. No s'hi amoïnen, confiats que les coses es resolen, sempre, per si soles, amb temps i palla.

Ni uns ni altres serveixen per a construir el futur. Un demà millor ha de partir d'unes realitats tangibles o segures, en perspectiva, sàbiament administrades per homes responsables.

El jovent comença a cansar-se de l'esclavitud de la droga, de l'alcohol, de les discoteques i vida de vici. —M'ho deia una infermera d'un centre de cura de tot això—. El que no sabia dir-me era per on veien ells venir la rehabilitació d'aquesta joventut desfeta. Constaten la insatisfacció, la frustració, la negativitat total. No passen d'aquí. N'hi ha prou per a pronosticar un canvi de direcció? I aquesta en sentit de recuperació d'una dignitat perduda, d'una superació del groller materialisme de la vida moderna, impotent per a donar satisfacció a l'home.

El nostre papa, Joan Pau II, viatger incansable, missioner per tot el món, observador agut i fi, creu descobrir, arreu arreu, a més del desengany i cansament —elements negatius, sense base, doncs, per una edificació nova— elements positius, punt d'arrencada bons i utilitzables per a una recuperació i represa, si hom cuida d'aprofitar-los degudament. Ell diu que arreu del món veu en la joventut, irreflexiva, fins fa molt poc, un intentar enfilat camins de reflexió seriosa, i que presenta símptomes de retorn a la religió, tornant de l'ateisme de la vida. Ha trobat diu —florits, ací i allà, pomells de joventut que adunen petites comunitats de reflexió i de pregària, que són tota una esperança. Cal cultivar-los. En el darrer viatge a l'Àfrica adreçant-se a una gran concentració de joventut digué el Papa:

"Sempre m'he estimat molt els joves. De quan jo tenia la mateixa edat; però després, de sacerdot, de bisbe, per raó del meu ministeri sacerdotal i episcopal, encara més. No parlem d'avui que el Senyor m'ha demanat de servir al front de l'Església. Estimo els joves perquè són com la primavera, que avança sobre el món i en cada país particularment, rica de llum i de promeses.

Els joves amb qui m'he trobat m'han donat la certesa que, gràcies a ells, el nostre món té un esdevenidor. Això ho he sentit a Itàlia, a Mèxic, a Polònia, a Irlanda, als Estats Units, a França, al Brasil, a Alemanya, a Filipines, al Japó, i aquí mateix, a l'Àfrica, llavors de la meua primera visita. ¿Com ha estat això? Així: els he vistos, molt d'ells, sans, generosos i preocupats, per sort, —com n'esteu també vosaltres— vistes les limitacions de la civilització de la permissivitat del consumisme i de les desigualtats.

Hi ha joves que hi sucumbeixen temporalment per allò de la tendència natural a voler a provar-ho tot i seguir el corrent de la moda, però aviat molts reculen. I avui, una mica per tot arreu, van florint petites comunitats de joves que adunen a reflexionar i pregar, desitjosos d'arribar a ser prou valents per anar contra corrent d'unes maneres de pensar i actuar, certament destructores de la persona humana i de la societat".

Afortunadament podem dir que aquest fenomen constatat pel Papa per tot el món, en els seus viatges apostòlics, es dóna també a casa nostra. És un signe dels temps esperançador.

V.N.

dial

DIAL publica setmanalment una acurada selecció de textos i documents referents a Amèrica Llatina. Mitjançant una xarxa de corresponents pròpia tria els textos més significatius i actuals i els difon íntegres i en la llengua original (castellà o portuguès).

Eina bàsica per a informadors, professors, centres, grups de drets humans o de tercer món, etc.

Editat per Josep Camps.

SUBSCRIVIU-VOS O DEMANEU NUMEROS DE MOSTRA GRATUÏTS A:

DIAL, Diputació, 185 - BARCELONA-11

GIRONA

Actualment hi ha set mil persones sense feina

Caritas aborda l'atur comarcal

GIRONA.— Caritas Diocesana de Girona ha celebrat unencontre informatiu a la Casa d'Espiritualitat de Banyoles sobre el problema de l'atur a les nostres comarques. Un problema que en aquests moments afecta unes setze mil persones, de les quals un 28% no reben cap subvenció.

A més, hom va constatar que un 62% dels aturats són homes i un 38% dones. Especial interès va desvetllar l'alt percentatge de joves que encara no han trobat el seu primer treball i que s'acosta ja al quinze per cent.

A la vista d'aquestes dades s'oferiren diferents consideracions per part del centenar de persones que participaven en l'Encontre.

Es constata que, de fet, els aturats que acudeixen a Caritas són relativament pocs. Aquests només esperen una ajuda benèfica en la seva majoria.

També es va constatar que les comunitats cristianes locals coneixen poc els problemes concrets dels parats, en solen estar distanciades i participen també de la superficialitat en el seu judici. Els cristians gironins agafen, en tot cas, compromisos dintre la comunitat que els resultin més fàcils que no pas comprometre's en la lluita contra l'atur o en altres compromisos socials semblants.

També es va constatar que existien algunes dificultats

principals per practicar la solidaritat i l'atenció amb els aturats. Per exemple, la dificultat d'arribar a conèixer sense enganys la situació real de necessitat dels qui demanen ajuda; el treball "subterrani" d'alguns parats afavorit per moltes empreses; la decisió presa pels aturats que acudeixen a Caritas buscant una quantitat concreta de diners més que un lloc de treball, etc.

Propostes d'actuació

Al final de l'Encontre de Banyoles es feren unes propostes concretes d'actuació per a Caritas Diocesana. Foren les següents:

1.— Es demana que Caritas Diocesana estudiï i programi com un nou servei pels grups parroquials o locals un servei d'informació per a la millor coneixença de les disposicions legals i els actuals recursos que la societat ofereix.

2.— Que atengui la formació dels equips locals per a un millor tractament de les disposicions legals i els actuals recursos que la societat ofereix.

3.— Que s'atengui la formació dels equips locals per a un millor tractament i atenció dels casos d'atur.

4.— Que es promoguin reunions periòdiques per tal de seguir el treball que s'empren.

5.— Que es fomenti la col·laboració amb els organis-

mes oficials, d'una manera especial els ajuntaments.

6.— Que s'informi periòdicament d'aquesta problemàtica i del nostre treball i es faci una denúncia de les causes de l'atur.

7.— Que s'empreni una acció mentalitzadora contra el "pluriempleo".

8.— I que es plantegi la

possibilitat de promoure i participar en la mesura que calgui en cooperatives de serveis.

El Delegat de Caritas Diocesana, mossèn Esteve Andreu, remarcà finalment els punts de treball per un futur immediat. Entre aquests aspectes cal senyalar la relació amb les oficines locals d'ocupació; la utilització d'un model unitari de

fixat; la creació d'un servei diocesà d'informació de temes relacionats amb l'atur; el contacte dels responsables diocesans amb cada una de les Caritas parroquials que decideixin emprendre aquesta acció de solidaritat, etc.

M. Caballé

Dades del Finestral de la Caritat

Caritas Diocesana de Girona ha publicat les dades del seu Finestral de la Caritat a través del qual s'atenen els casos més urgents. Aquesta ajuda ha pujat a un total de 2.343.500 pessetes en l'exercici de 1981, és a dir, un milió més que l'any anterior. La meitat d'aquesta xifra es destinà a primeres necessitats, i la resta a pagament de lloguers, matrícules i menjadors escolars, adquisició de material ortopèdic, etc.

Les causes principals d'aquestes necessitats foren: l'a-

tur en el 33% dels casos; la malaltia en un 27%, les separacions matrimonials en un 12%, etc. Cal remarcar que els percentatges de l'atur han augmentat notablement respecte a l'exercici anterior que era només d'un 24%.

El total d'ingressos fou de 9.468.342 pessetes mentre les despeses pujaven a 9.692.115 ptes. Entre les Campanyes Especials cal esmentar a de "Mans Unides" que recollí 7.330.962 pessetes.

MEDICUS MUNDI

(Associació Benèfica d'Ajut Tècnic Sanitari al Tercer Món)

Necessita local a Barcelona per a poder prosseguir les seves activitats, amb les condicions següents:

- Aproximadament 300 m2.
- Si és possible planta baixa.
- Preu mòdic.
- Cèntric

Sota un signe de cristiandat, a la Seu:

Cinquanta parelles celebraren llurs noces d'argent

LA SEU D'URGELL.— La iniciativa sorgí fa mesos. A poc a poc hom s'adonà que a La Seu d'Urgell i comarca hi havia un elevat nombre de matrimonis que havien rebut el sagrament cristià l'any 1957, es a dir, ja feia 25 anys. Mútuament s'han anat engriscant i han organitzat una festa simpàtica i també testimonial. El dia 30 de maig, el senyor Bisbe va rebre les cinquanta parelles als claustres de la catedral i entraren a l'església per a celebrar l'Eucaristia, a la qual assistien també l'Orfeó "Sant Oï" i un gran nombre de familiars i amics dels matrimonis. Pares i fills participaren activament en la celebració: proclamació de la Paraula, processó d'ofrenes, pregàries, comunió, etc. Després a la casa de la ciutat l'Alcalde els lliurà també un obsequi. La festa acabà amb un dinar de germanor.

Hi ha un fet que caracteritza aquesta celebració: aquestes cinquanta parelles han volgut donar un caire cristià a la seva festa. Als vint-i-cinc anys de convivència i estimació, han manifestat que valoren el matrimoni com el sagrament de l'amor entre cristians. La seva commemoració ha estat la festa de la fidelitat en l'amor. Goig i patrimoni de tota l'Església. Avui que tanta gent qüestiona la mateixa institució familiar, cinquanta parelles cristianes, després de 25 anys de matrimoni, han pronunciat un **SÍ ROTUND AL MATRIMONI. ÚNIC, ESTABLE I INDISOLUBLE.** I no són paraules, sinó el testimoni d'un quart de segle.

Dues manifestacions pentecostals a la nostra Església d'Urgell, presència multiforme de l'Esperit a les nostres muntanyes. Al Miracle i a la secular catedral romànica. Joves i adults. Força i maduresa. Remor forta de vent i alenada d'escalf que fa present l'Esperit de Jesús.

Pentecostès: El coratge de la fe i la força de la fidelitat

Amb aquest mots gosaria glossar la intensa vivència de la pasqua granada a les contrades del bisbat d'Urgell. Dos fets donen testimoni d'aquesta presència viva i secular de l'Esperit en les comunitats cristianes: l'Aplec de l'Esperit al Miracle de Solsona i la celebració d'unes noces d'argent.

Participació a l'aplec de l'esperit

Dels gairebé 3.000 joves reunits al Miracle de Solsona els dies 29 i 30 de maig, una representació era del bisbat d'Urgell. El dissabte una cinquantena de joves cristians s'aplegaren a Artesa de Segre per a iniciar les activitats de l'aplec. Primerament es reuniren a l'església per a pregar i intercanviar-se els missatges entre els grups de les diferents comunitats: Guissona, Agramunt, La Pobla, Artesa, La Seu, Tremp, Ponts, Linyola i Ivars. Després de dinar a la plaça, organitzaren una gimcana per a descobrir el poble. A les cinc de la tarda empengueren la marxa cap al Miracle. Els joves d'Urgell eren responsables d'organitzar el sub-camp "Xaloc". L'endemà participaren a la composició del llibre "Miracle 82" amb els seus comunicats. Els joves admiren particularment la gran varietat de grups cristians de Catalunya units tots en un ideal comú de servei a la societat i a l'Església.

Antoni Mirabet

BARCELONA

Mans Unides rendeix comptes

46'5 milions per la campanya contra la fam

Barcelona.— Com cada any Mans Unides vol donar a conèixer els resultats econòmics de les aportacions dels particulars, grups i entitats diversos a la Campanya Mundial contra la fam.

Entre altres assistiren a l'acte Josep Lluís Ferrer i el doctor Curiel, que explicaren al públic assistent el treball que realitzen al Tshad i al Camerun, respectivament.

La recaptació d'aquest any representa a la diòcesi de Barcelona la quantitat de 46'5 milions de pessetes, o sigui, un augment del 33% respecte a la campanya anterior.

Aquest diner es destina a projectes educatius, sanitaris i agrícoles a uns 400 racons d'Àsia, Àfrica i Amèrica llatina, on hi ha gent del nostre país treballant amb el temps suficient per haver adquirit experiència sobre el terreny, coneixement de la llengua i tots aquells aspectes socio-culturals que cal tenir en compte a fi que l'ajut sigui veritablement ajut, i no colonització.

Després dels resultats del curs anterior es llança al públic la Campanya d'estiu, ja que els responsables de l'entitat consideren que la urgència del problema requereix una continua preocupació.

Les aportacions econòmiques poden fer-se a: Campanya Contra la Fam., Rambla de Catalunya, 32-1er.-1.ª, telèfon: 318 08 87, d'11 a 13 hs. i de 16 a 19 hs.

"Desitjo parlar-vos confiadament, de cor a cor", diu el cardenal-arquebisbe de Barcelona, Dr. Jubany, en una carta adreçada als sacerdots de la diòcesi.

En la carta —que ell anomena "espiritual"— no es tracta tant de temes pastorals, sinó més aviat de temes que són grats a la seva sol·licitud pastoral. Tampoc és exhaustiva, ja que el mateix senyor arquebisbe manifesta que hi ha altres coses de les quals caldria parlar; com és ara del proper viatge del Sant Pare a Barcelona, i que pensa parlar-ne un altre dia.

Bàsicament la "carta espiritual" del Dr. Jubany comenta dos punts: el tema de les vocacions sacerdotals i la devoció a la Mare de Déu.

"Cal que mirem amb fe el problema de les vocacions"

La clerecia diocesana s'envelleix. L'edat mitjana dels preveres és d'uns 56 o 57 anys. "El problema de les vocacions cal mirar-lo amb fe. Heus ací l'únic angle que

El cardenal Jubany es dirigeix als sacerdots

La pregària personal, vàlida font de vocacions juvenils

ens és permès, donat que la vocació és un do de Déu", comença dient el senyor arquebisbe. "Jo alabo —continua dient— totes les persones que, d'una manera o altra, treballen en el camp de les vocacions, sense perdre's massa en teories o en lamentacions còmodes i perfectament inútils."

La pregària de l'adolescent i del jove, i l'ésser "acompanyat" el que es crida; són dos elements necessaris perquè floreixin vocacions sacerdotals. El Dr. Jubany pregunta: "Ens esforcem prou per donar als adolescents i joves un bon encaminament cap a una pregària

personal vàlida? Estem segurs que la nostra joventut sap pregar i prega de debò? "No es pot entendre que una persona, que no faci oració, pugui entendre i seguir la veu de Déu que crida". I encara afegeix el Dr. Jubany: "Formar en l'oració es indispensable en tota bona catequesi, perquè si aquesta és únicament intel·lectualitzada condueix a una fe problematitzada.

Cal també, comenta el Dr. Jubany, que el qui és cridat sigui "acompanyat", que no se senti sol. "Si no, ¿com ho farà per aguantar-se ferm i superar totes les dificultats que trobarà en el camí?"

La devoció a la Mare de Déu està sofrint un silenci

En la carta esmentada, el senyor arquebisbe manifesta que la devoció a la Mare de Déu ha disminuït moltíssim en els darrers anys, i que sofreix una crisi, un "silenci" més o menys conscient. Es parla poc, molt poc, de Maria. Cita Michel Quoist: "Maria no és moderna perquè és verge", sembla talmunt que hom té por de ferir la sensibilitat moderna, que s'afanya a exaltar el valor de la sexualitat.

Malgrat tot, cal observar que el poble creient —sense complicacions teològiques— s'encomana a la Mare de Déu, visita els santuaris, puja a la muntanya de Montserrat, va a Lurdes, i els joves s'apleguen cada any a milers en les vetlles de Santa Maria de Montserrat, a Santa Maria del Mar o en les trobades a Taizé. "No serà l'Esperit, ànima de l'Església, que empeny la vida cristiana dels creients cap a una valoració cada dia més gran de la intercessió d'aquella que es Mare de Déu i Mare Nostra?", es pregunta el Dr. Jubany.

Acaba la seva "carta espiritual" recomanant la lectura de la "Lumen Gentium" que té un capítol esplèndid dedicat a Maria. "Es un veritable tractat de mariologia, que dóna llum per parlar de la Mare de Déu en les catequesis, en les homilies, en els diversos contactes amb els fidels".

TARRAGONA

"Uns joves moguts per la mateixa fe"

El doctor Pont i Gol jutja de molt positiva la trobada d'El Miracle

Tarragona.— De molt positiva ha qualificat la trobada dels moviments cristians catalans al Miracle, el bisbe de Tarragona, en la seva xerrada radiofònica setmanal.

Els tres mil joves reunits —afirma el Prelat— "donaven la impressió d'una Església jove, unida i diversa, estructurada segons sectors i ambients. Jo diria, segons l'autèntic concepte d'Església, activa, ara, i compromesa pel futur en el servei del nostre país".

"La joia i la pregària, la reflexió i el dinar, la il·lusió i l'esperança —acaba dient monsenyor Pont i Gol— eren compartits per aquells milers de joves. Els movia la mateixa fe i els animava un únic i mateix Esperit Sant."

Un missioner demana ajut per a una parròquia

Una vegada més, ens arriben notícies del pare Badell, des de la parròquia de sant Climent, a Potosí, Bolívia. El pare Joan de la Creu Badell, molt conegut i estimat pels tarragonins, especialment pel barri de Torreforta, ens explica alguna de les seves vivències:

"Ara estic molt aprofitat en la construcció del "Centro Madre Niño". Això suposa un cost de més de cinquanta mil dòlars i molts maldecaps... Mercès als vostres ajuts i als que espero d'alguna entitat internacional, no dubto que l'obra seguirà endavant. Gràcies a Déu, un matrimoni de la parròquia, ambdós arquitectes, hi estan col·laborant d'una manera eficient i interessada.

Això em dóna tranquil·litat i seguretat que la construcció es farà bé i fins al final...

El que més maldecaps em porta, és la Supervisió d'Educació Religiosa de tot el Departament de Potosí: controlar els professors, tenir cura de llur capacitació amb reunions i cursets, ocupar-me dels textos, visitar instituts i col·legis, promocionar xerrades de formació als alumnes..."

finestral de la caritat

Aviat arribaran les vacances i per als qui les frueixen, la temptació de diluir tots els problemes, com si aquests haguessin deixat d'existir. No es tracta d'igualar la festa a ningú, ni de recriminar ben guanyats descans, però paral·lelament a la fruïció de molts hi ha el sofriment d'altres, potser molts més, que tenen vacances forçades tot l'any, pel fatalisme d'un mal que els rosegua, l'atur.

En fer les maletes, en planejar el viatge, pensem en els que pateixen i han perdut l'esperança, i siguem generosos.

DEMANDES

8.876.— Mare viuda i malalta, amb tres fills. El gran, l'únic que pot treballar, està en atur. Per endarreriment del lloguer 16.600 ptes.

8.877.— Anciana de 73 anys, vidu i sense fills, necessita 10.000 ptes. per aliments. Cobra una pensió de 5.000 ptes. al mes.

8.878.— Cadria de rodes plegable per una jove de 24 anys, minusvàlida. Import 26.500 ptes.

8.879.— Jove matrimoni amb dos fills de 3 i 1 anys que viuen en pessimes condicions han trobat un pis però els manca 21.200 ptes. per l'entrada.

8.880.— Mare amb cinc fills de 15 a 4 anys li calen 35.000 ptes. per evitar el desnonament. Fa 2 anys que al marit l'abandonà.

8.881.— Cambrer sense treball amb tres fills de 7, 6, i 5 anys. Per l'endarreriment de la guarderia.

8.882.— Cap de casa 5 anys malalt del cor. Té quatre fills. El gran compleix el servei militar i el petit de 8 anys és

subnormal. Urgeix liquidar 32.000 ptes. de diversos endarreriments.

8.883.— Muller separada del marit amb dos fills de 4 i 2 anys. Calen 20.000 ptes.

8.884.— Peó sense treball. Té cinc fills de 9 a 1 anys. Evitaria el desnonament amb 31.300 ptes.

8.885.— Senyora de 65 anys soltera i minusvàlida necessita una faixa ortopèdica especial d'import 25.000 ptes.

8.886.— Anciana de 72 anys viuda, amb un fill solter de 36 anys, dèbil mental. Per lloguer i aliments 19.000 ptes.

8.887.— Per tancament de l'empresa un fuster ha quedat sense treball. Té dos fills petits. Per la guarderia necessita 28.200 ptes.

8.888.— Família de vuit membres, en morir el pare i per manca de treball es desplaçaria al seu poble natal però els manca 13.050 ptes.

8.889.— Soltera de 54 anys, pensionista per malaltia des de fa alguns anys. S'ha endarrerit en el pagament del lloguer en 25.167 ptes.

8.890.— Peó de la construcció malalt. Té quatre fills de 10 a 5 anys d'edat. Amb 10.000 ptes. liquidaria alguns endarreriments.

8.891.— Un mecànic que quedà sense feina, fa 3 anys, en tancar l'empresa, necessita 15.000 ptes. per posar-se al dia del lloguer. Té cinc fills de 10 a 2 anys.

8.892.— Jornaler malalt i amb quatre fills de 12, 6, 2 i 1 anys, necessita 15.000 ptes. per aliments i medicació.

8.893.— Cap de casa malalt crònic. Té sis fills de 20 a 9 anys, dos d'ells malalts, un del cor i un altre amb raquitisme. Per liquidar diversos deutes calen 20.972 ptes.

8.894.— Muller que el marit l'abandonà fa 3 anys. Té dos fills de 10 i 8 anys. No pogué treballar unes setmanes i s'endarrerí en aliments i lloguer amb 18.000 ptes.

avisos

Preparant la visita del Papa.— El dia 29 de juny se celebrarà solemnement la festivitat dels sants Apòstols Pere i Pau, a l'església del Sm. Sagrament, c/. Aragó, 268, amb els següents actes: A les 19,30, conferència doctrinal a càrrec de Mn. Joan E. Jarque i Jutglar, Delegat Episcopal de l'Apostolat Seglar i Director de "Catalunya Cristiana", que parlarà sobre: "Pere visita la nostra església"; a les 20,45, celebració de l'Eucaristia, presidida per Mn. Jarque i concelebrada pels directors de A.N.F.E. i altres sacerdots. Acabarà amb una festiva i fraternal "revetlla de St. Pere". Tots hi sou invitats!

Exposició "Club Talita".— Mostra de treballs realitzats per deficients amb un C.I. de 70 graus. Estarà oberta fins el dia 28 de juny. Pel proper curs hi ha places lliures. No tanquem durant els mesos d'estiu. Per a informació: c/. Muntaner, 31. Tel. 254 74 71.

**Catalunya
Cristiana**

**és un
setmanari
popular
de premsa
especialit-
zada:
d'informació
i de cultura
religioses**

Centenari de Santa Teresa

Peregrinacions de la Diòcesi de Barcelona
als llocs teresians

Del 29 d'agost al 3 de setembre
i del 29 d'agost al 6 de setembre
visitant Avila, Alba de Tormes, Salamanca, Segovia,
Valladolid, Medina del Campo, Toledo.

Organitzades per:

"Secretariat de Catalunya i Balears
IV Centenari Sta. Teresa"

Per a informació i inscripció:

Viajes Internacional Expreso
Departamento Religioso

Rambla de Catalunya, 10. Tels. 317 33 32 i 317 48 82
Barcelona-7

SOLSONA

Catalunya treballadora i cristiana:

Cent anys de fe i de feina a l'Ametlla de Merola

L'Ametlla de Merola.— El riu Llobregat que, com tots sabeu, naix entre roques d'unes fonts esplendoroses i gegantines, sota Castellar de N'Hug, fa més de cent anys que va deixar de ser un riu tranquil i acompassat.

Els fabricants de roba necessitaven força motriu i econòmica per a fer rutilar les màquines, i l'enginy humà transformà, bruscament, els nivells del seu llit, aixecà rescloses, construí canals i obligà l'aigua a saltar i xisclar entremig de les ales d'un rodet hidràulic.

I així sorgí l'electricitat, no per art de màgia, sinó per la ciència exacta. I roncaren els motors, i començaren d'espetar e's batans, les contínues i els telers.

Després, les aigües separades per la tècnica del gran Moisès del segle dinou, tornaven a abraçar-se uns cents metres més avall, dintre del riu.

I així, una i altra volta; el mateix treball, el mateix neguit, la mateixa aigua; fàbrica darrera fàbrica.

L'aigua era força, era treball, era roba.

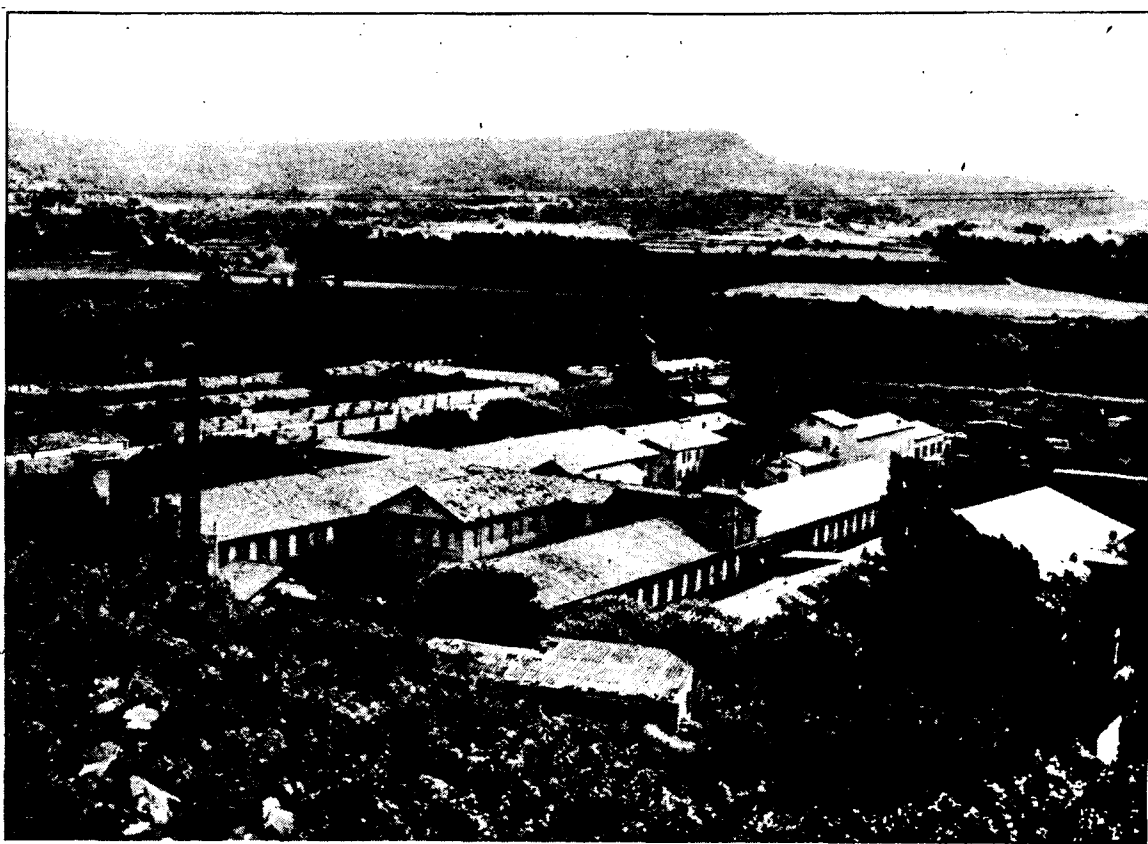
Era diners; abans de plata, més tard, de paper. Era pa, vestits i sabates. Era cases; per l'amo i pels obrers.

I ara, malauradament, en moltes fàbriques, per ningú. La plaga de la crisi ha parat molts teixits, i ha deixat de nou, les aigües del riu tranquil·les, però la gent sense treball. I molt preocupades. Per no dir desesperades.

Fa cent anys, i sembla mentida, un impetuós esperit empresarial, que moltes vegades havíem criticat, i que ara, tanta falta ens fa, procedent del Maresme, del Vallès o de Barcelona; va descobrir la gran font d'energia del riu Llobregat. I qui diu del Llobregat, diu del Ter.

I aquest esperit va fer riques unes comarques on només hi vivien les sargantanes, una migrada agricultura i algun que altre pobre moliner.

S'esmatissaren els boscos, es remogueren les pedres, fugiren les serps i les guineus, i a les vores del riu s'edificaren unes indústries modernes, i unes poblacions (abans dites colònies) que prompte donaren treball i aplegaren a homes, dones, jovenalla i a famílies enteres, procedents del Bergadà, del Lluçanès, del Bagès, del Solsonès i de més lluny, encara.

"Què són cent anys d'història, per un poble? Són molt o són molt poc. Depèn, en primer lloc, si en aquella indústria concreta que n'és la font, en caure l'última campanada de les dotze de la nit de l'any que fa cent, fumeja o no fumeja, encara, la simbòlica xemeneia."

Una Església centenària

La història de tots els pobles rurals i de les ciutats de Catalunya, està íntimament lligada amb la història de la Fe Cristiana. No és possible de concebre un paisatge de la nostra terra, sense una església, una ermita, o un campanar.

En el segle dinou, malgrat les males ventades racionalistes, aquells empresaris es cregueren amb el deure moral de proporcionar a les famílies que reclutaven del camp o d'altres indústries, la facilitat de practicar la fe i la cultura, i que es poguessin divertir, familiarment.

Mentre, doncs, es cobrien les "quadres" de la filatura i dels telers, ja s'enllestia la construcció del primer carrer i dels habitatges. I es posava els fonaments de les escoles pels nens, i del convent de les monges, per les nenes. I es pensava en un establiment comercial, en un cafè i en un teatre. I, amb frisança, es treballava per la prompta inauguració de l'Església, cor del poble nou nat. I tot, era patrimoni de l'empresa, que en sufragava les despeses i ho administrava.

L'any 1882, o sigui, ara fa cent anys, el bisbe Català beneí l'Església de l'Ametlla de Merola, i la posà sota l'advocació de sant Mateu.

Enguany, el nucli industrial d'aquell complex celebra, amb molta il·lusió, les festes del centenari. Són uns "centenaris" continuats, dintre d'un escàs quinquenni; centenari de la indústria, de la vinguda de les Germanes Dominiques, dels primers "pastors", de les primeres escoles...

Què són cent anys d'història, per un poble? Són molt o són molt poc. Depèn, en primer lloc, si en aquella indústria concreta que n'és la font, en caure l'última campanada de les dotze de la nit de l'any que fa cent,

Acceptant per endavant tota mena d'excepcions, cal reconèixer i afirmar que la labor centenària de la nostra Església, ha estat i és, encara, ben positiva en tots els sentits: social, cultural, intel·lectual i humana. Per la formació de la infància i de la joventut. Consol de malalts i afligits. Amor i suport de les famílies. L'esperit apostòlic i exemplar dels sacerdots que han regit l'església, durant els cent anys, ha donat uns esplèndits fruits de catolicisme autèntic, entre els fidels, i una admirable i fumeja o no fumeja, encara, la simbòlica xemeneia.

"Quan el pare no té pa, la canalla fa ballar" —es canta en una estrofa del ball de cascavells de Merola. "Si hi ha pa, naturalment, tothom balla de content."

¿Pacte entre església i empresa?

Algú pot preguntar; val la pena de parlar d'unes esglésies centenàries, si en tenim un patrimoni de mil·lenàries?

Jo crec que sí que val la pena. Es tracta d'un fet social molt característic i propi en una ampla zona industrial de Catalunya.

Es la història del què fou un tipus de "paternalisme" o, si voleu, un "socialisme d'empresa".

Algú ha acusat que la correlació o pacte entre Empresa i Església (que tenia el dret en el govern de molts aspectes socials i culturals de la "colònia") en una època que ésser agnòstic o ateu era molt mal vist, provocava la "hipocresia religiosa" per tal d'escalar bons carrecs a la fàbrica, o de consolidar-los per la família. I que les possibles injustícies o favoritismes dintre de la indústria, podien perjudicar "la fe del poble".

Certament que sí, en un i altre cas, quan aquesta fe no era en Déu, sinó recolzada en la conveniència i en l'egoisme.

sincera vida de pietat. Quan diem que "pregar i treballar, era o és la vida del cristià" exposem tot un programa social.

La nostra església no quedà exempta de la campanya anticlerical, vinguda de fora, en la dècada dels trenta. Ni de la buidor ni de l'oblit que se l'ha tinguda a partir dels setanta... fins quasi, fa poc.

Tampoc, en aquest centenari, no podem silenciar el fet més greu i catastròfic del segle; els tres anys de persecució religiosa del 1936 al 1939. Com arreu de Catalunya, la Casa de Déu i del Poble, fou tançada al culte. Els altars i els bancs cremats, la pila baptismal esmicolada, les campanes despenjades i foses, i el temple convertit en un magatzem de fustasses. Un pànic esborronador colpia el cor de les famílies cristianes, que desitjaven la derrota de les armes que sostenien aquella opressió.

Ni podem ocultar la mort de mossèn Josep Barniol, el capellà regent, assassinat en una cuneta de la carretera de Montmajor. Si hagués mort a l'Àfrica, a mans dels "negres" ja li hauríem fet un monument. Ara, ell i tots els màrtirs de la fe, del 36 al 39, reben de l'actual comunitat cristiana, l'honor del "silenci". (Encara, avui, estem sotraguejats per la pseudo-política.)

Tampoc no podem oblidar els fills de l'Ametlla morts en la guerra civil, en el centenari de la seva església, que no els pogué plorar. En els reclutats forçosos, que eren la major part. En els que no s'atreïren a desertar per por a represàlies a llurs famílies.

Si hagués de posar un eslogan al Centenari, diria: CENT ANYS DE FE I DE FEINA. Dos esdeveniments que, en aquest cas, han coincidit plenament, i que honren un poble.

Francesc A. Picas

LLEIDA

S'han recollit 5.300.000 pessetes a la diòcesi lleidetana

Èxit de recaptació de la Campanya contra la Fam

Lleida.— El Comitè de la Campanya contra la Fam ha fet públic que, mercès a la generositat de tots, s'ha recaptat a la Diòcesi de Lleida la quantitat de 5.300.000 pessetes, que juntament amb el d'altres llocs servirà per a finançar els projectes d'aquesta campanya.

Recordem com la presidenta del Comitè de Lleida visità a últims d'any l'Índia, el testimoni de la qual l'oferírem ja als lectors de CATALUNYA CRISTIANA. Ara creiem oportú reproduir uns paràgrafs d'una carta que ha rebut del pare jesuïta Jaume Travesa, missioner a l'Índia, on diu:

"Surat, en el Gujerat, és una ciutat d'un milió cent mil habitants i la meitat viuen en barraques tan miserables com les que veieren quant anaven a Unai. La pobresa és massa gran i estesa. I molta no es veu, perquè també hi ha persones que tenen el seu punt d'honor l'amaguen. I sofreixen més que els altres. Tuberculosos en gran nombre. Un pobre noi, sol, treballador, de bon aspecte, vomitava litres de sang. Per sort vaig poder-lo ajudar pagant-li les transfusions de sang que no li haurien fet sense pagar i potser s'hauria mort. Ja s'està recuperant. A d'altres els he comprat un carretó de quatre rodes de bicicleta perquè puguin vendre verdures i puguin guanyar 14 o 25 rúpies al dia (150 ptes.), en lloc de treballar com a rucs i guanyar-ne solament 4 o 5 rs. És poc però ja és aminorar la situació. La llar on viuen, sovint no cobreix,

estant sense sostre. Una fulla de palmera a tot estirar, o un sac. I quan plou, han de nedar per la casa o enfilar-se sobre un banc. I els deu mil leprosos, escampats per la ciutat, que ningú no els vol. A voltes hi ha casos terribles com el que contà la mare Teresa de Calcuta que recollí un leprosi i li quedà enganxada a terra tota la pell de l'esquena, que era una llaga viva, amb milers de cucs que se'l menjaven de viu en viu. Era un home que estimava a tothom i no tenia rancor vers ningú. I digué: He viscut tractat com una bèstia, però moro tractat com un àngel. I morí als seus braços estimant i somrient. De casos així se'n donen ben sovint."

Una bona crida a la comunicació cristiana, perquè ens sentim Església i fem nostre el crit de Caritas pel Corpus d'enguany: Compartir és millor que partir.

Recés extraordinari en la Seu Vella

Més de 800 persones s'aplegaren el diumenge en la Seu Vella per participar en el XXXVII Recés extraordinari de la Diòcesi. Aquest recés s'organitza anyalment per la Pentecosta i es fa sense interrupció des de l'any 1947, primerament en el Camps Elisis, i ara en la Seu tan aviat com ho va permetre la seva restauració.

El recés d'enguany ha estat dirigit pel recent designat Arquebisbe de Sevilla, el

franciscà monsenyor Carles Amigó Vallejo, i tingué com a tema central el de "Sant Francesc d'Assís, un cristià per la societat d'avui", tema que el mateix monsenyor Amigó justificà tot dient que "el gran secret de l'actualitat de Francesc d'Assís és la seva actitud de pau, fraternitat i concòrdia, valors tots intemporals que serviren en el segle XII tant com serveixen avui en el turmentat segle XX".

Durant el matí hi hagué dues xerrades en què monsenyor Amigó parlà del compromís de la vida cristiana i l'actitud a adoptar pels cristians a la llum de l'Evangeli. Tot seguit es celebrà l'Eucaristia pronunciant l'homilia el bisbe de Lleida, monsenyor Malla. Després d'un dinar de germanor, hi hagué una última xerrada de monsenyor Amigó i unes paraules de cloenda del bisbe Malla, i s'acabà amb el cant d'una Salve en lloança de la Verge Maria.

El recés, que enguany ha conegut un increment d'assistència respecte a altres ocasions, vol ésser una trobada en la fe viscuda comunitàriament i de convivència en la fraternitat.

Josep Llanas, nou vicari de pastoral. Nomenaments en la Diòcesi

En la reunió del Consell Presbiteral tinguda el dia 7, el bisbe de Lleida monsenyor Malla ha fet públic el nomenament de Josep Llanas com a nou vicari de pastoral

de la Diòcesi, càrrec en què substitueix a Màrius Rodrigo que ha exercit durant dotze anys. Mossèn Llanas nasqué a Benavarri l'any 1927 i fou ordenat sacerdot el 1951. En l'actualitat era Delegat Diocesà per la formació permanent de la clerecia, director de la Casa Diocesana d'Exercicis, consiliari de la Junta Diocesana d'Acció Catòlica i encarregat de la parròquia del Carme de Lleida. Mossèn Llanas ha dit que acceptava el càrrec amb esperit de servei a la Diòcesi i a l'Església i amb l'ànim i actitud d'amistat i fraternitat amb tots els sacerdots i realitats pastorals diocesanes.

Altres nomenaments han estat el de Ramon Prat i Pons com a Delegat diocesà per a la pastoral universitària; i el del pare carmelita Angel Solà Cortasa com a Delegat diocesà per l'ensenyament especialitzat.

Ha estat refermat en el seu càrrec de vicari general de cúria, mossèn Josep Pallerol i Saura.

Acte eclesial a Peralta de la Sal

A Peralta de la Sal, lloc de naixement de Sant Josep de Calasanz, tenen establert els pares escolapis llur noviciat, que es fa i guia en tota la contrada. Allí es desplaçà el dia 5, el bisbe de Lleida, monsenyor Malla, on rebé la confirmació de dos novicis de llur vocació. La celebració fou plena d'unió i va ser un viu testimoni de vida eclesial.

L'església Des Cubells, declarada santuari marí

Eivissa recorda el pare Palau

Es Cubells.— El passat 16 de maig, en celebrar-se els 125 anys de l'arribada del Pare Francesc Palau i Quer a Es Cubells, monsenyor Josep Gea bisbe d'Eivissa declarava Santuari Marí l'església parroquial del mateix lloc. Moments després es descobrí la pedra-monument dedicada al pare Palau i que des d'ara quedarà a la plaça del poble com a record i senyal del fet.

La figura del pare Palau roman encara desconeguda per a molts, tot i ésser fill de la nostra terra.

Ben cert és que la seva personalitat, com la de tot home carismàtic, no es deixa entendre fàcilment i menys quan es mira de manera superficial. Per això no crec adient tractar en aquest moment, ni el temps ni l'espai ho permeten, de la seva llarga trajectòria apostòlica, ni quines van ser les preocupacions ni els fets d'aquell fill d'Aitona (Lleida), carmelita exclaustat del convent de Sant Josep de Barcelona i que morí a Tarragona l'any 1872.

El fet que m'empeny avui a

aquesta comunicació, és la constatació que als 125 anys després de l'arribada del pare Palau a Eivissa on se'l va desterrar culpats de provocar amb la seva Catequesi d'adults (Escola de la Virtut, de Barcelona), la insurrecció i la vaga obrera del març del 1854, el bisbe actual hagi dit:

"La presència del pare Palau en la nostra illa fou una extraordinària benedicció del Senyor. La seva vida contemplativa i la seva predicació, l'amor a la Mare de Déu i a l'Església, varen influir molt positi-

vament els nostres avantpassats". Afegint-hi després:

"La seva forta devoció a la Mare de Déu va convertir a Es Cubells en un centre d'espiritualitat mariana. Aquí es venerava la imatge de la Mare de Déu del Carme que ell va portar de Barcelona..."

Tres dies de densa espiritualitat van coronar aquest aniversari en el qual tots, sacerdots, laics i religiosos, grans i un nombros grup de joves, celebraren com un triomf el

que 125 anys enrera fóra, camins de Deu!, una aparent derrota per un home perseguit i calumniat.

Si les petges dels qui caminen per la vida de l'Esperit són petges que fan camins i obren dreceres, les del pare Francesc Palau i Quer n'obriren fa temps a Es Cubells. I allà han quedat per a tots aquells que tenen la sort de descobrir-les i caminar-les.

**Concepció Sureda
Carmelita Missionera**

Un matrimoni jove en el moviment

El matrimoni Maresma-Cervera, d'un dels equips joves, ens parla de les seves experiències i de les raons per les quals decidiren integrar-se en aquest moviment.

— Com vau començar com a grup?

— L'any 1977, seguint un dels cursets del C.P.M., vam creure que seria convenient continuar les nostres trobades després de casats.

— Quins motius us van fer veure aquesta conveniència?

— Primerament perquè com a cristians teníem molt arrelat el sentit de comunitat i també per posar a la pràctica allò que en teoria havíem après en els cursos de preparació al matrimoni. Concretant més, ens van moure quatre raons:

— poder viure comunitàriament la fe (raó cristiana).

— intercanvi d'experiències de vida (raó social).

— possibilitat de revisió de vida, diàleg matrimonial, educació de fills (podríem dir-ne raó de parella).

— realització personal i cristiana com a individus (raó personal).

— Un cop format el grup, com vau entrar en contacte amb els EMD?

— Ens en va parlar el consiliari. Cap de nosaltres no coneixia el moviment i vam considerar que el fet d'entrar-hi ens podria donar un sentit més marcat d'església i ens ajudaria a compartir les nostres inquietuds a un nivell més ampli. És una llàstima que es faci poca difusió d'aquests tipus de moviments, sobretot entre les parelles joves cristianes. Tenim moltes coses per a oferir-los i estem convençuts que molta gent estaria disposada a donar una nova visió a la seva vida i al seu matrimoni.

— L'estructura d'un moviment us va ser difícil d'acceptar?

— Val a dir que de moment tot plegat se'ns va fer una mica de muntanya. Però hem anat adaptant les normes essencials a la nostra manera de fer i creiem haver assolit el que és fonamental: revisió de vida en equip, diàleg matrimonial i pregària.

— Com penseu que s'hauria de difondre l'existència dels EMD de cara al jovent?

— Els joves amb inquietuds d'aquest tipus són pocs. Per raons molt complexes dels temps en què vivim, el jovent no està per aquestes coses. Però també som conscients, per altra part, que hi ha un cristianisme de "catecumbes". Hi ha grups de joves que d'una manera aïllada treballen en molts camps concrets de l'església i per això creiem que els moviments matrimonials s'han de donar a conèixer per tots els mitjans possibles. Potser falta entre nosaltres l'esperit de militància. Caldria fer difusió a través del C.P.M., de les parròquies, i allà on es troben els joves d'avui dia. Si no aconseguim, els matrimonis joves continuaran pensant que estan sols.

— Quin creieu que seria el futur dels EMD?

— El futur del moviment passa pel fet de ser capaços de donar una imatge dels EMD a totes les parelles i evidentment a les joves. Entre tots hem d'anar creant una nova il·lusió i una nova esperança sobretot de cara a aquests grups de matrimonis que van fent la seva vida d'una manera particular. Cal seguir la trajectòria dels més joves i ser-hi quan ens reclamin. Cal estar atents a les parelles que es preparen al matrimoni, que sàpiguen que la preparació no s'acaba el dia del casament, que cal continuar tota la vida i que per això els equips els poden ajudar molt.

Trobada d'equips a Torrelles de Llobregat.

Els equips de la Mare de Déu

Amb la intenció de donar a conèixer que són els Equips de Matrimoni de la Mare de Déu i la tasca que porten a terme, parlem avui amb els membres de l'equip de difusió d'aquest moviment.

— Ens podeu dir, breument, què son i què fan aquests equips?

— Els EMD són un Moviment d'església que té per finalitat ajudar les parelles casades a viure el seu matrimoni en profunditat i per fer això els ofereix un mitjà concret: la formació d'un grup o equip de 5 a 7 parelles que es reuneixen periòdicament, junt amb un consiliari, per tal d'aprofundir la seva fe i ajudar-se mútuament en tots els ordres.

— Quines son les línies bàsiques dels EMD?

— Concretant i esquematitzant molt podríem dir que es proposa sempre un diàleg seriós entre la parella, un diàleg amb Déu i un diàleg amb el món, i tot això viscut dins la petita comunitat cristiana que és un equip.

— Es pot dir que és un moviment d'espiritualitat?

— Nosaltres preferim afegir-hi d'espiritualitat activa, car si bé el Moviment no té per finalitat cap acció externa concreta, tota la seva filosofia porta els seus membres a comprometre's personalment tant en l'Església com en la societat civil.

— Quina és la situació actual dels EMD?

— És un moviment fortament estès arreu del món, amb centre a París on van començar fa més de 40 anys. Actualment formen part de l'equip responsable del Moviment, parelles de diferents països, entre ells Espanya. Caldria potser aclarir que tractant-se d'un Moviment matrimonial totes les responsabilitats recauen sempre en la parella, no en les persones, i que això és vàlid per tots tipus de responsabilitat en els equips.

Reunió d'un dels equips de la Mare de Déu.

diumenge

Dia 27 de juny del 1982
Diumenge XIII de
durant l'any
Cicle B / Color Verd
A cura d'Alexandre
Olivar, O.S.B.

NOMÉS EN DÉU HI HA LA VIDA

Cal comptar, no cal dir-ho, entre els miracles més sorprenents obrats per Jesús les diverses resurreccions de morts que dugué a terme. Són pre-testimoniats de la seva pròpia resurrecció i demostracions del seu poder diví. Déu és l'autor de la vida; l'home és capaç d'allargar la vida, cada dia la ciència mèdica inventa nous mitjans per salvar l'home de malalties que fa pocs anys eren encara de per si mortals. Fins i tot retorna a la vida un cos humà en determinades condicions, quan el funcionament vital es para. Però no retorna la vida perduda. Jesús, quan

ho fa, encara que la persona beneficiada hagi de tornar a morir al seu temps, dona prova que és Déu. També quan guareix de greus malalties, perquè les malalties greus són com una anticipació de la mort. I ambdues, la mort i la malaltia, són signes materials d'allò que pot esdevenir-se, i s'esdevé, en l'esperit dels homes. De la mort espiritual (cf. 1 Joan 5, 16s) també els recursos humans són "incapaços de salvar" (Salm 145,3). Només ens pot salvar la fe i la confiança en aquell que és l'autor de tota la vida.

1

DÉU I LA MORT S'ESCLOUEN

L'Escriptura ensenya i afirma que la mort de l'home no té el seu origen en Déu (vegeu també Rom. 5,12). És evident que tota vida, en la seva materialitat, tal com ha estat creada per Déu, té un origen i una fi (mort); però l'ésser espiritual a més de corporal que és l'home estava destinat per Déu de bon principi a participar de la immortalitat (esperit i cos, altrament no hi hauria lloc a parlar d'immortalitat, ja que l'esperit és immortal de per si mateix), de la perennitat de Déu, expressions que en Déu tenen un sentit extratemporal. La pàgina que avui llegim del llibre de la Saviesa té l'interès de donar-nos les raons teològiques de la immortalitat humana com a do de Déu. Si l'home ha estat creat a imatge de Déu (Gèn. 1, 26-27), vol dir que porta en ell la imatge de l'existència eterna; altrament, com seria imatge de Déu? Ara, l'home, amb la seva llibertat, ha de reproduir en ell la bondat i la justícia divines, que són immortals, com ho és Déu. Si l'home, Adam, originalment hagués conservat la bondat divina reflectida en ell, no hauria mort. El verí del pecat, en canvi, introduí la mort en el món, i calgué que un nou Adam, aquell que és la imatge del Déu invisible (Colosa, 1,15; 2 Cor. 4,4) i en el qual nosaltres som imatge de Déu, restituís l'home en la seva forma original. Aquest sembla ésser l'ensenyament de la Escriptura.

Si la immortalitat era originalment un do fet pel creador a la natura humana, ara és també el fruit d'una misericòrdia redemptora. Guardem-nos, però, de convertir únicament en un cant nostre aquest salm; disminuïm el seu valor profètic. Qui hi parlà és Crist.

Lectura del llibre de la Saviesa

Sa 1:13-15; 2:23-24

Déu no va fer la mort, ni li agrada que l'home perdi la vida; tot ho ha creat perquè existeixi, ha format el món perquè l'home visqui, sense posar-hi cap mena de verí de mort. El reialme de la mort no és de la terra, perquè la bondat i la justícia són immortals. Déu no creà l'home sotmès a la mort, sinó a imatge de la seva existència eterna. Però l'enveja del diable va introduir la mort al món, i els partidaris d'ell són els qui en fan l'experiència.

CANT D'ENTRADA

2

ELS CRISTIANS I LA DESIGUALTAT SOCIAL

Sant Pau, tan apassionat en el seu amor a Déu, es mostra discretíssim quan fa recomanacions als altres, si aquestes recomanacions són de generositat i de sacrifici, encara que es tracti d'afers que concerneixen la justícia. "No seria just que, per alleujar els altres, vosaltres patíssiu estretor". Però aquestes paraules delicades encobreixen un principi clar: els cristians no poden tolerar la desigualtat social entre els homes. Ara, la història i el món present ens ensenyen que sempre hi haurà desigualtat entre els homes. Escriuix saber que hi ha pobles que pateixen fam, mentre els seus governants viuen en l'opulència i es diuen cristians. Sabem per altra part que la justícia social no s'implanta per un decret-llei, per un sistema polític o per la realització d'una ideologia filosòfica, per una filantropia benèfica o pel que sigui. El cristià sap, però, que li cal imitar allò que ha fet el seu Senyor.

Lectura de la segona carta de sant Pau als cristians de Corint

2C 8:7,9, 13-15

Germans, vosaltres teniu abundantment de tot: fe, doctrina, coneixement, interès per tot, i fins l'amor amb què us estimem. Sigueu també generosos en aquest favor que us demano. Coneixeu prou bé la generositat de Jesucrist, el nostre Senyor: ell, que és ric, es va fer pobre per vosaltres, per enriquir-vos amb la seva pobresa. No seria just que, per alleujar els altres, vosaltres patíssiu estretor. Més aviat, que en el moment present, buscant la igualtat, allò que us sobra a vosaltres compensi el que els falta a ells, i si un dia els sobre a ells que supleixi el que us farà falta a vosaltres, mirant que hi hagi igualtat. És allò que diu l'Escriptura: "Ni als qui n'havien recollit molt, els en sobrava, ni als qui n'havien recollit poc, els en faltava".

SALM RESPONSORIAL

Si la immortalitat era originalment un do fet pel creador a la natura humana, ara és també el fruit d'una misericòrdia redemptora. Guardem-nos, però, de convertir únicament en un cant nostre aquest salm; disminuïm el seu valor profètic. Qui hi parla és Crist.

29:2 i 4,5-6, 11 i 12a i 13b (R.: 2a)

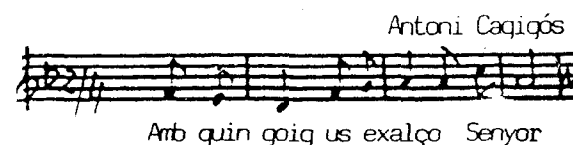
Amb quin goig us exalço, Senyor.
M'heu tret a flor d'aigua quan m'ofegava,
i no heu permès que se n'alegrin els enemics.
Senyor, m'heu arrencat de la terra dels morts,
quan ja m'hi enfonsava, m'heu tornat la vida.

R. Amb quin goig us exalço, Senyor!

Canteu al Senyor, els qui l'estimeu,
enaltiu la seva santedat.
El seu rigor dura un instant;
el seu favor, tota la vida.
Cap al tard tot eren plors,
l'endemà són crits de joia. R.

Escolteu, Senyor, compadiu-vos de mi;
ajudeu-me, Senyor.
Heu mudat en joia les meves penes,
Senyor, Déu meu, us lloaré per sempre. R.

RESPOSTA AL SALM

3

LA FE I LA CONFIANÇA SÓN SUPERIORS A LA MORT

Aquest evangeli consta de dos episodis, l'un curiosament ficat dins l'altre. Això i una sèrie de detalls: el nom del cap de la sinagoga, la descripció de l'hemorroïssa, la qual s'havia gastat la fortuna consultant metges inútilment, la manera com aquesta dona s'obre pas cap a Jesús, la reacció del mestre i la resposta dels deixebles sorpresos, les precaucions preses per Jesús abans de fer el miracle de la resurrecció de la noia amb vista a l'ocultació volguda del seu poder messiànic, les expressions aramees originals conservades en el text (talita cum), la recomanació que fa Jesús que donin aliment a la noia tornada a la vida, etc., són detalls que clamen a favor de la historicitat. Però, naturalment, no són aquests els elements essencials de la narració. Els dos episodis tenen un ensenyament fonamental comú: per part de Crist, que ell és Senyor sobre la mort (Déu); per part dels homes, que la fe i la confiança ho poden obtenir tot de Déu, fins la victòria sobre la mort.

Evangeli segons sant Marc

Mc 5:21-43

En aquell temps, Jesús arribà en barca de l'altra riba del llac, molta gent es reuní al seu voltant, i es quedà vora l'aigua. Mentrestant, arriba un dels caps de la sinagoga, que es deia Jaire, i, així que el veu se li llença als peus i, suplicant-lo amb tota l'ànima, li diu: "La meua filleta s'està morint. Veniu a imposar-li les mans perquè es posi bé i no es mori". Jesús se n'anà amb ell, i el seguia molta gent.

Arriben uns de casa del cap de sinagoga i li diuen: "La teua filla és morta. ¿Què en trauràs d'amoïnar el mestre?" Però Jesús, sense fer cas del que acabava de sentir, diu al cap de sinagoga: "Tingues fe i no tinguïs por". I només va permetre que l'acompanyessin Pere, Jaume i Joan, el germà de Jaume. Quan arriben a la casa del cap de sinagoga, veu l'aldarull de la gent, que plorava i cridava fins a eixordar. Ell entra a casa i els diu: "¿Què són aquest aldarull i aquests plors? La criatura no és morta, sinó que dorm". Ells se'n reien, però Jesús els fa sortir tots, pren només el pare i la mare de la nena amb els qui l'acompan yaven, entra a l'habitació, li dona la ma i li diu: "Talita, cum", que vol dir: "Noia, aixeca't". A l'instant la noia, que ja tenia dotze anys, s'aidecà i es psò a caminar. Ells no se'n sabien avenir. Jesús els prohibí, de tota manera, que fessin saber què havia passat. I els digué que donessin menjar a la noia.

PUNTS DE REFLEXIÓ

- 1.— En la nostra vida pot haver-hi moments més amargs que la mort d'una filla o que una malaltia incurable. El pare de la noia i l'hemorroïssa es van obrir pas cap a Jesús com a única solució. Ara, l'ensenyament de l'Evangeli d'avui no és propiament que recorreguem a Déu en la necessitat, sinó el de tenir-li fe i confiança.
- 2.— A l'Evangeli d'avui hi ha unes frases de Jesús que ens les hauriem d'emportar gravades en el record: "Filla, la teua fe t'ha salvat". "Tinguis fe i no tinguïs por". "Noia, aixeca't".
- 3.— "Qui m'ha tocat?", va preguntar Jesús. La dona s'havia guarit perquè havia tocat l'extrem del mantell del Senyor; nosaltres mengem el seu cos.

homes i institucions

Centenari de l'Abat Josep Deàs, fill de Sant Pol de Mar

El gran restaurador de Montserrat

Com informàvem a CATALUNYA CRISTIANA en el número 142, el poble de Sant Pol de Mar es disposa a celebrar enguany el centenari d'un seu fill il·lustre, l'Abat de Montserrat, Dom Josep Deàs i Villardegrau.

De pares pescadors

Nat el 1837 de pares pescadors, aviat tirà cap a home d'Església. Després d'una formació elemental als escolapis de Calella, cursa la carrera eclesiàstica al seminari de Barcelona i l'acaba al de Girona, on és ordenat sacerdot el 1866. Després de passar breument per les parròquies de Santa Coloma de Farners, Palí, Vilobí d'Onyar i Banyoles, és nomenat capellà de les monges agustines de Perelada, on romangué quasi deu anys.

Monjo de Montserrat

A l'agost del 1880, demanà l'admissió a Montserrat, quan tenia ja 43 anys. A l'abril d'aquell mateix any s'havien celebrat a Montserrat i a tot Catalunya les festes del Mil·lenari de la troballa de la imatge a l'indret de la cova, festes que representaren el punt de partida de la restauració de la devoció catalana a la Mare de Déu de Montserrat.

El 5 de setembre del 1881 féu els vots simples perpetus com a monjo, just tres dies abans de les festes de la coronació canònica de la Mare de Déu de Montserrat com a Patrona de Catalunya. Dos anys més tard, al setembre del 1883, li era confiat el càrrec de majordom, és a dir, d'administrador del monestir. Encara no era profés solemne. Ho fou el 3 de gener del 1885.

Restaurador del monestir

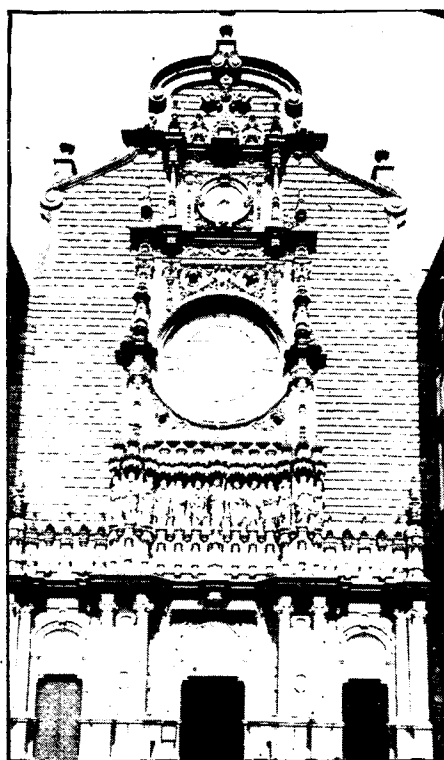
El 1885, Montserrat havia iniciat l'obra restauradora amb l'abat Muntadas, amb les dificultats ingents que suposen sempre els inicis. Aquest abat havia trobat un Montserrat materialment enrunat i destruït. Els francesos de Napoleó l'havien cremat tres vegades successives des de primers

de segle XIX, i les guerres civils i la desamortització de Mendizábal l'havien expoliat de tots els seus béns i en tots els seus edificis. La comunitat, delmada, dispersa i envellida, estava reduïda a una vintena de monjos vells, desorientats i dividits. Els primers anys de restauració hagueren de consistir necessàriament a desenrunar Montserrat i acondicionar-lo per a viure-hi i poder-hi treballar. L'Abat Deàs, però, ja es pogué dedicar més a l'obra d'autèntica restauració.

Per sintetitzar breument una labor ingent de trenta sis anys d'abadiat, direm només que la comunitat que trobà Deàs, d'una vintena de vells amb molt poca cultura, la deixà de quasi un centenar de monjos, molts d'ells joves o rejaenovats, preparats intel·lectualment, que foren capaços, dos anys després de la seva renúncia a l'abadiat, de portar a terme el Congrés litúrgic de Montserrat, que demostrava una maduresa i una preparació eclesial i científica que no s'improvisa en dos anys.

La comunitat de benedictins augmenta

Els monjos proclamaven, a la seva mort, ocorreguda l'any 1921, que l'Abat Deàs fou "Pare no solament dels que actualment aquí vivim, sinó de tants altres germans nostres, que Montserrat, després d'haver-los format com a fills seus en la vida monàstica i en els estudis eclesiàstics i literaris, generosament i en bé de l'Orde Benedictí, ha cedit per tal que anessin a fundar, restaurar i eficaçment ajudar els altres monestirs de Catalunya i Castella, Austràlia i Filipines. En confirmació d'això, podem adduir el cas que els superiors dels monestirs de la província espanyola, com són l'Abat de Samos (Galícia), el de Valvanera (Rioja), el "Nullius" d'Austràlia, els priors de El Pueyo (Aragó), Sant Clodi (Orense), Manila, amb el seu Col·legi i Missions de Mindano, El Miracle (Solsona) i les Cases de Lorenzana (Mondofredo) i Los Cabos (Astúries), així com el mateix Abat Procurador General a Roma i el Consultor espanyol de l'Abat Gene-

La nova façana de la basilica de Montserrat, obra de l'arquitecte Villar, realitzada per l'Abat Deàs.

ral, han vestit l'hàbit benedictí aquí a Montserrat, en temps del pare Deàs". Només a la fundació de Filipines hi envià una comunitat constituïda per catorze monjos l'any 1895 i d'altres tants a la fundació d'El Miracle.

Obra cultural i espiritual de l'Abat Deàs

El resum de l'obra restauradora fou una llarga llista d'obres i monuments que realitzà. L'acabament i decoració del Cambril i de tota la basilica, amb pintures i escultures dels millors artistes de l'època (Joan Llimona, Lluís Graner, Cusachs, Alexandre de Riquer, Dionís Baixeras, Mercè Bultó i Sert, Miquel Utrillo, Joaquim Vancells, Josep Llimona, Gaudí, Puig i Cadafalch, Vallmitjana, Villar i Carmona, Pericas), dotze altars laterals, renovació de l'altar major i presbiteri; la nova façana de l'església i el vitrall de la roseta, els quinze misteris del Rosari monumental i les catorze estacions del Via

Crucis, la Capella de la Dolorosa amb pintures de Darius Vilàs, i cinc capelles més al lloc de tantes altres ermites destruïdes. També el monument a la Immaculada i als Herois del Bruc, i l'estàtua monumental del Sagrat Cor al cim de Sant Jeroni; les cel·les de Sant Josep, de part de St. Ildefons i l'edifici de la Mare de Déu. I fora de Montserrat construí de planta el monestir d'El Miracle, amb capacitat per a uns quaranta monjos, i la primera Casa i Capella del monestir de St. Beda de Manila, que havia de ser la llavor d'un gran monestir amb un col·legi i universitat avui per a més de cinc mil estudiants.

Tot amb senzillesa i humilitat

Fou el constructor del Cremallera, restaurador de l'Escolania, i creador de la moderna biblioteca de Montserrat, de l'Arxiu i dels Museus bíblic i egipciològic. Deàs donà impuls als estudis superiors dels seus monjos, enviant a estudiar a l'estranger monjos, que havien de ser clau en els diversos moviments culturals del Montserrat modern: els pares Sunyol, Ubach, Marcet, Albareda, Anselm Ferrer, etc.

No podem pas oblidar encara la fundació de la "Revista Montserratina", tant per la influència espiritual i cultural que tingué a Catalunya, com perquè va constituir el germen del desenvolupament i projecció cultural de Montserrat, passant per la restauració de l'impremta del monestir i de les posteriors "Publicacions de l'Abadia".

L'historiador, quan aprofundeixi, trobarà encara molta més fecunditat en l'obra de l'Abat Deàs. Tot això que hem ressenyat i tot allò que aquesta obra deixa endevinar, l'Abat Deàs la realitzà amb tanta senzillesa i humilitat que a la seva mort hom li trobà una simple nota necrològica escrita per ell mateix, que deia: "Acaba de morir el pare Josep Deàs, Abat que fou algun temps de Montserrat.

Suplica a sos coneguts i amics el tinguin present en les seves oracions. (R.I.P.)".

P. Tomàs M. Puig
Monjo de Montserrat

calendari

Diumenge, 27 de juny: Setmana XIII del temps ordinari. Ntra. Sra. del Perpetu Socors. Sant Ciril d'Alexandria, bisbe doctor i sant Ladislau, rei.

El surt a les 4,19 i es pon a les 7,29 (hora solar).

Dilluns, 28 de juny: Sant Ireneu, bisbe màrtir; sant Paulus, papa i sant Argimir, monjo màrtir.

Dimarts, 29 de juny: Sant PERE i Sant PAU. APOSTOLS. Santa Benedicta, verge.

Festa major a Alp, Ametlla de Mar, Begur, Calafell, Canet de Mar, Gessa, El Masnou, Premià de Dalt, Reus i altres pobles.

Dimecres, 30 de juny: Els primers sants Màrtirs de l'Església Romana. Sant Marçal, bisbe i santa Emiliania, màrtir.

Festa major a Calders i Llès.

Fira a Canejan.

Dijous, 1 de juliol: Sant Aarón, sacerdot de l'antiga Lleï i Santa Elionor, verge. Festa major a Horta de Sant Joan.

Divendres, 2 de juliol: Sant Proccés i sant Martirià, màrtirs. Santa Monegunda, casada.

Dissabte, 3 de juliol: Sant Tomàs, apòstol; sant Lleó II, papa; sant Antolí, bisbe i sant Eulogi, màrtir.

l'Església celebra

27 de juny, Diumenge XIII de la setmana de durant l'any: Lectures: primera, Sa 1, 13-15; 2, 23-24, S 29; segona, 2 C 8,7-9.13-15, tercera, Mc 5, 21-43.

28 de juny, dilluns de la setmana XIII de durant l'any: Lectures: primera, Am 2, 6-10. 13-16, S 49, segona Mt 8,18-22.

Vigília de Sant Pere i Sant Pau. Lectures: primera, Fets 3,1-10, S 18; segona, Ga 1,11-20; tercera, Jo 21,15-19.

29 de juny, dimarts de la setmana XIII de durant l'any: SANT PERE i SANT PAU, APOSTOLS. Lectures: primera, Fets 12,1-11, S 33; segona, 2 Tm 4,6-8.17-18; tercera, Mt 16,13-19.

30 de juny, dimecres de la setmana XIII de durant l'any: Lectures: primera, Am 5,14-15.21-24, S 49; segona, Mt 8,28-34.

1 de juliol, dijous de la setmana XIII de durant l'any: Lectures: primera, Am 7,10-17, S 18, segona Mt 9,1-8.

2 de juliol, divendres de la setmana XIII de durant l'any: Lectures: primera, Am 8,4-6.9-12, S 118; segona, Mt 9,9-13.

3 de juliol, dissabte de la setmana XIII de durant l'any: Sant Tomàs apòstol. Lectures: primera, Ef 2,19-22, S 116; segona, Jo 20,24-29.

La Costa de Llevant

Surt més a compte comprar vaixells de segona mà a l'estranger.

Sí! Estalviarem!

Amb el temps les dressanes de la costa perderen importància. Als naviliers els sortia més a compte comprar vaixells de segona mà a l'estranger.

Poc a poc la triple personalitat dels capitans de "barco" anà desapareixent amb les noves directrius del tràfic marítim i de moviment comercial. El capità ja no era propietari de la nau que comandava. Abandonà les funcions de negociant per passar a ésser un navilier i consignatari que, a més, no podia competir amb les grans organitzacions angleses, noruegues, alemanyes que treballaven a preus molt estudiats i amb serveis regulars i molt ràpids.

Jo, si no puc ser propietari del meu vaixell em retiro.

I jo no vull navegar a sou. No té cap gràcia.

Sigui per un estil de treball molt personal, sigui per un egoisme malentès, o bé per la manca de sentit de col·laboració o per l'esperit que tan bé descriu aquell adagi "val més ésser cap d'arençada que cua de lluç"... El fet és que la marina catalana del vuit-cents es veié bandejada per les corporacions i organitzacions que saberen adaptar-se a les evolucions del nou segle.

Alguns tractaren de subsistir endebades. La nostra gent de mar potser no sabé separar "l'eina de la feina" que a voltes imposa una gran organització competitiva. Aquella gent que havia realitzat gestes superbes en mar... procurà salvar els capitals i es retirà a activitats sedentàries... Compraren terres, visqueren de les seves rendes. Instal·laren petites fàbriques...

LES GRANOTES

per 8
Zoni Meko

De granotes n'hi ha de moltes menes. Des de la granota gegant de l'Àfrica fins a les petitíssimes granotes de follatge, es calculen en unes 1.700 les seves espècies. La majoria de les granotes viuen prop dels estanys o basses, on ponen els ous. Però no totes: algunes viuen lluny d'aquests llocs i de l'aigua.

Els gripaus, podríem dir que són cosins germans de les granotes. Tant els uns com les altres són animals inofensius i útils que mereixen protecció. Són útils a l'home pels milions d'insectes, larves i aranyes que destrueixen. Moltes de les granotes són l'aliment principal de determinats peixos, d'alguns animals de valuoses pells i d'algunes espècies interes-

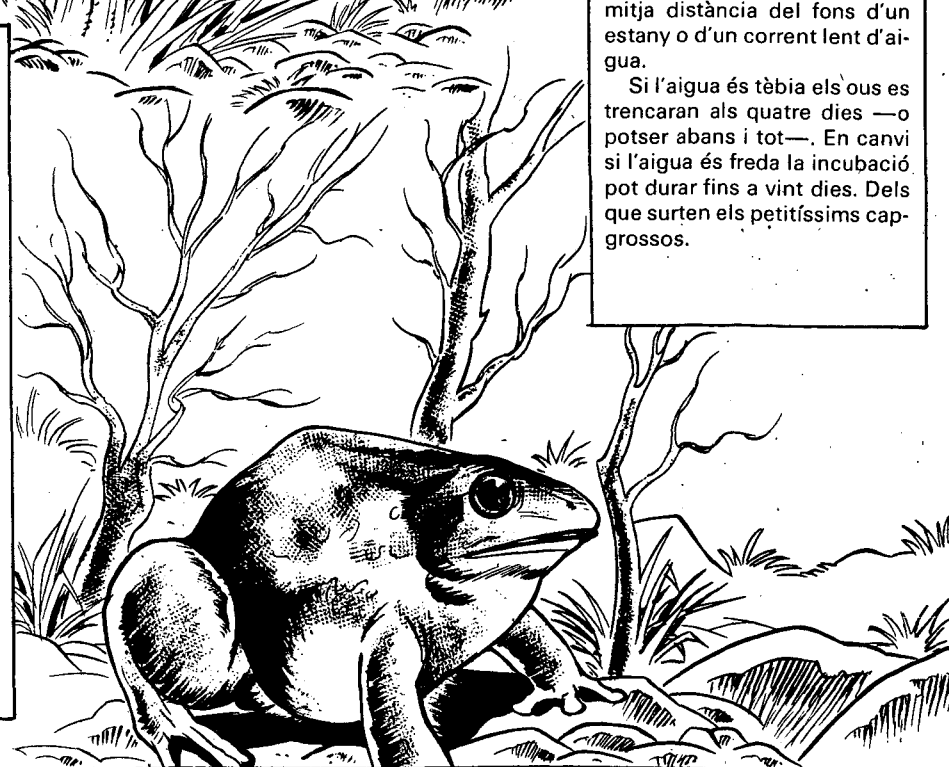

La granota lleopard és la més corrent de les granotes. Durant l'estació de cria pon uns 4.500 ous, dels que molt pocs arribaran a convertir-se en granotes adultes. La granota els pon en gotims i coberts per una massa de gelatina. Cada gotim el fixa en una planta aquàtica o a una pedra, o a un tronc mort, a mitja distància del fons d'un estany o d'un corrent lent d'aigua.

Si l'aigua és tèbia els ous es trencaran als quatre dies —o potser abans i tot—. En canvi si l'aigua és freda la incubació pot durar fins a vint dies. Dels que surten els petitíssims capgrossos.

sants d'ocells.

Les granotes tenen enemics no tan sols a la terra i a l'aigua, sinó també en l'aire. Ja en estat de caps-grossos les devoren les larves de l'escarbat aquàtic, els espiadimonis i les salamandres. També la bassa on varen pondre el que es pot assecar. Si aconseguen escapar de tots aquests perills, poden ésser més tard les víctimes de peixos i tortugues. Alguns ànecs, les garces i algunes serps estan sempre a l'aguait de les granotes i els gripaus joves. Per això —amb tants enemics—, és gairebé sorprenent que les granotes puguin sobreviure fins el moment de desovar. El secret està en la gran quantitat d'ous que cada granota pon.

Per ser amics

"Amic Eixerit": Felicitats pel teu n.º 100. Que per molts anys puguem llegir les teves facècies. Rep una forta abraçada.

A veure si m'envies l'obsequi que promets als teus "fans" o amics sincers.

La meva adreça és: Alfred Cohí Grau, c/. Escorxador, 6, 4art. 1.ª, El Vendrell (Tarragona).

'Estimat amic Eixerit: Sóc un lector de la teva revista, que és molt bonica i m'agrada molt. Et felicito per haver arribat al n.º 100. Espero que arribis molt més lluny encara.

La meva adreça és: Àngel Pagès i Clavaguera, c/. Castell n.º 1, La Tallada (Girona).

'Estimat Eixerit: Sempre llegeixo les teves historietes que m'agraden molt. El dia 3 d'agost és el meu aniversari, ¿què m'enviaràs una postal? Una abraçada a tu, als teus pares i avis.

La meva adreça és: Cristina Fugarolas, c/. Ctra. Nova, 68, Vallgorguina (Barcelona).

"Hola amic Eixerit! Estic molt contenta de la teva revista. M'han agradat molt aquests 100 números. Espero que els propers siguin igual de divertits. Felicitats i fins sempre.

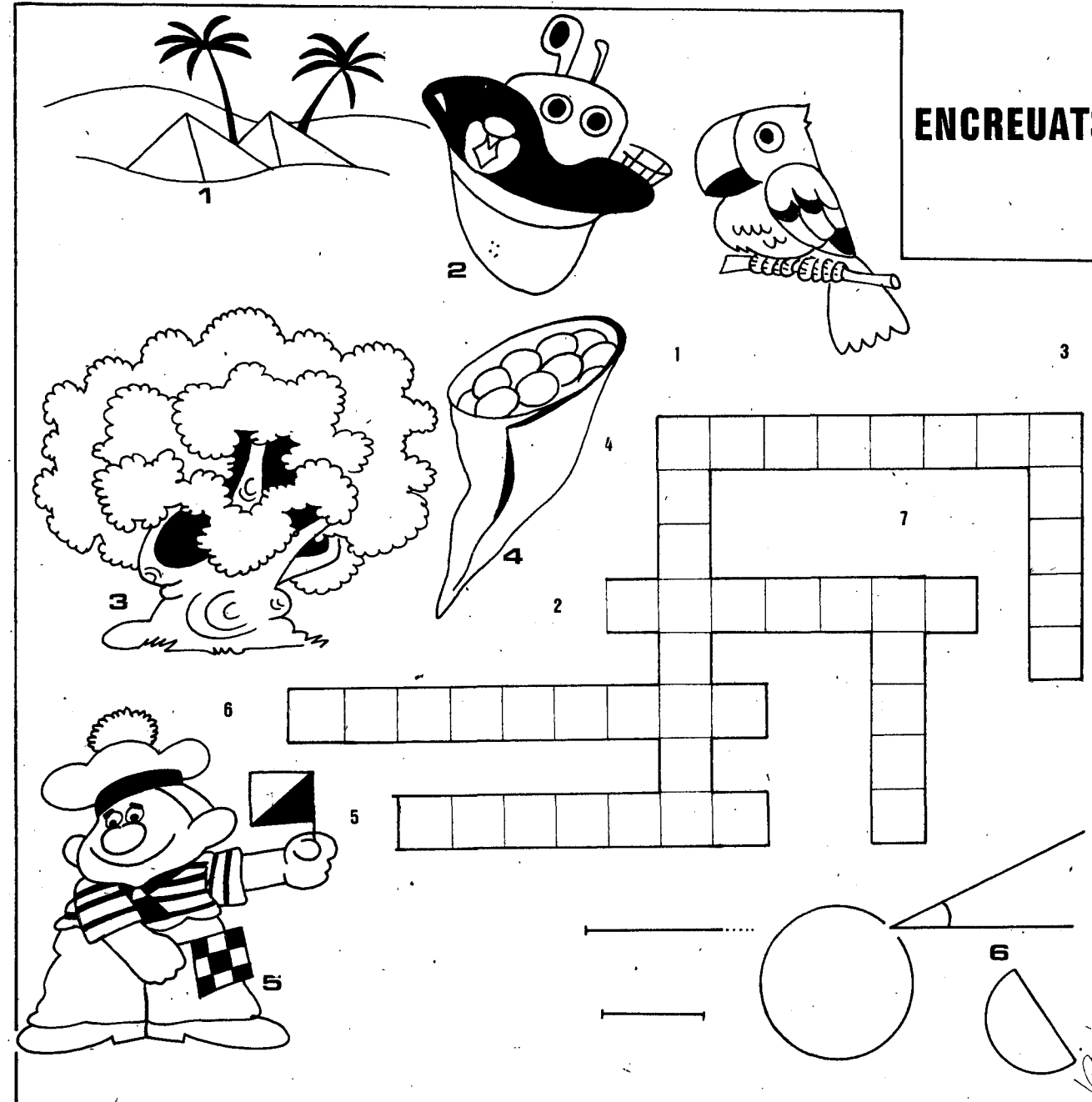
La meva adreça és: Miriam Pagès, c/. Castell, n.º 1, La Tallada (Girona).

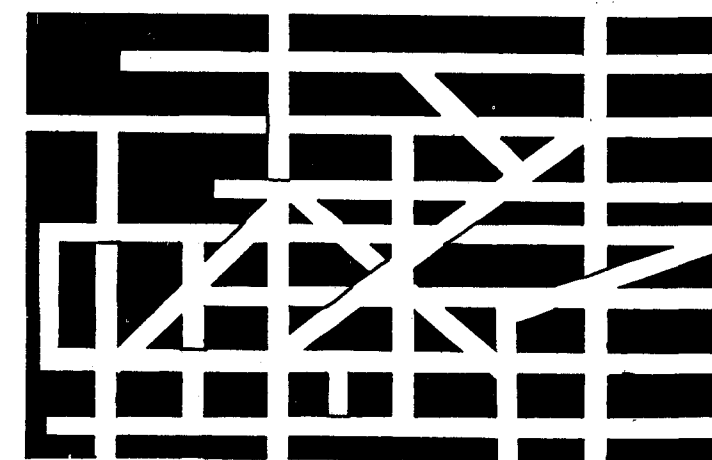
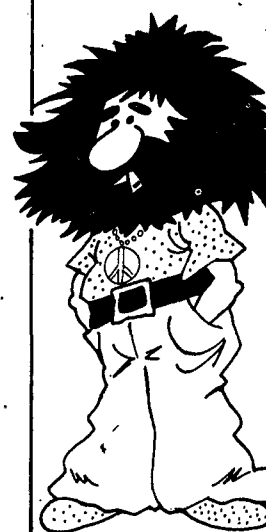
"Hola Eixerit! Sóc una nena que visc a Girona, a la barriada de Sta. Eugènia. M'agrada molt l'Eixerit i el llegeixo amb afició i m'hi passo una bona estona. Estaré molt contenta si m'envies una carta. La teva amiga, Gemma.

La meva adreça és: Gemma Boada Casals, c/. Massana, 46, 2on., 2.ª, Girona.

ENGREUATS

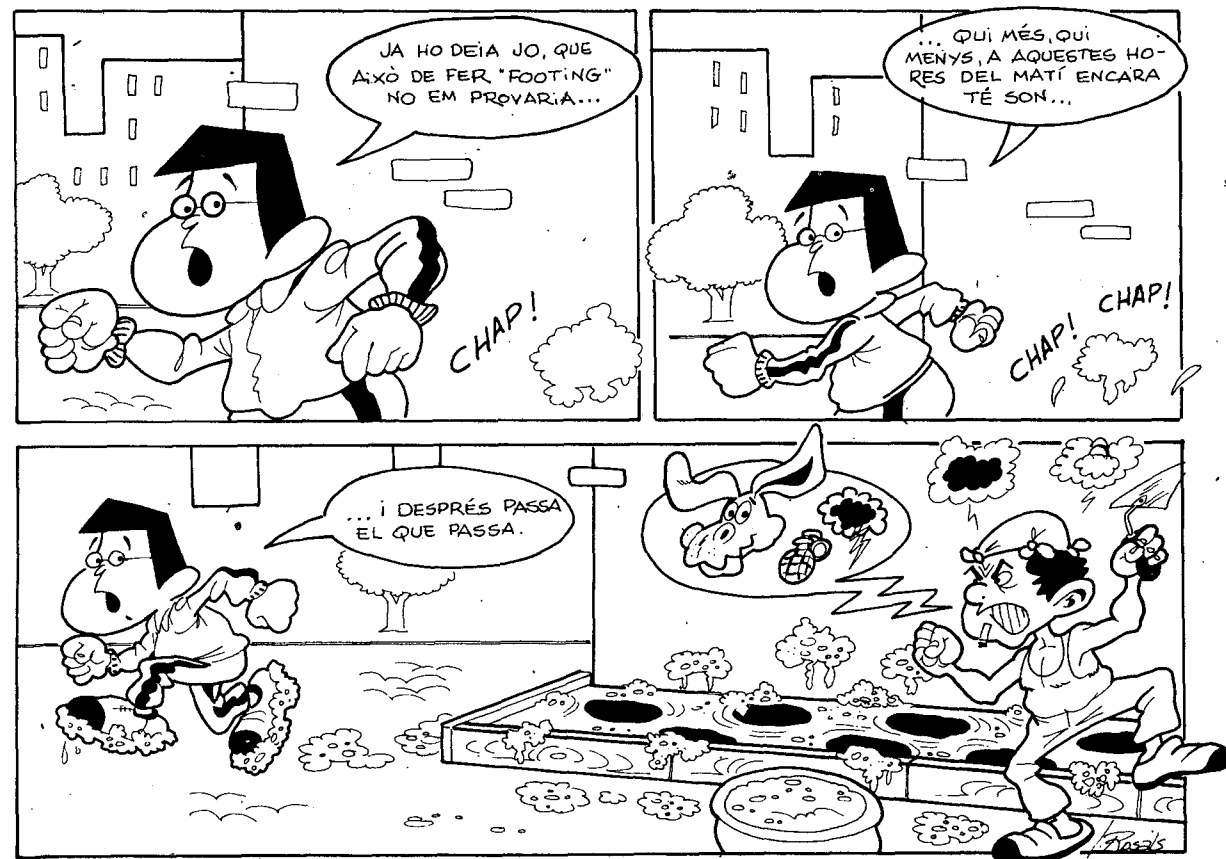

LABERINTE

En Joan i en Quim

L'EIXERIT

ANY II

SUPLEMENT INFANTIL DE "CATALUNYA CRISTIANA"

105

Vacances i "Mundials de la Germanor"

Hem començat les vacances!

Sí, ja ho sé, és bonic anar a l'escola, aprendre coses que no saps etc. Però les vacances... són fantàstiques!

En primer lloc s'acaba el llevar-se d'hora, amb aquella son arrapada als ulls i que no s'acaba fins posar el cap sota l'aixeta o sota la dutxa. Després s'acaba l'angúnia dels deures, del saber a mitges la lliçó etc. etc.

El més interessant de les vacances és el tip de jugar que ens fem. A l'escola el temps de jugar passa més de pressa que el vent. En canvi, ara, poder jugar tot un dia sencer...

Precisament per això he pensat que, a partir d'ara, podem jugar molt més els "Mundials de la Germanor". Com? Els germans podem jugar molt més entre nosaltres i compartir més les coses; els del poble poden jugar més entre ells i amb els estiuejants; i els estiuejants, igualment, entre ells i amb els del poble. Tothom a jugar!

— Ens empesquem un joc, goll!

— La teva germana que estava trista no has parat fins a fer-la riure, goll!

— Tot un grup heu organitzat una sortida, bona jugada i goll!

— Heu anat a veure i distreure un noi malalt, goll!

— Durant aquestes vacances fareu amics nous, goll!

— Voleu donar alegria i fer feliç a tothom, gooooo!

L'altre dia em tornà a trucar en Jaume:

— Eixerit, quants gols portes?

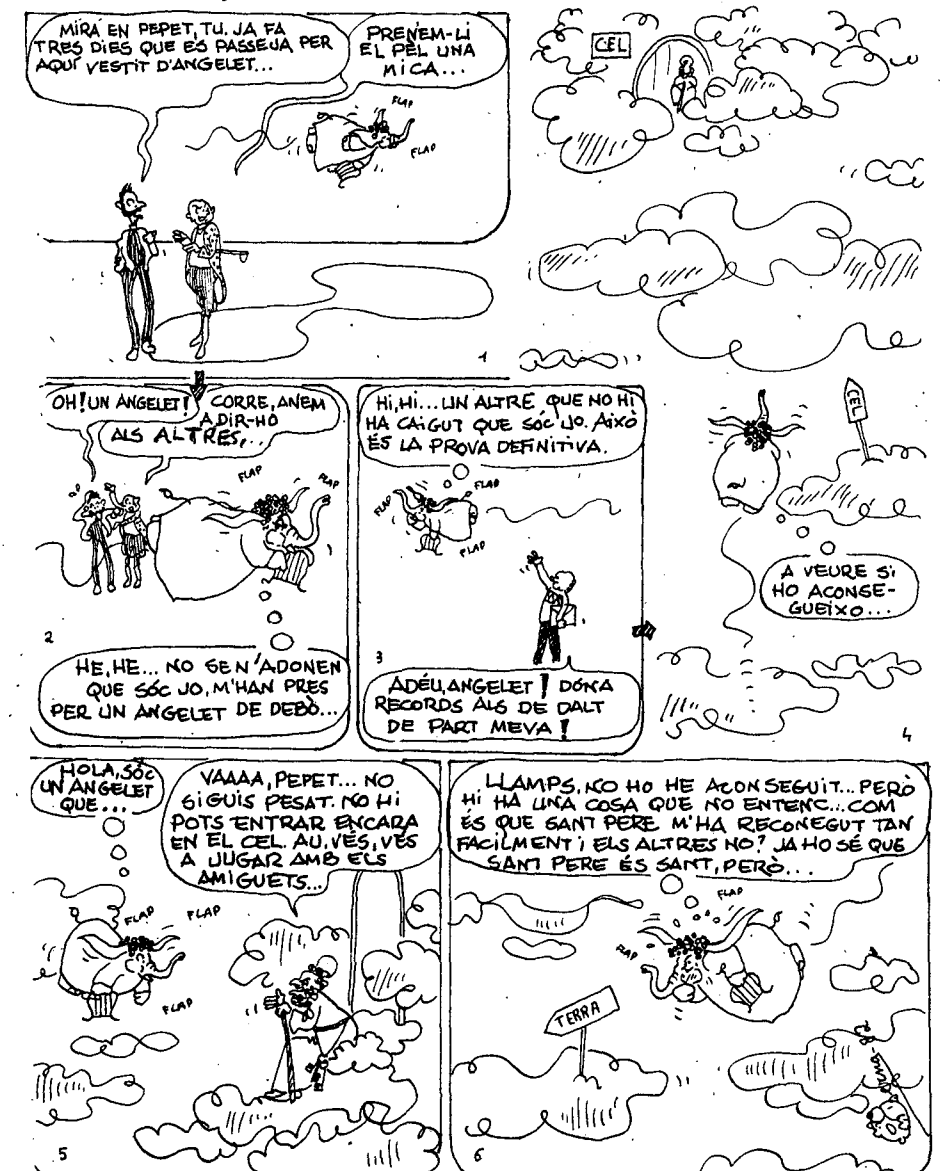
— No ho sé, no els compto, però procuro jugar tant com puc.

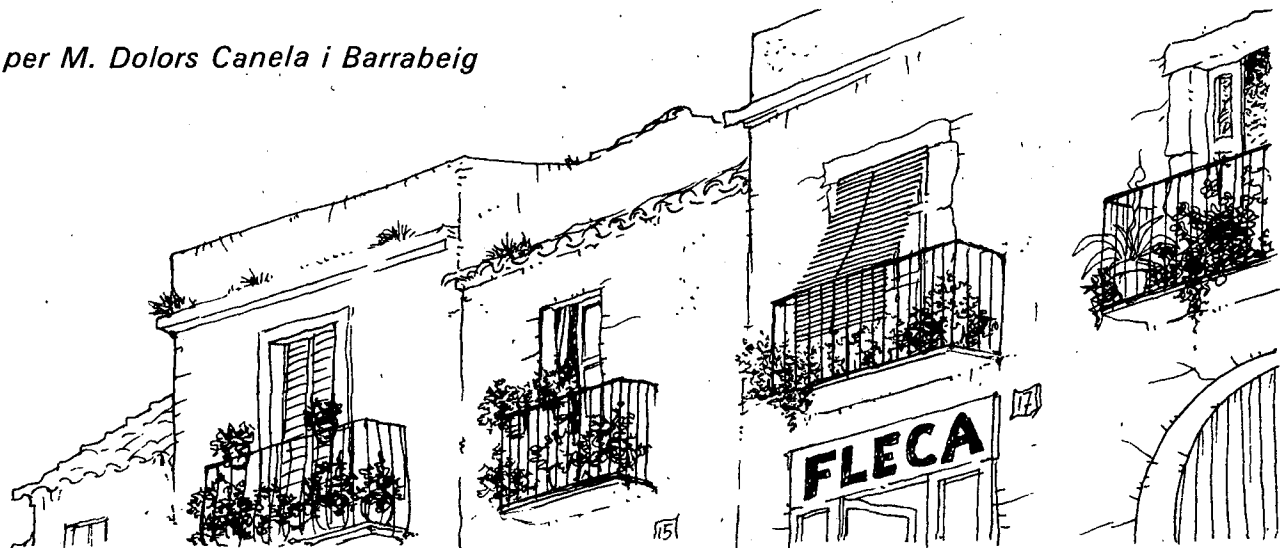
— Jo ja en porto dinou!

— Bé, home, et felicito.

L'Eixerit

en pepet elefantet

I el seu domat exèrcit de massapà

“Ludovic”

Fa molts anys que en una rústica vila molt a prop de la vall de Ribes, hi vivia un matrimoni molt treballador, en Conrad i l'Elisabet.

La vila situada dalt d'un petit turó, tenia els carrers estrets i les cases eren antigues, la majoria estaven engalanades amb uns grans balcons tots atapeïts de flors de diferents colors. La decoració que produïen aquelles cascades de flors donava una sensació realment fascinadora. Era una vila digna d'admirar. Tots els seus habitants gaudien d'una existència meravellosa, que ells mateixos a poc a poc anaven enriquint.

En arribar l'estiu, la Vall es cobria d'una exuberant catifa de roselles. Aquella vermellor captivadora era la que omplia de gaubança tota la població, especialment la mainada, perquè com que en aquella època de l'any no tenien col·legi, anaven amb delit a contemplar aquell frondós mantell carmesí. Des d'allí veïen el blau tènue del cel tot voltat de coloms, cadeneres, passarells...

A la vila solament hi havia una fleca. La d'en Conrad i l'Elisabet, on no els mancava res. Sempre tenien l'aparador ple de lliminadures de massapà: gossets, lleonets, conillots, gatets, ànecs, galls, gallinetes, elefantets, etc.

Aquest afluit forn, sempre quedava farcit d'infants de gom a gom. Aquelles llepolies tan exquisides, feien que les seves mans quedessin curulles de tan saboroses miniatures de massapà.

El tracte de l'Elisabet era certament

molt abellidor. Tots els veïns restaven cofois pel seu caràcter. Però, ella veia que amb el pas del temps, aquells nins ja no eren tan petits, ans el contrari, anaven convertint-se en uns responsables vaillets.

En aquells moments era quan una inevitable angoixa l'embolcallava d'una manera excessiva. En el més profund del seu ser sentia l'enyor d'ésser mare. Aquesta necessitat li augmentava quan s'apropava el Nadal i sobretot durant la “Diada de la Pasqua”.

Sí! anhelava tenir un nen per poder-lo portar a “Fer cagar el Tió”, a veure els “Reis d'Orient”, comprar-li joguines, per la Pasqua, anar al “Mercat del Ram” i menjar la “Mona”.

Però sabien perfectament que això era impossible.

Com gairebé cada any, l'arribada de l'hivern era molt crua. Ja que la neu silenciosa s'ajeia damunt les esmortuïdes fulles de l'arbrada.

En canvi, l'arribada de la Pasqua s'hi feia d'una manera xiroia. Tot eren melodies esbargides per l'aire fresc de la matinada. Aquell “Dilluns de Pasqua” fou un dia molt extraordinari per a l'Elisabet, ja que tot just s'hagué aixecat del llit digué:

—Ja m'ho he pensat bé. Faré un nen de massapà. Sí! modelaré la imatge d'aquest nen, que tant volem i en canvi mai no hem pogut tenir. Per fi, aquest somni serà fet realitat. El seu nom serà “Ludovic”.

Aquest pensament durà precisament

un instant. Acte seguit, l'Elisabet preparà els ingredients necessaris per fer la pasta del massapà. Aleshores, els estengué damunt el taulell de la cuina. Agafà un motlle, posà la massa dintre i li sortí el cap. Després l'uní al cos. A poc a poc, l'anava perfilant i, finalment la figura es convertí en un nen fort i alegre. Li va fer amorosament el vestit, els pantalons de xocolata, el jersei amb ratlles de síndria i melmelada de préssec. Els ulls eren de vidre, el nas de cirera, la boca de marrofi i els cabells de cabell d'àngel. Els braços els duia coberts de neula.

Una vegada va tenir-lo acabat, va ben embetumar-lo de l'essència aromatitzant creada per ells, anomenada “Conrad”. Després de pocs minuts, el posà dins el forn.

Però, quan ja feia unes hores que estava dintre d'aquella xafogosa calentor, l'Elisabet sentí el murmurí d'una roenta veu que deia:

—On sóc... em trobo encerclat... quina escalfor que hi ha en el dedins d'aquest obstacle. Què és això?

Aquests mots arribaren a l'Elisabet, mentre netejava la cuina. Tota paorosa s'apropà cap a la porta del forn, quan hi arribà, la veié tan calenta que gairebé transparentava. De fet, en un obrir i tancar d'ulls, la porta aparegué oberta de bat a bat. Instantàniament, el nin saltironà cap terra, mentre de la boca treia un buf d'aire.

L'Elisabet en veure aquell nen tan eixerit, quedà bocabadada, i una frisança li immobilitzà el cos durant una estona.

(Continuarà)

L'Evangelí del diumenge

Jesús ens parla

A la riba del llac de Tiberíades es reuní molta gent al voltant de Jesús. Arribà un jueu important que es deia Jaire, i suplicant-lo amb tota l'ànima li digué: “La meva filleta s'està morint. Veniu a imposar-li les mans perquè es posi bé i no es mori”. Jesús se n'anà amb ell. Pel camí arribaren uns de la casa de Jaire i li digueren: “La teva filla

és morta. No amoïnis al mestre”. Jesús que ho sentí digué a Jaire: “Tú tingues fe, i no temis”. I acompanyat de Pere, Jaume i Joan se n'anà de dret a la casa. La casa estava plena de gent que plorava i cridava. Jesús digué: “Què feu? La nena dorm”. La gent se'n reia. Jesús féu seortir tothom: es quedaren amb ell el pare i la mare. Donà la mà a la nena i li digué: “Noia, aixeca't”. La noia que ja tenia dotze anys, s'aixecà i es posà a caminar. Jesús els digué que no diguessin res a ningú, i que donessin menjar a la noia.

1. “Tenir fe en Jesús”, “creure en Jesús”, vol dir confiar plenament que, si el seguim, Ell, ens portarà a la Vida eterna.

2. Jesús estima tothom, qui creu en Ell vencerà tots els enemics de l'home: també la mort.

3. Jesús fa camí amb nosaltres. Quan estem cansats o tristos. Ell ve i donant-nos la mà ens diu: Anims, aixeca't.

El mossèn

Rumieu una mica

Cartes cap per avall

- En Quim va posar tres cartes en fila i cap per avall, sobre la taula. I va dir:
- A la dreta del cavall i ha una carta de copes.
- A l'esquerra del bastó hi ha un rei.
- A la dreta de l'espasa hi tenim un as.
- L'espasa és la carta de l'esquerra.
- “Quines són les cartes?”

Bla, bla, bla...

- Quin dia de l'any la gent parla menys?

Sembla mentida...

- Cinc senyores molt grosses creuaven la Plaça de Catalunya sota un paraigua de tamany normal. Com és possible que no es mulléssin?

Solucions:

- D'esquerra a dreta: cavall d'espases, rei de copes i as de bastos.
- Hi ha un dia l'any que avancem els rellotges una hora. Té, per tant una hora menys que els altres. I, és clar la gent té menys temps per a parlar.
- Perquè no plou.

la Bíblia a l'abast

D'on ha sortit la mort?

(Sa 1:13-15; 2:23-25)

Ens agradi o no, la mort ens la trobem cada dia, a cada tombant de la nostra existència. És el gran fracàs de la vida que ens amenaça constantment. No es estrany que totes les cultures es preguntin —i ens preguntem— sobre l'origen d'aquesta realitat. En una visió teocèntrica del món i de l'home com la que es conté en la Bíblia, tot ha sortit de les mans de Déu. També la mort? Aquest jueu piadós de parla grega, que viu possiblement a Egipte o a Alexandria, i que deu ser l'autor del llibre de la Saviesa, el darrer escrit del període de l'Antic Testament, del qual avui llegim uns versets, ens diu que no. Déu no ha fet la mort. Aquest home ha reflexionat molt llargament sobre els escrits bíblics. També ha entrat en contacte amb els postulats del saber grec. Sap, doncs, molt bé que Jahveh va fer el món bo.

Tal com ell volia, les coses anaven sortint bones. Cada cosa adequada a la seva naturalesa, adaptada a la funció

que en el conjunt del món s'esperava d'ella. També l'home, creat a imatge i semblança de Déu. Entrava en aquest pla la mort física? En rigor la Bíblia no es pronuncia sobre aquest punt. La mort física de l'home és un pas cap a una nova realitat. Una realitat que durant moltes segles queda en la penombra d'un pensament confós. Els qui moren van a parar al país dels morts. Res més. De mica en mica la revelació es va obrint pas per entre les ombres de la mort. Al principi es manifestarà un desig molt fort de poder anar a la presència de Déu.

Després la necessitat de trobar un espai on la retribució, sobretot dels justos, trobi el seu punt, portarà la reflexió a l'esperança que d'una manera o altra després de la mort serem capaços de veure la justícia de Déu. Finalment s'arriba al descobriment de la resurrecció.

El nostre text ens parla de la mort com la separació de l'home i Déu. Es

l'origen de tots els mals. Tot aquell que se separa de Déu, perd la font de la vida. Per això no és Déu que ha creat l'home el que després el destina a quedar penjat en el buit. Déu tot ho ha creat perquè existeixi, ha format el món perquè l'home visqui. Sense posar-hi cap mena de verí de mort. El reialme de la mort no és de la terra, perquè la bondat i la justícia són immortals (vv. 14-15). El destí de l'home és el de ser perpètuament amic amb Déu. D'aquesta amistat se'n deriven tots els béns i no pot sortir-ne cap mena de mal. Si ara en el món hi ha maldat i injustícia, això no és obra de Déu. Déu no creà l'home sotmès a la mort, sinó a imatge de la seva existència eterna (v. 23). Que l'organisme humà sigui corruptible per naturalesa, això no suposa l'extinció pura i simple de l'home, de la seva personalitat, d'allò que el fa home i aquest home concret. Aquí és lliga la més profunda identitat humana amb la imatge i sem-

blança de Déu, que no pot ser destruïda. Aquesta és la voluntat de Déu.

Hi ha, però, la voluntat de l'home que lliurement pot acceptar o rebutjar l'amistat vivificadora de Déu. El llibre de la Saviesa avui ens fa sentir el ressò de la revelació: **L'enveja del diable va introduir la mort al món, i els partidaris d'ell són els qui en fan l'experiència** (vv. 24-25). L'esperit del mal ens és presentat com a seductor. Ell és el qui introdueix la ruptura entre les relacions home-Déu. Per això la mateixa mort física està voltada d'aquesta ombra sinistra de la desaparició total. Per això també la resurrecció d'un mort —avui llegirem a l'evangelí la Resurrecció de la filla de Jaire— és signe de la irrupció dels nous temps del Regne de Déu en els quals la mort i el seu reialme seran vençuts per sempre.

Josep M. Aragonès

“L'equip 55-B”

A vosaltres M.ª Àngels i Josep, Dolors i Joan, Montserrat i Manuel, Anna M.^a i Pere, Carmen i Juan José, Antonieta i Manuel. En els vostres vint anys de petita i fraternal comunitat cristiana. Heu jugat al joc de l'amistat, de la fe i de la festa.

Vulquem o no, d'alguna manera els Mundials-82 de futbol els juguem una mica tots. L'esport de masses és un fet que vehicula sentiments i aspiracions del poble: des de l'aspecte lúdic al d'afirmació local, regional o nacional, passant per tot un entrellat d'interessos creats, de necessitat d'evasió, d'esplai i d'ocupació de l'oci.

Es parla molt de l'infant i el joc. El joc actua com estímul al creixement biològic, psicològic i social de l'infant. Jugant apren l'art de viure i de conviure. La Pedagogia, en totes les seves dimensions, és eminentment lúdica: l'estructura dels elements, la imatge, el gest, la paraula obren camins i horitzons a l'esperit de l'infant. Resseguint-los trobarà a dreta i esquerra “centres d'interès” i... jugant jugant l'emmenaran a l'art i a l'esforç de “treure de si mateix” totes les possibilitats i capacitats de resposta a la “proposta educativa”.

No sé si és exagerat dir que en el fons de nosaltres mateixos hi ha sempre un infant; i dir que la vida és sempre “joc” o “com un joc”. (Hi ha moments en què hom tindrà la temptació de dir que és un joc molt bèstia. És un moment de malhumor; en el fons la persona se sap més gran, més lliure i més forta que les circumstàncies que l'aclaparen i el cansen.) La vida és un projecte ofert a la nostra llibertat. El problema és que la llibertat com a qualitat perfectiva de l'home va de versar sempre sobre un objecte bo.

L'home quan neix irromp en un camp de joc on hi ha unes regles de joc; el camp té les

debò desitja que el “joc de la vida” el porti a una realització personal i social autèntiques. (Aquesta és la tensió bé-mal, pecat-gràcia, present en el cor de totes les històries.)

El món no és una illa, ni la persona un Robinson Crusoe. Des d'infant l'home busca els companys de joc. Jugar sol, a la llarga, és avorrit. És evident que el que pot fer un equip no ho pot fer l'individu.

De fet, en tots els camps del joc de la vida, el progrés, la ciència, la tècnica, adquireixen una dimensió cada vegada més “d'equip” i més “mundial”. Les hegemonies i els imperialismes esdevenen, a pas-

ses de gegant, caducs i pretensiosament ridículs.

Una de les “tortures” del món infantil (que no sempre es idíl·lic i angèlic) és quan els “caps de colla” fan la tria entre els companys arreglats d'aquells que criden a formar part del seu equip de joc: “tu...tu...”. Era quelcom cruel que no podia resistir: primer l'angúnia de si et triarien, després el drama dels debils últimament acceptats com un mal inevitable.

Allò era injust. Tothom té dret al joc de la vida; i per tant, tothom hi té un lloc.

La fe, el Regne de Déu, bo i essent per a cada un, és, de per si,

universal, “mundial”. Es per a cada un, perquè és per a tots; ofert, donat a tots els qui l'accepten.

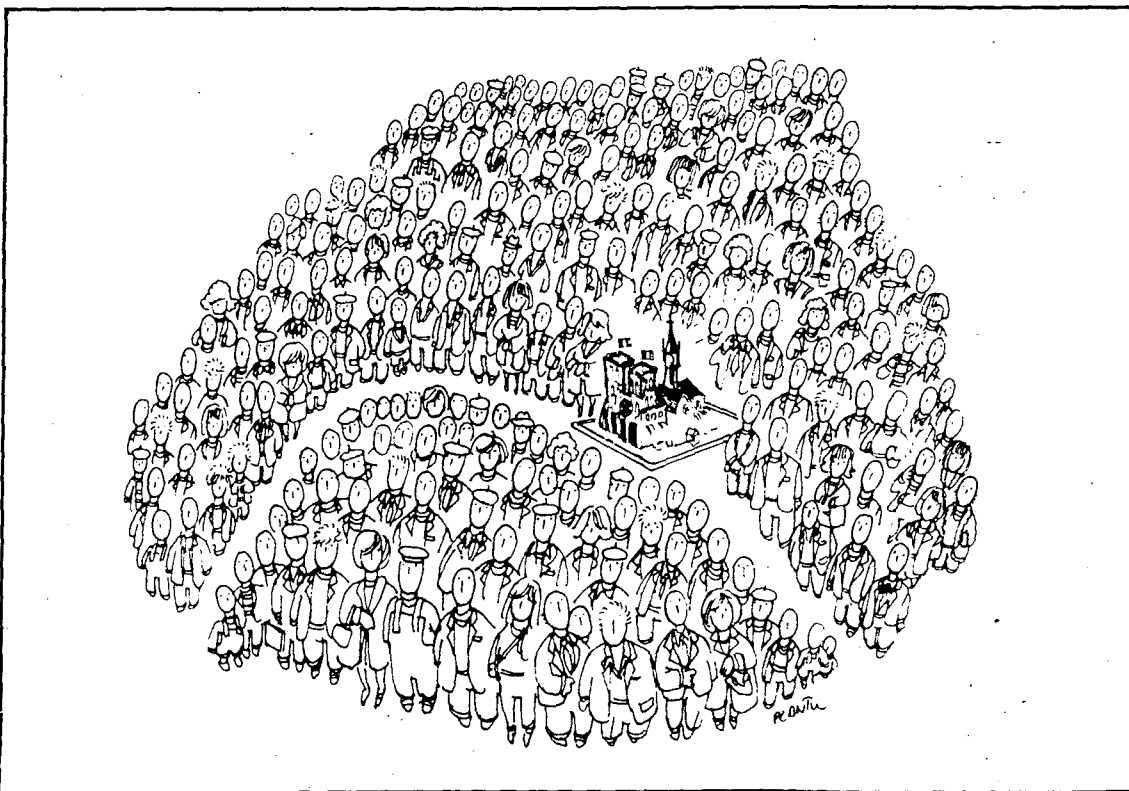
En aquest joc juguem tots però ningú no juga sol; perquè Déu és Pare de tots, i el Fill fet home és per a tots els homes sense cap mena de discriminació.

El cristianisme és l'autèntic “Mundial de la Germanor”. Déu “tria” a tots, crida a tots, estima a tots. L'excloure's del joc serà sempre una possible i tràgica opció de la llibertat de la persona.

El Col·legi apostòlic encetà els “Mundials de la Fe”. L'Església; a partir del seu misteri diví és (i els doctors que em personin l'expressió) com una Federació mundial d'equips de fe, una Comú-unió de comú-initats en un mateix Esperit, en una mateixa fe, en una mateixa esperança, en un mateix amor. I com que no hi ha res més lliure que l'amor, sovint, els més debils hi juguen avantatjosament, perquè són interiorment més lliures. Pels cristians el do i la vivència de la fe en comunitat, teològicament, ha estat sempre una realitat, perquè només hi ha un Regne, un Crist, una Església; i psicològicament, amb més o menys consciència, fondària i amplària, també. L'amor a Déu i al germà, amarat de “Pare-nostre”, ha estat sempre l'eix de tot viure cristià, ni que, amb freqüència els nostres egoismes l'hagin fet xerricar sorollosament.

Ai del qui va sol!, diu l'Escriptura. Però el qui estima no està mai sol. Sortosos nosaltres germanes i germans meus que, malgrat les nostres debilitats i les nostres diferències, ens ha estat donat caminar plegats el camí de la vida i de la Fe. Donem-ne gràcies a Déu.

Xesc Soliu

Gran generositat d'una regió amb múltiples mancances

Andalusia dona 119 milions per la Campanya contra la Fam

Sevilla.— Més de cent dinou milions de pessetes s'han recaptat en els dotze bisbats del Sud d'Espanya en la recent Campanya contra la Fam al Món promoguda per les dones d'Acció Catòlica l'any 1982. En resum 119.732,18

ptes., amb un augment de més de vint-i-tres milions per damunt de l'any anterior (23.393.557,32 pessetes).

Les xifres recaptades en els bisbats del Sud són les següents:

Diòcesi	Aportació líquida deduïdes despeses de propaganda	Diferència respecte a la recaptació anterior	Proporció pts/hab
Almeria	3.988.449,00	1.096.823,84	10,56
Badajoz	8.447.511,40	745.029,55	14,44
Càdis-Ceuta	5.613.609,50	1.609.017,50	8,22
Còrdoba	13.832.128,11	399.408,53	17,75
Granada	20.351.805,00	3.396.347,00	36,14
Guadix	1.441.405,47	442.093,98	9,61
Huelva	4.054.268,64	1.846.007,33	9,93
Jaén	12.676.155,00	2.771.693,42	17,96
Jerez	2.892.040,80	36.544,80	4,82
Màlaga	13.976.224,00	4.005.367,50	14,99
Múrcia	15.970.896,96	3.120.903,56	19,40
Sevilla	16.487.695,30	3.924.320,30	13,27

A tot Espanya es van recaptar 724.804.951,14 ptes., amb un augment del 39,46 sobre l'any anterior i una mitjana de 20,13 ptes., per cada espanyol. L'aportació major per càpita de tot el territori correspon a Pamplona-Tudela amb 56,49 ptes., seguida de Menorca-Maó amb 55,18; San Sebastián amb 40,27 ptes.; Osca 37,45 i Granada amb 36,14.

La recaptació més gran absoluta pertoca a Madrid-Alcalá amb 85.638.443,90 pessetes, seguida de València amb 49.364.103,38 Barcelona amb 46.439.395,03; Pamplona-Tudela amb 26.691.417; i San Sebastián amb 25.399.015,14 pessetes.

Els augments més grans absoluts corresponen a Madrid-Alcalá

amb 12.757.999,21 pessetes; València amb 12.149.812,41; Barcelona amb 11.638.875,70; Pamplona-Tudela, 9.062.014,68 i Oviedo amb 8.333.813,15 pessetes.

Aquesta col·lecta permet pagar els objectius aprovats per la Campanya XXIII i també pagar els projectes de la Campanya XXIV, aprovats pel maig de 1982. Avançant així d'un any el torn d'espera.

Reservat el 2,07 per propaganda del Comitè Executiu i l'1,25% per despeses generals, es destinen 4.000.000 de ptes. per ajudes d'"Emergència".

Els projectes atesos es troben en els països següents:

ÀSIA: Índia, Sri Lanka, Filipines i Indonèsia.

ÀFRICA: Alt Volta, Sahel, Angola, Benin, Burundi, Camerun, Rep. Popular del Congo, Etiopia, Ghana, Guina Equatorial, Kenya, Madagascar, Malawi, Mali, Níger, Rwanda, Senegal, Tanzània, Tshad, Togo, Zaire, Zàmbia i Zimbabwe.

AMÈRICA LLATINA: Bolívia, Brasil, Colòmbia, Xile, Rep. Dominicana, Equador, Guatemala, Haití, Honduras, Nicaragua, Paraguai, Perú, El Salvador i Uruguai.

OCEANIA: Papúa-Nova Guinea.

Acció Social de Mallorca

Treballadors familiars al servei dels vells

Palma de Mallorca.— Aviat s'acaba el 1er. curs de l'Escola de Treballadors Familiars que funciona a Palma de Mallorca.

Dins del marc de la Delegació diocesana d'Acció Social, l'Escola de Treballadors Familiars (amb l'assessorament de l'Institut Catòlic d'Estudis Socials de Barcelona (ICESB), ha format durant sis mesos la primera promoció de Treballadors Familiars. Aquesta nova professió té com objecte proporcionar l'adequada atenció a aquelles persones i famílies de la societat que per alguna raó (ancianitat, minusvalua, malaltia) no poden valer-se per elles mateixes.

El 1er. curs l'estan fent 21 alumnes, que reben classes teòriques i pràctiques (300 hores de pràctiques en institucions de la ciutat) perquè puguin realitzar adequadament el compliment de la seva tasca.

A Balears, segons una enquesta feta entre 202 persones, un 72% dels vells es troben satisfets en e si de la família, si bé aquest només a un 24% li dona seguretat a un 25% companyia i en té cura un 13%. Com a contrapartida, els vells aporten a la família: mitjans econòmics un 23% i consells un 29%. El vells creuen que el lloc més adequat per un vell és la seva pròpia llar (38%) o bé una residència (27%).

A més a més, els vells es troben integrats en la societat en un 69% un 45% creu que la societat els accepta.

Hi ha, doncs, una necessitat objectiva i tangible d'una ajuda domicili pels vells, invàlids, b. dats i necessitats, sense ningú seu costat. L'Ajuntament de ciutat de Mallorca, ha elaborat un projecte d'assistència a domicili, amb suport de Caritas. I els treballadors familiars podran omplir perfectament aquests serveis.

«La millor informació sobre L'ENCICLOPÈDIA la puc donar jo.

HO FAIG CADA DIA!»

La nostra fita:
UNA ENCICLOPÈDIA A CADA LLAR.
Si encara no la teniu i us manca informació, jo us la donaré.

Si la coneixeu i la voleu, estudiarem conjuntament el màxim de facilitats perquè no us surti carregós el pagament.

L'herència d'una història i cultura mil·lenària i l'esforç de més de dos mil col·laboradors durant deu anys han fet possible aquesta realització.

Eina de treball imprescindible a tots els nivells d'estudis i professions.
És l'obra que tots hauríem volgut tenir com a suport de la nostra cultura.
No podem negar-la als nostres fills.

GRAN
ENCICLOPÈDIA
CATALANA

Dayax

FUNDACIÓ ENCICLOPÈDIA CATALANA agraeix la col·laboració de tots els qui amb la seva subscripció han fet possible la realització de la nostra obra i han atès amb tanta cordialitat la visita dels nostres promotors, ajudant-los i facilitant-los noms d'altres persones vinculades amb la nostra cultura per aconseguir la màxima difusió de la GRAN ENCICLOPÈDIA CATALANA.

Si us plau
Feu-me arribar informació de la
GRAN ENCICLOPÈDIA CATALANA

Nom _____

Adreça _____

Població _____

Una de les obres
culturals més grans
del nostre poble.

GRAN ENCICLOPÈDIA CATALANA
Diagonal, 357 Tel. 215 77 30
BARCELONA (8)

- 15 volums.
- 13.000 pàgines de text.
- 312.000 accepcions.
- 42.000 il·lustracions en color.
- 2.500 mapes, plans i fotografies aèries.
- 33% de temes catalans.
- 7% de lexicografia.
- 60% de temes universals.
- Enquadernació en guàflex i lletres estampades en or.

Ferran i Araceli

20 anys de convivència

Hem entrevistat un matrimoni com tants n'hi ha en els EMD, Ferran i Araceli.

Edat?: El marit 48 i l'esposa 45.

Professió?: Liberal. Tots dos. Ella, mitja jornada; ell, jornada completa.

Quants anys de matrimoni?: 20 anys i mig.

Quants anys en el EMD?: Quasi vint anys també.

Nombre de fills?: 5 fills, entre els 18 i els 5 anys.

Per què hi vareu entrar?: Nosaltres veníem de moviments que potenciaven enfrontar-se a la vida en grup (Escoltisme, Congregacions) i ens agradava de trobar un moviment semblant a nivell de matrimoni.

Com vau conèixer els EMD?: Ens en va parlar un bon amic nostre que era capellà i que ja ens havia adreçat als Equips de Promesos de Montserrat.

Com és el vostre Equip?: Erem i encara som 6 matrimonis, aleshores acabats de casar, tots amb les mateixes inquietuds i problemes, i un capellà acabat de tornar de Roma molt obert i trempat amb qui vàrem congeniar ràpidament.

Com vau començar?: Ens van pilotar (iniciar en els EMD) un matrimoni que ens va fer veure tot el que era l'esperit fonamental i el que eren mètodes per arribar-hi.

Quin era aquest esperit?: L'esperit consisteix en un creixement del matrimoni pel camí de l'entesa, i comprensió a través d'un diàleg matrimonial i les vivències d'aquest diàleg portades a l'Equip per, entre tots, interrogar-nos sobre la resposta cristiana a donar a tots els nostres problemes.

Els mètodes per arribar-hi quins són?: Una reunió matrimonial, això és, un ampli diàleg a tots els nivells, fet una vegada al mes.

Una posada en comú feta en l'Equip amb esperit de revisió de vida on s'analitzen tots els casos paral·lels del que allà s'exposa, seguits d'una bona estona de reflexió i d'oració.

Teniu problemes en el vostre Equip?:

Tots els inherents de la relació humana intensa, però sempre hem intentat superar les crisis i creiem que hem assolit un nivell d'acceptació de les nostres pròpies personalitats juntament amb una intensa preocupació per la realització dels altres "equipers".

Sou doncs un conjunt uniforme de matrimonis?: No, cada u conserva la seva manera pròpia de fer i fins i tot donem respostes ben diferents als problemes quotidians que se'ns presenten respecte a l'educació de fills, responsabilitat envers els pares vells, inquietuds cívic-socials i vocacions polítiques.

Quin paper hi té el capellà en el vostre Equip?: Nosaltres diríem que ens hem ajudat a créixer mútuament. Ells ens ha ajudat a fer-nos aprofundir en la nostra resposta de cara a la fe i el compromís cristià. Nosaltres l'hem fet tocar de peus a terra en molts temes que l'Església va pels núvols o dóna respostes poc engrescadores pels matrimonis cristians que volen viure amb plenitud la seva fe.

Hi ha hagut una evolució en els EMD?: Com en totes les coses vives que creixen i es modifiquen sense perdre les seves característiques fonamentals. En l'organització d'àmplia base que escull d'entre ells els responsables immediatament superiors fins als responsables totals. En l'esperit renovador que va iniciar-se ara fa uns deu anys en les Jornades Sant Cugat-Rubí que va donar una nova visió i profunditat del lloc dels "equipers" en la societat que ens envolta.

Creieu encara vàlids els EMD?: Nosaltres creiem que ens han ajudat a enfrontar-nos als problemes de la vida amb profunditat personal i amb una solidaritat entre tot l'Equip i això ens ha estat una gran ajuda en el nostre creixement com a matrimoni.

I de cara a la gent jove que els diríeu?: Que en aquesta societat tan dessacralitzada que ens envolta els EMD poden ésser una gran cosa per les parelles joves que volen viure en plenitud la seva vida personal i de parella.

a Mare de Déu, qui

— Quins són els problemes que més afecten avui un moviment com el vostre?

— Els equips estan plenament encarnats en el món i, per tant, els problemes que ens afecten són els que afecten a tothom. Avui situaríem en primer lloc la manca d'esperança. Vivim en una societat que sent que tot trontolla i que no sap massa bé en qui ni en què apuntalar-se. Això afecta tots els ordres: polítics, religiosos, socials, familiars, etc.

— **Entren parelles joves en els EMD?**

— Sí. Malgrat el que pugui semblar a primer cop d'ull hi ha moltes parelles joves que es prenen la vida molt seriosament i que volen ser plenament conseqüents amb les seves conviccions. Cal que ens adonem que l'ambient general és contrari a tot plantejament religiós de la vida i encara més de la vida familiar i matrimonial i per això l'ajuda d'un grup, sigui quin sigui, es fa gairebé indispensable.

— **Com veieu el futur de la família?**

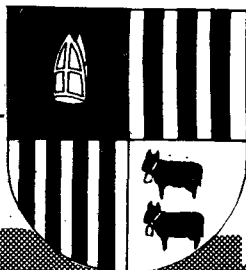
— Es difícil i perillós predir el futur. El cert és que en el moment present la família fa patir, fins i tot veient-la com a institució civil. Per altra banda la decisió de formar un tipus determinat de família, suposa cada vegada més fer una opció personal molt clara i això creiem que és un element positiu que obliga l'home a enfrontar-se amb les seves pròpies creences.

— **Sou, doncs, optimistes?**

— No gosariem dir tant. Cal ser realistes, però com hem dit abans, molta gent ha perdut el sentit de l'esperança. Vivim i viurem cada vegada més en una societat pluralista, és a dir, que fa opcions diferents, i el que ens cal és ajudar a tothom a buscar allò que de veritat hi ha de més noble, més net i més profund en l'amor humà com a suport de la parella i de la família.

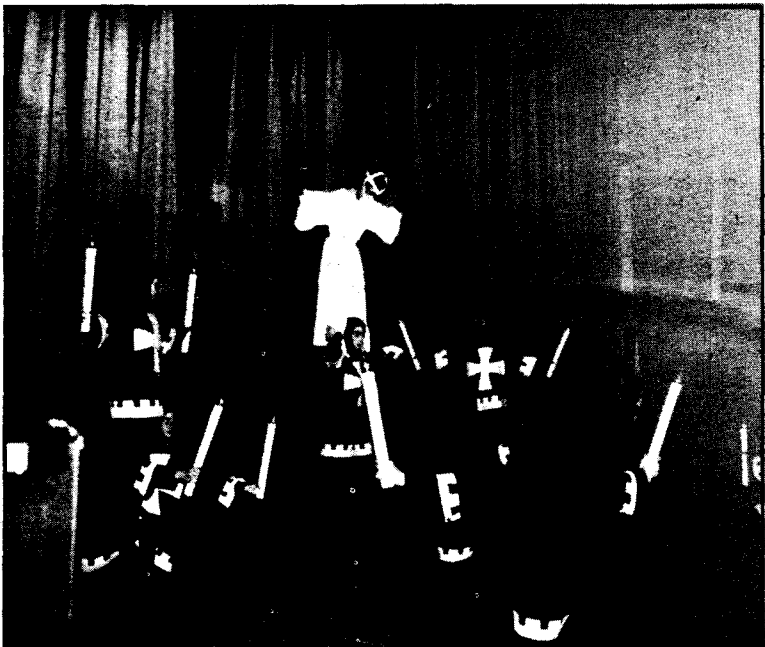

Matrimonis joves i grans formen part dels equips de la Mare de Déu.

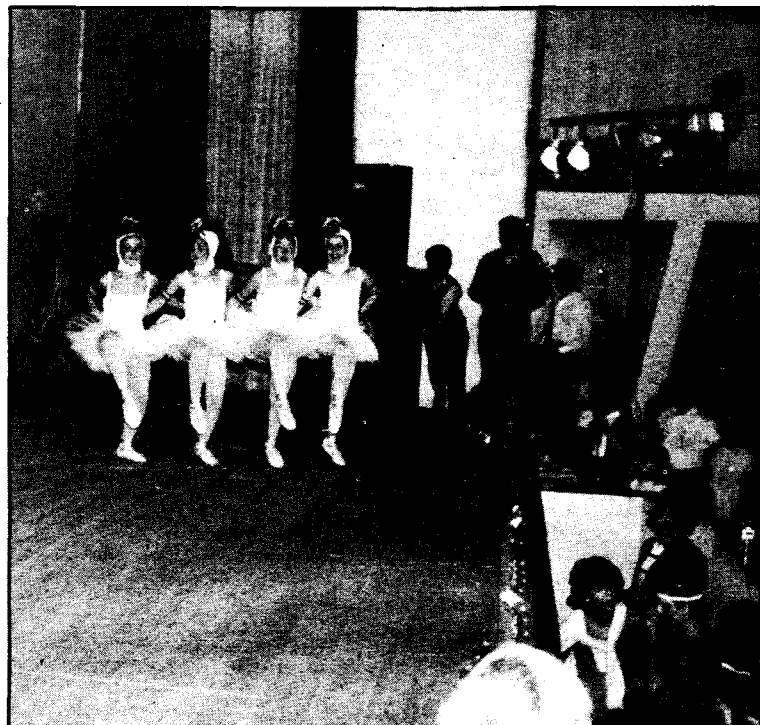

andorra

Festival de dansa

L'Esbart Sta. Anna es va fer càrrec de la primera part del festival, el grup de dansa de Jossete Badala de la segona. Però, anem punt per punt. L'Esbart Sta. Anna, amb la seva professionalitat, malgrat que, de professional, no n'hi ha cap, i tots són jovent que treballa, varen estar però que molt bé. Amb l'esperit de qui estima i respecta la dansa i el seu país, sia o no el d'origen, van fer interpretacions de danses d'arreu dels països catalans, des del Rosselló fins a Menorca, ball aquest a càrrec del grup infantil de l'esbart. Fins i tot els més grans ens van transportar a Itàlia amb una dansa alegre i simpàtica. Cal remarcar l'actuació d'una part dels partits amb l'espectacularitat de la mort de Crist; primer la flagel·lació, després la crucifixió, la baixada de la creu, l'enterrament i l'Ascensió. Tots els motius, amb quadres plàstics d'una gran dificultat per la rapidesa amb que s'havien de fer i per l'edat dels dansaires, que no sobrepassaria la mitjana dels tretze anys. Dir que la dansa de l'esbart, ben ballada, ben puntejada, i magníficament interpretada era bona, és massa poc. Calia veure-ho per a adonar-se del que vull dir. Vostès pensaran, es possible, que potser que en faig un grà massa explicant tantes marevelles, però realment, dic i els hi escric les impressions particulars. No fa massa temps, tres anys més o menys, que es prodiguen les coses d'aquest tipus en el nostre país. En el cas de l'Esbart és de més recent creació en plan seriós,

i el que ens deixa bocabadats és que un grup tan jove, pugui captar la dansa i interpretar-la amb aquest esperit tan profund i bé. Pensem que no parlem d'una gent que balla des de molt petits, o que els ve de família. Parlem d'una gent que tot just comença. Més endavant, us passarem les impressions de la seva directora i serà ella la que ens parlarà del seu, per a mí, "miracle". I ara cap a la segona part. Una escola de ball, particular, ens va delectar amb variades in-

terpretacions. Començarem, amb un circ, on els cavalls eren nenes abellides de bailarines, pallassos, contorsionistes, una nina, també bailarina que tocava el tambor. En fi un circ en que tothom tenia el seu paper i molt ben fer per cert. Un grup de jazz que dansava, o més ben dit, expressava la música, i finalment el CAN CAN, magistralment portat a escena. Tant la coreografia com els ballarins van estar a l'alçada de les circumstàncies.

Dimarts dia 8 de juny a les 10 de la nit a l'església parroquial d'Ordino

Gran recital al piano de Alicia Larrocha

L'Ofici Pro-Turisme d'Ordino (una de les Valls més boniques d'Andorra), ens va oferir, ja ens hi té acostumats, però aquest cop es va superar si val a dir-ho, la interpretació al piano d'Alicia de Larrocha a l'església d'Ordino. Plena de gòm a gòm, la Larrocha ho va fer valdria. Sabem que, als cinc anys, ja va fer el seu primer concert. Les comparacions, les odio, per això deixarem els clàssics i parlarem d'ella. És una intèrpret com n'hi ha poques. Dona més aviat menuda, que s'enlaire davant del piano i es fa tant gran com a ningú. Les seves mans menudes i rodones on plen el teclat i se li fa petit. És com un miracle, els seus dits aconseguixen una harmonia insuperable. Cal remarcar que coincidint amb l'aniversari de l'escola de Música va ser investida "Dra. Honoris Causa" de la Universitat de Michigan. Per tant, tot el que en diguem es queda curt. La seva música ens va arribar fins al més profund del nostre cor, i ens va enlairar fins al mateix cel. Les seves melodies van ser la deleitança de tothom. Al final "El Cant dels Ocells", i davant dels

reiterats aplaudiments, va interpretar la Dança del Foc, de Falla, La Dansa n.º 5 d'Enrique Granados. Certament, amics, va esser una estona com per a recordar llargament. Agraïm a l'Ofici Pro-Turisme d'Ordino les seves iniciatives i n'esperem moltes més. Finalment,

com sempre, després d'un concert, a la sortida de l'església ens van obsequiar amb la típica coca i moscatell amb porró. Si aquest estiu veniu al Principat no oblideu el programa de l'Ofici Pro-Turisme d'Ordino. Els seus concerts valen la pena, no hi manqueu.

Cristall de Bohèmia

El dia 18 de juny va tenir lloc a la Sala d'Art ART GALERY la presentació del cristall de Bohèmia. La distribuïdora per a Les Valls d'Andorra és COMERCIAL GAM, coneguda i prestigiosa firma del Principat. L'acte va estar presidit per les màximes autoritats del país, el Síndic senyor CERQUEDA i el CAP DE GOVERN senyor Oscar Ribas i Reig així com tot el govern pràcticament. El representant de Txecoslovàquia va adreçar unes paraules correspostes pel nostre Síndic que va desitjar pel cristall de Bohèmia dins d'Andorra un quan èxit i que el país vetllaria perquè així fos.

Més que la presentació de quelcom, era l'intercanvi d'un poble amb un altre. Un acte emotiu i ple de sinceritat. Es va passar posteriorment a un cocktail en el que se'ns va oferir diversitat de canapès i un cocktail de xampany, tot arranjat i preparat per Hotel Mirador, pel senyor Gerard Sasplugues, home competent, jove, intel·ligent i Conseller al Comú d'Andorra La Vella, una jova i gran promesa, per la política del nostre país, així ho esperem, i desitjem de tot cor.

Parlem amb el senyor Passerini, col·laborador conjuntament amb Comercial GAM en aquesta exposició.

Tenim entès que els preus d'aquestes peces són una mica elevats...

Efectivament la qualitat es paga, no obstant tenim també una gamma de productes que les fan assequibles a tots els pressupostos. Tenim peces úniques de valor notable, però també uns productes d'elevada qualitat i de preu mig, i obres d'artesanía de preu reduït.

En quant a cristalleries que ens pot recomanar?

Des de la tallada a mà, típica de Txecoslovàquia, que és el més ric que es fa exclusivament a Bohèmia, la mig tallada, ambdós amb un 24% de plom. Trobem d'un tipus molt assequible l'anomenada "automàtica" produïda industrialment però tallada a mà, aquesta és la més assequible i d'una bona qualitat, ja que segueix essent de Bohèmia.

En quant a fantasia compten amb la producció de vidre òptic, normal o pintat a mà. Existeix també una producció molt àmplia de cristall de plom premsat, vidre premsat, i finalment el vidre pel roc SIMAX.

Val la pena remarcar les figures completament d'artesanía i peces úniques, elaborades en cristall de variats colors i d'una qualitat superior. Esperem un èxit important en aquest país pels nostres productes i desitjem una llarga col·laboració amb COMERCIAL GAM.

El vidre artístic txecoslovac

L'actual producció del vidre artístic a Txecoslovàquia assoleix dues robustes fonts creatives. D'una banda l'antiga i rica tradició de la producció vidriera i de l'altra l'arribada de nous artistes i de noves idees. Aquests components sovint s'enfronten en un diàleg violent, ja que freqüentment es tracta de diverses concessions que només en el curs de la realització de l'obra vidriera es concentren en una nova resultat.

Bohèmia té una important tradició vidriera que ressurt des de fa molts segles. El cristall de Bohèmia, que en els segles XVII i XVIII ha conegut una gran floridura artística i fins i tot econòmica - era exportat literalment per tot el món - es distingia per l'entalladura magistral o per la rica ornamentació incisa amb la roda que adquireixen relleu propi sobre les parets gruixudes de la maça de vidre produïda a Bohèmia pura i rel·luent.

El gravat i la incisió són tècniques utilitzades encara avui per forjar i decorar el vidre tot i que no són les úniques com ho eren en el període barroc.

La tradició vidriera txeca és, per descomptat, la més llarga, la més rica i la més variada. Durant el Renaixement, per exemple, a Bohèmia s'utilitzaven molt les copes decorades amb esmalt; al segle XX el vidre de Bohèmia és enriquit per una vasta gamma de colors, ja que havien estat inventades noves barreges per les pastes de vidre colorides que venien barrejades, sobreposades en capes i decorades amb diverses tècniques. El cromatisme del vidre de Bohèmia va culminar durant la «Secession» (estil modernista) en el període que va a cavall del segle XIX i XX amb creacions extremadament refinades. Tot això, conjuntament amb l'habilitat manual i les nocions tecnològiques dels mestres del vidre transmeses de generació en generació, constitueix la base d'una tradició susceptible d'un ulterior desenvolupament i d'una nova interpretació artística actual. La civilització tècnica, l'automatització i la mecanització de la producció han deixat rastre en el segle XIX i en particular en el segle XX fins i tot sobre el sector de la producció vidriera txecoslovaca malgrat que el vidre de Bohèmia romangués programàticament basat sobre la producció de caràcter manual. L'elaboració a mà es manté particularment en els sectors especialitzats en el vidre de caràcter artístic. Per a aquest tipus de producció ha estat d'una importància decisiva, també la llarga col·laboració amb els artistes formats en escoles d'art, col·laboració que avui contribueix a determinar l'aspecte, sigui del vidre artístic, sigui dels productes destinats a l'ús quotidià. Els primers contactes amb els artistes que daten de l'inici del segle XX s'intensifiquen en els anys trenta, però només després de 1945, quan a Txecoslovàquia va ésser nacionalitzada tota la indústria vidriera, aquesta col·laboració va esdevenir sistemàtica i va rebre una direcció clara. Per a la constitució d'un nombre grup de quadres artístics ben preparats, a Txecoslovàquia existeixen bones condicions. Pel

què fa al país hi ha tot un sistema d'escoles professionals mitjanes i superiors del vidre que ofereixen possibilitats d'aconseguir aquestes especialitzacions. Cal remarcar un fet interessant, que la primera escola vidriera de la qual es té notícia, neix pròpiament a Bohèmia i precisament l'any 1856 a Kamenický Senov a Bohèmia septentrional. A aquesta si afegeixen més tard dues altres escoles, a Nový Bor i a Zelený Brod, on l'ensenyament s'imparteix amb contacte amb la producció, i totes tres escoles es troben en centres importants de la producció del vidre. Els estudiants d'aquestes escoles, que tenen talent artístic, poden continuar els estudis a l'Escola Superior de les Arts Aplicades de Praga en la qual des dels anys quaranta existeix un curs especial per a les arts del vidre, o també a l'Escola Superior de Belles Arts de Bratislava.

Gràcies a la col·laboració sistemàtica dels artistes amb la indústria vidriera a Txecoslovàquia es creen condicions favorables per a la continuïtat del desenvolupament artístic del vidre. En les fàbriques de vidre els artistes tenen la possibilitat d'experimentar i de realitzar les seves noves idees sobre el material. Importants impulsos, determinats pel desenvolupament dels anys cinquanta i seixanta, han estat donats per la participació de Txecoslovàquia a nombroses exposicions internacionals: gràcies a aquestes exposicions han nascut - amb l'ajut de l'Estat i la Unió dels Artistes - col·leccions senceres de noves obres dels mestres del vidre, aprofitades després, en part, per la indústria vidriera per a la producció en sèrie. Entre aquestes manifestacions van computades, per exemple, la participació de Txecoslovàquia a la Trienal de Milà 1957 i 1960 on el vidre txecoslovac va obtenir diversos premis. La participació a l'Exposició mundial de Brussel·les l'any 1958, i la participació a Montreal en 1967 etc. Aquestes exposicions i moltes altres mostres especialitzades de vidre txecoslovac, preparades per a l'exterior (Moscou 1959, Sao Paulo i Rio de Janeiro 1960, Amsterdam 1961, Rotterdam 1970, Hamburg 1973 etc.) han fet conèixer a l'opinió pública mundial la idea artística i el nivell de producció del vidre txecoslovac.

Les obres escollides entre la producció de més de cinquanta autors han permès d'oferir un quadre bastant complet d'amplitud artística i tecnològica del vidre actual txecoslovac. El fet que en el sector de les arts del vidre treballin tants artistes - avui són entre tots més de 100 - fa que l'experimentació sigui orientada al potenciament artístic de les tècniques vidrieres més diverses. Al centre de l'interès creatiu hi resten sempre les tècniques vidrieres fundamentals, la bufada i la formació del vidre amb la calor al forn, com que són capaces de reaccionar al gust d'avui relatiu a la forma i a través de les combinacions amb els elements cromàtics i amb l'estructura interna, donen resultats interessants. El que crida l'atenció d'un gran nombre d'artistes és sempre el gravat no pas com a tècnica decorativa sinó com a mètode de forja-

ment del vidre en fred, que permet una elaboració molt precisa i subratlla magníficament les qualitats òptiques i lluminoses de la pasta del vidre. Amb aquesta tècnica es realitzen avui les obres més interessants. Alguns autors treballen el vidre fos i les seves obres són de caràcter prevalentment escultòric: la maça de vidre fosa és colada en un motlle d'argila i això ofereix riques possibilitats de modelació. És una tècnica que s'ha revelat molt eficaç particularment pels treballs de caràcter monumental inserits directament en elements arquitectònics. En l'exposició, naturalment, es pot donar només una idea de la possibilitat d'aquesta tècnica trametent-se a les obres de dimensions molt més reduïdes.

S'han aconseguit nous resultats fins i tot amb l'antiga tècnica de la incisió amb «dolls d'arena» amb la qual es modelen els blocs de vidre i de la qual alguns autors se'n serveixen combinant-la amb l'elaboració amb cisell. Un nombre menor d'artistes es mantenen fidels a la tècnica tradicional de la incisió. Fins i tot aquesta tècnica compromesa i laboriosa pot assumir expressions modernes i dona òptims resultats combinada amb el gravat. Normalment la barreja de tècniques diverses s'ha mostrat molt fecunda ja sigui quan s'obté un contrast de diversos elements - estructures, formes i colors - ja sigui quan aquests elements estan harmonitzats entre ells. Avui els autors treballen el vidre amb més llibertat que en temps passats, i el tracten més o menys com una espècie de material escultòric, perquè les obres que creen, ja no són objectes funcionals, sinó més aviat composicions plàstiques.

Aquesta branca de la creació vidriera, que sota molts aspectes s'acosta a l'art lliure està molt de moda actualment a Txecoslovàquia i artísticament a l'avantguardia. En les mans dels artistes txecoslovacs el vidre és un material molt plasmable i comunicatiu, ja que - com hem dit abans - el treballen autors que coneixen les regles de l'ofici del vidre. Malgrat que les seves idees artístiques siguin noves i molt diferents a les tradicionals, aquests no utilitzen mai violència amb el material, però arriben a obtenir la seva plena realització artística i a subratllar la seva propietat estètica natural. L'objectiu de la seva creació és fer néixer noves obres molt suggestives que portin la bellesa i la poesia a la vida quotidiana. Aquests artistes mostren un nou aspecte del vidre, les noves possibilitats artístiques d'aquest material tradicional i de l'artesanat i també una nova funció del vidre artístic en la vida de l'home modern.

Avda. Carlemany, 56, 1er. D. ESCALDES

BOUQUET GAM
C/ Mossén Tremosa, s/n
Téléfon 24 400
ANDORRA LA VELLA

OPORTUNITATS GAM
C/ Esteve Dolça, 6
Téléfon 24 342
ANDORRA LA VELLA

VENDA D'APARTAMENTS

"GRAN STANDING" DE 33 A 99 m²

UNA IMMILLORABLE INVERSIÓ

HOSTAL

Club Infantil

SNACK

lloguer d'esquí

telesquí

Escola d'Esquí

SANT PERE / Promoció CAEGSA
c/Pare Enric Graner 2°/3ra ESCALDES ☎ 22992-51232

i TAMBE: Venda de locals, terrenys per edificis i xalets

joventut

editorial

Futur esperançat

El futur depèn de tots, i cada un de nosaltres pot desenvolupar una tasca prou important; no ens perdem en paraules, ni carreguem la nostra feina als altres. Tots tenim el deure d'estimar, i aquest estimar es manifesta en actes, no pas en un quietisme gens apte.

Noteu la validesa dels fets. Gaudiu el compartir amb els companys l'empenta d'un afer comú. Cal caminar per trobar allò que es cerca.

Vivim i treballem amb il·lusió, amb l'esperança d'un demà millor que els joves d'avui construïrem. Res no ens ho portaran fet, les coses no ens seran fàcils, però entre tots podem canviar moltes coses: l'odi per amor, la injustícia per justícia, la desesperació per les ganes de fer coses, la insolidaritat per la fraternitat... Endavant que fa baixada...

llibres

"Sadhana. Un camí vers Déu"

D'un temps cap aquí la meditació ha tingut un gran ressò dins la nostra societat, però no són molts els llibres que s'ocupen d'aquest tema des d'un punt de vista d'iniciació. "Sadhana. Un camí vers Déu" ens apropa a aquest món de vegades desconegut.

L'autor vol aconseguir l'aplicació de les formes de pregària de la religió hindú a la cristiana. Això és necessari, sempre segons el propi Anthony de Mello, perquè la gent que acudeix a ell troba difícil, o en tot cas poc satisfactori, pregar segons els mètodes que fem servir a Occident.

El llibre es troba dividit en tres parts: la primera està dedicada a la consciència d'un mateix, on ens introdueix a les normes bàsiques de la meditació; la segona es titula

"Imaginació", aquí es tracta d'exercicis fets sobre la imaginació aplicada a la pregària; la tercera part porta el nom de "Devoció" i ens parla de la pregària en si.

Encara que l'obra és una guia pràctica, el mateix autor diu: "La simple lectura d'aquest text als altres no et farà un bon director d'un grup de contemplació. Per això hauràs de ser tu mateix d'alguna manera un expert en contemplació". La tasca del lector comença una vegada llegit aquest llibre.

F. Badia

"Sadhana. Un camí vers Déu". Anthony de Mello. Editorial Claret, Col·lecció Els daus, n.º 40.

Un centre dirigit per joves universitaris

Servei Social i Sanitari

Dolors Mundet, estudiant de tercer de Dret, és un dels socis actius del "Servei Social i Sanitari". Dic "actiu" perquè cada dimarts a la tarda, junt amb una amiga seva, Pilar Estrugo, rep una colla de gent humil, marginada, a voltes desesperada, a l'esmentat centre, que té la seva seu al carrer de Calaf número 16, de Barcelona.

El "Servei Social i Sanitari" nasqué fa tretze anys. Fou idea i realització d'un grup d'amics: tres estudiants de medicina, un de dret i un sacerdot franciscà. Intentaven paliar, en la mesura de les seves possibilitats —que eren poques— les situacions urgents de misèria. Freqüentaven els barris més baixos de la capital i fins i tot de Badalona. Al grup varen unir-se altres joves i la història d'aquest servei altruista té multitud d'anècdotes que semblen més novel·la que realitat.

Dolors Mundet ens comenta com funciona aquest centre assistencial.

—Avui és una entitat altruista però jurídicament reconeguda davant del Govern Civil de la província. El nostre centre està obert els dimarts a la tarda i els dissabtes al matí. El dimarts és el dia de "recepció", examinem cada cas, es tenen fitxa, i estudiem de quina manera podem ajudar.

Dolors especifica més l'estructura del centre.

—El "Servei Social i Sanitari" es compon de quatre departaments, tots dirigits per joves universitaris. El departament jurídic procura l'assessorament i possible solució de problemes laborals, tramitació d'expedients d'invalidesa total o parcial, cobrament d'assegurances i viudat, subsidi d'ancianitat, desnonament de pisos, separació matrimonial, etc.

Em parla dels altres departaments.

—Hi ha el que anomenem social o "economat". Subministra bons d'aliments a mares abandonades pels seus marits, a famílies en atur, a joves que han marxat de casa, etc. Hi ha un departament de farmàcia que havia conegut dies "gloriosos" quan administrava medicaments que els laboratoris ens donaven gratuïtament, però ara no ens en donen. Els medicaments, prèvia la presentació de la recepta mèdica, són per a persones pobres i no afiliades a la Seguretat Social. Finalment hi ha

un departament de "Colònies d'Estiu" per a nens de barris molt pobres. Precisament aquest any celebraran el cinquè aniversari.

Dolors Mundet em diu que els casos més freqüents i que més gran angoixa li causen, són les mares solteres, molt joves, les dones abandonades pel seu marit i amb nombrosos fills, les esposes de presidiaris i alcohòlics, matrimonis molt joves i sense mitjans amb prou feines per a subsistir, ancians sense família, etc. Ens diu que al "Servei Social i Sanitari" no es demana cap formalitat per a rebre ajut. I que es distingeix d'altres centres similars, en el sentit que els joves que dirigeixen el centre no perceben res de res, tot el seu treball és gratuït.

—Generalment els nostres "clients" provenen dels barris més marginats, com el districte V de Barcelona; també els barris de la Mina i de la Bóta.

—Com resolou l'aspecte econòmic per a poder dur a terme aquestes accions humanitàries?

—Ja t'he parlat que la nostra prestació és gratuïta. També és gratuït el servei que fan als seus despatxos els metges i advocats, que estan adherits al centre. Aquests professio-

nals del dret i de la medicina són antics socis actius del nostre "Servei Social i Sanitari". Ofereixen els seus serveis amb molt bones disposicions i ens estalvien molts diners. Tanmateix hi ha problemes que per a la seva solució es necessiten diners: abonament de col·legis, de lloguers endarrerits, etc. Haig de comunicar-te que tant el nostre local com l'església adjunta, és dels religiosos franciscans. El santuari, dedicat a sant Antoni, rep donatius per a fins socials. D'aquests donatius, el nostre servei en percep una quantitat cada mes que ens ve al pèl pel que m'has preguntat.

—Quin és el problema més greu del vostre centre?

—Com pots suposar, és l'econòmic, ja que la subvenció que rebem, més algunes altres quantitats espontànies, no arriben per a fer front a tots els casos d'angoixa que ens arriben.

Francament crec que val la pena donar a conèixer aquest generós esforç d'un grup de joves que vetllen i dediquen part del seu temps a ajudar els més necessitats.

Olga Merino

EDITORIAL REGINA

Edicions Litúrgiques

Agendes, dietaris i articles de pell

VENDA A LLIBRERIES I PAPERERIES

Mallorca, 87-89 • Barcelona 29

Esteve Sala, jove franciscà

“S'imposen el materialisme i la societat de consum”

El jove franciscà Esteve Sala respon per a C.C. les següents preguntes:

—T'omple el fet de ser sacerdot?

—Sí, en la mesura que em deixo omplir per l'amor de Déu i l'amor dels germans i en la mesura que em lliuro de tot cor a la vida franciscana i sacerdotal malgrat les moltes infidelitats que cometo.

—Quin és el teu camp de treball?

—Fonamentalment treballa amb joventut, en qüestions com xerrades, conferències, trobades, impartició de sagraments, però també em dedico molt als matrimonis joves i a treballar amb religioses. A part, em dedico molt a la direcció espiritual i a la confessió.

—Actualment la vida franciscana té atractiu per la joventut?

—La vida de sant Francesc l'ha tingut, la té i la tindrà, el que tal vegada no té atractiu és la nostra vida, començant per la meua.

—Què és el que has descobert en nosaltres els joves?

—El que he descobert és que la gent jove conscient o inconscientment, depèn de cadascú, cerca Déu; el que passa és que generalment no troben vides que la qüestionin. Tots tenim paraules precioses, però de vegades ens quedem una mica en les paraules i això la joventut d'una o altra manera ho intueix.

—Què ens diries davant la vinguda del Papa?

—Sense un profund amor a Crist, a Maria i a l'Església amb tots els compromisos que això implica el perill del folkloritzar o polititzar aquesta vinguda, que és el que el Papa no vol.

L'estiu ofereix un ampli ventall de possibilitats per al jovent.

—Actualment resideixes a Balaguer, què pots dir-nos d'aquella ciutat i la província de Lleida?

—Malgrat que no estic molt per allí, tanmateix ho conec una mica i puc dir que està passant una crisi com la resta de la diòcesi, perquè el materialisme i la societat de consum s'han imposat arreu i ni se'n salva el camperol; però començo a captar un cert interès per Crist més enllà de la pura religiositat.

—D'una manera significativa i clara, què ens diries?

—Prou de cristianisme de Tercera Regional.

—Què significa per tu ser cristià?

—Per mi significa optar per Crist, estimar i deixar-se estimar, pregar, entès amb tenir intimitat amb Déu, parlar-li confiadament com a pare i amic. Tots som dèbils i Déu ho sap, però hauríem de lliurar-nos més i hauríem de posar més il·lusió.

Rafael Muñoz i Moser

Moviment de joves cristians del Penedès-Piera-Capellades

A l'octubre del 1979 es va fer una petita comissió de capellans de la comarca del Penedès, per començar aquest treball amb els joves.

Fruit d'aquestes trobades, va néixer un projecte per a un treball de conjunt en la pastoral de joves a la comarca del Penedès. Més tard, aquest projecte és aprovat en la reunió de capellans de la zona pastoral.

Joves que formen el moviment

En aquest moviment tenen una part important:

Els animadors: Parelles i matrimonis joves que són els qui ajuden els grups a reflexionar i viure la fe en Jesucrist, d'una manera autèntica i vivencial. Actualment són uns cinquanta. Hi ha trobades periòdiques, sobretot de formació al seu nivell.

Aquest curs se n'han fet dues: —Octubre, moviment i revisió de vida amb mossèn Ramon Prat i Pons.

—Febrer, Jesucrist, amb mossèn Josep Rovira Belloso.

Els joves: Estan distribuïts en dues etapes:

1.ª etapa: Comença a partir del 14-15 anys (1er. BUP o FP). És una preparació per a la confirmació. Aquí comença el treball comarcal.

2.ª etapa: Són els grups de 16 a 17 anys. Amb ells el treball és de més aprofundiment de cara a la fe en Jesucrist i també de fer treballs concrets al poble.

Els consiliaris: Un nombre reduït de capellans joves es troba el darrer dijous de cada mes. Aprofundint també el treball comarcal amb els joves i com repercuteix en la seva vida.

Diversos pobles

A començament de curs s'amplià el moviment integrant-s'hi la zona de Piera-Capellades. Actualment en formen part els següents pobles:

Avinyonet, Capellades, Lavern, Les Gunyoles, Moja, Pacs, Puigdàlber, Piera, Sant Quintí de Mediona, Les Cabanyes, Sant Pau d'Ordal, Sant Sadurn d'Anoia, Torrelavit, Torrelles de Foix, Vilafranca del Penedès i Vilobí.

Breu història

Fent un esboç ràpid d'història, caldria remarcar dues trobades massives:

Penyafort (2 de novembre del 1980): Amb l'assistència d'uns 300 joves de la comarca. Cal remarcar l'ambient festiu que hi va regnar. Començava el treball.

Torrelavit (24 de maig del 1981):

Balanç força positiu. S'hi afegien nous pobles i es manté el mateix esperit festiu. Cal fer esment de la participació en l'assemblea diocesana, on per part dels joves fou escollida per a participar en el consell diocesà, l'Anabel Artís, membre de la comunitat de Moja.

També cal remarcar que els passats 27 i 28 de març hom va participar en la primera trobada del MOVIMENT DE JOVES CRISTIANS DE CATALUNYA, que tingué lloc als voltants de Poblet. Finalment s'ha de fer esment de la trobada del 9 de maig al Castell de Cabrera.

L'objectiu és desenvolupar un treball conjunt (cosa gens fàcil) amb la pastoral de jovent del Penedès-Piera i Capellades. Formar militants cristians que fan servir pel seu treball el mètode de revisió de vida.

En arribar l'estiu, molt joves trenquen amb la rutina de cada dia i es llencen a l'aventura. Fan de l'estiu un moment de participació, iniciativa i creativitat. Cal que aquests mesos esdevinguin una possibilitat d'enriquiment per al jovent.

CADECA

Instantània d'un dels festivals culturals que periòdicament organitza CADECA.

“Festa dels pobles”

L'any passat se celebrà el que anomenem FESTA DELS POBLES, organitzada per CADECA amb la col·laboració de la Direcció General de l'Esport i la Direcció General de la Joventut de la Generalitat de Catalunya. És un acte esportiu i cultural que ofereix una autèntica demostració de solidaritat entre els pobles de l'Estat espanyol. La seva primera edició va comptar amb les actuacions de: CENTRO GALLEGO, CASA D'ALMERIA, CENTRO ASTURIANO, CASA REGIONAL DE MURCIA Y ALBACETE y les BANDES MUSICA DE LA CREU ROJA, cosa que va donar una nota de color molt aplaudida pel nombros públic assistent que s'aplegà a les instal·lacions esportives del Futbol Club Barcelona que amablement cedí els seus camps per aquesta gran diada.

A més, en la part esportiva hi hagué els esperats encontres de benjamis, alevins i juvenils.

Va cloure el festival la magistral actuació de l'ESBART LLUÍS MILLET que sota la direcció de Joaquim Navarro fou el digne colofó d'unes agradables hores.

Ara ja s'està preparant la segona edició, també per les festes de la Mercè, i aquest any hi ha el propòsit que el seu marc sigui el camp del C.D. Júpiter, que ha ofert la seva cooperació.

CADECA amb aquesta realització s'incorpora amb una nova faceta en les seves múltiples activitats, en aquest cas la seva col·laboració als actes cívics que té al seu càrrec el municipi.

miscel·lània

Els aiguamolls de l'Empordà i sant Francesc d'Assís

No m'he amagat mai de dir que sóc partidari de la llibertat d'empresa i del sistema de mercat lliure, perquè donant una ullada general al mapa de les nacions, després de tot, encara és el sistema econòmic-polític que proporciona més benestar material als homes, i més llibertat personal i social.

La llibertat de mercat i d'empresa necessita ales lliures per a cercar i crear riqueses, però no contradeix, que cal escoltar-li les regnes davant de temptacions immorals, per lucratives que siguin.

I el tema ve rodat per a parlar dels aiguamolls de l'Empordà. Un tema del qual els diaris tornen a parlar-ne.

L'afany de negoci ha transformat bona part de la Costa Brava en zones turístiques urbanitzades. Això que podia ésser un bé, moltes vegades ha estat un mal gros, ja que freqüentment ha trinxat part de la bellesa natural del nostre meravellós paisatge, inclosos els aiguamolls.

Els aiguamolls són uns extensos terrenys pantanosos molt aptes per a refugi i alimentació dels ocells migratoris. És meravellós el nombre i diversitat d'aus que hi fan parada i descans, provinents d'Europa i camí d'Àfrica. Sense els aiguamolls morrien extenuats, en la ruta.

Naturalment, es tracta d'uns "turistes" que no deixen divises, i per això no són gens estimats pels que creuen que, en la vida, allò que no són pessetes són...

No és just de robar paratges a tan belles criatures de Déu, com són els ocells, que ens alegren la vida i ens ensenyen a mirar, desinteressadament, al cel, i que ningú no pot negar que, des de fa molts segles, tenen adquirit en els aiguamolls un dret d'ocupació temporal, i que els és indispensable per a subsistir.

És clar que el dret d'ocupació temporal dels ocells no està registrat en cap Notaria del País, i desgraciadament és un "dret" no reconegut en cap text legal.

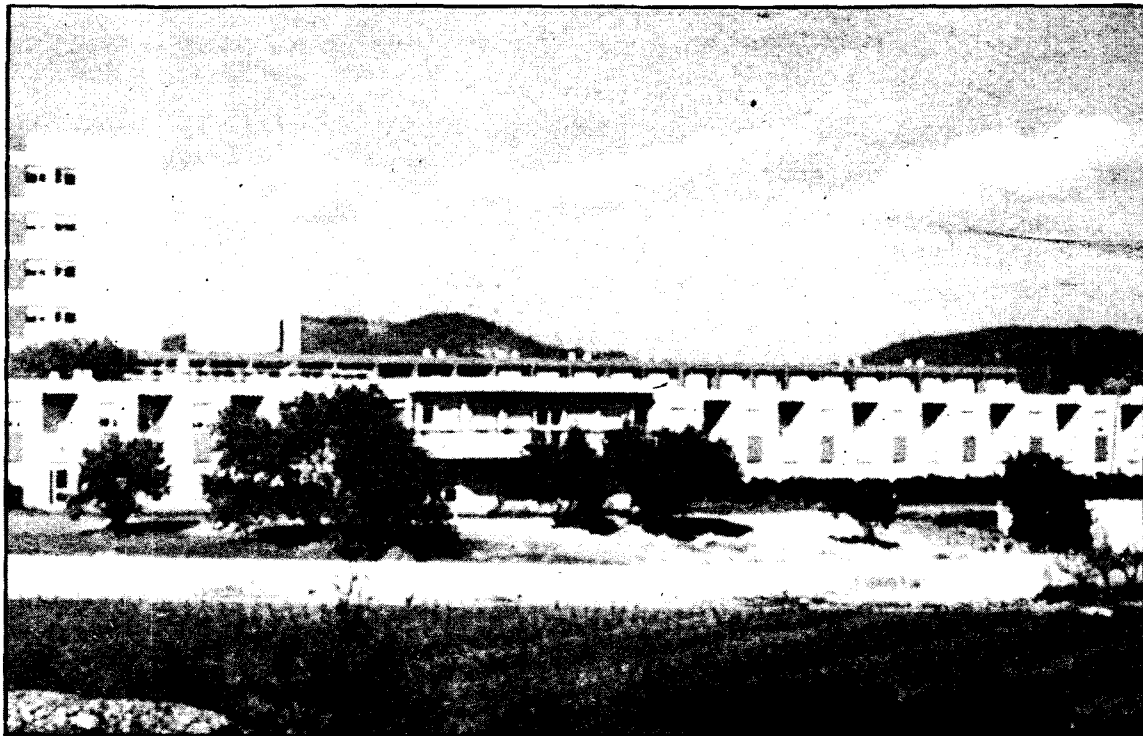
Però, jo crec que sí que ho deu ésser en la mentalitat divina, i la meua àvia sempre deia que "El Déu de Justícia té un bastó, que pega i no fa remor".

És saludable parlar d'aquest tema en el vuitè centenari del naixement de sant Francesc d'Assís que, en vida, no entenia gens d'economia, però que tenia un cor tan gran que hi cabien totes les criatures del bon Déu i els ocells del cel formaven sobre el seu cap una corona seràfica.

Jo confio que el Pare Celestial, Ell que es preocupa del menjar i dels vestits dels ocells, segons ens explica l'Evangeli, deixarà fer un petit miracle al Sant Pobriç d'Assís, i es podran salvar definitivament, seràficament, els aiguamolls de l'Empordà.

Ara, només falta que l'empresa que es diu propietària, els polítics i els ecologistes diguin "amen".

Picarol

L'Hospital-Residència Sant Camil és un centre modelic on es practica una medicina humanitària.

Hospital-Residència de Sant Camil a Sant Pere de Ribes

Medicina humanitària per a tothom

Allunyat de tot tipus de contaminació, en una situació privilegiada entre el mar i el camp, es troba l'Hospital-Residència de Sant Camil. Aquest centre fou edificat gràcies a la iniciativa i entusiasme dels Religiosos Camils, que el van construir sobre uns terrenys cedits per una veïna del poble, la senyora Amanda Sagristà. Actualment el centre té un concert amb la Seguretat Social i ha esdevingut un hospital comarcal d'alt nivell tècnic que ofereix uns importants serveis assistencials al Garraf.

Aquest centre es planteja una sèrie d'objectius bàsics: assistir els malalts aguts, assegurar les cures de convallescència i rehabilitació a malalts crònics, i oferir un lloc d'estada agradable i còmode per als vells. La capacitat és de 330 llits i hi ha previst fer aviat una ampliació.

Una de les característiques més específiques del centre hospitalari és que compta amb una de les instal·lacions d'energia solar més importants d'Espanya. Aquesta energia és utilitzada per escalfar l'aigua. Damunt la terrassa del Pavelló-Residència hi ha 398 col·lectors.

L'ordre dels Religiosos Camils

El fundador d'aquest orde fou un home d'armes, Camil de

Menjador de la Residència de vells.

Lelis, el qual després de ser dues vegades ingressat a l'hospital decidí dedicar la resta de la seva vida als malalts. Ell creia que aquests havien de rebre no solament unes atencions mèdiques, sinó també comprensió i amor. Camil de Lelis era del parer que les circumstàncies ambientals i morals influeixen d'una manera molt important en la recuperació de malalts. Va formar un grup que portava una çreu-ver-

mella sobre el seu hàbit, i que es plantejà l'objectiu d'humanitzar els hospitals. Volia aconseguir que els centres sanitaris no fossin només un centre de recuperació física. Calia que esdevinguessin llars on els residents hi trobessin un cal·li humà. D'aquesta manera va néixer l'Orde dels Camils, que s'ha anat estenent pels cinc continents.

T. P. P.

DEFENSAR ELS DRETS HUMANS I LA LLIBERTAT COSTA MOLT. AJUDA'NS

Per 2.100 pessetes anyals pots ser soci d'Amnistia Internacional, l'organització independent que defensa els drets humans a tot el món.

Fes-te soci de la llibertat

Nom
Direcció
desitja rebre informació per a associar-se a la secció espanyola d'Amnistia Internacional. (Remetre a l'apartat de Barcelona 5571)

AMNESTY INTERNATIONAL

la sardana i la dansa

L'Esbart Dansaire Sant Isidre,
a Iugoslàvia

L'Esbart Dansaire Sant Isidre de la Parròquia del mateix nom a l'Hospitalet de Llobregat, ha estat escollit per a representar el nostre folklore acompanyant la parella barcelonina, Josep Mora i Glòria Duran, que, únics de Catalunya i de l'Estat espanyol, contrauran matrimoni en les noces tradicionals internacionals a Iugoslàvia el dia 25 de juny, juntament amb vint parelles més d'arreu del món, les quals seran igualment acompanyades per grups folklòrics de llurs països; organitzat tot plegat pel "El Periódico" de Catalunya i l'Oficina de Turisme de Ljubljana, amb el suport del Departament de Cultura i Mitjans de Comunicació de la Generalitat, ciutat on se celebraran aquests casaments dins d'una festa d'origens medievals.

L'Esbart té previst de perllongar la seva estada a Iugoslàvia fins el dia 30 de juny, aprofitant i relligant les possibilitats que han sorgit de portar a terme altres actuacions en aquest país.

Ens honora de poder acceptar aquesta representació de la dansa i la cultura catalanes, pensant, tanmateix, que la nostra participació ho serà en profit del coneixement de la tasca dels esbarts arreu del món.

"Premis Joaquim Serra" - RTVE

Ràdio Nacional d'Espanya a Catalunya, amb la col·laboració de l'Agrupació Cultural Folklòrica Barcelona, convoca novament el con-

curso de sardanes per a cobla a la concessió dels "PREMIS JOAQUIM SERRA 1982".

Extracte de les bases

Poden participar al concurs tots els compositors que ho desitgin.

Els originals hauran d'ésser rigorosament inèdits.

Les sardanes es presentaran instrumentades per a cobla d'onze instruments.

A cada original constarà el títol de la sardana i un lema però no el nom de l'autor, i, a part, en un sobre tancat, s'inclourà una tarja amb el títol i lema, nom de l'autor, adreça i telèfon.

Les obres seran trameses a Relacions Públiques de Ràdio Nacional d'Espanya a Catalunya, Passeig de Gràcia, n.º 1, 4art. pis, Barcelona-7, fent constar al sobre "Premis Joaquim Serra 1982".

L'admissió d'originals finalitzarà a les dotze de la nit del dia 30 de setembre del 1982.

Les obres seleccionades seran estrenades en la "Festa de la Sardana" que se celebrarà el dia 21 de novembre del 1982 al Palau de la Música Catalana.

S'estableixen els Premis següents:

Un primer premi, dotat amb 100.000 ptes.

Un segon premi, dotat amb 50.000 ptes.

Un tercer premi, dotat amb 30.000 ptes., i 10.000 ptes. a cada una de les sardanes seleccionades exceptuant les guanyadores del Primer, Segon i Tercer premis.

Josep Ventura

llibres

Setanta anys d'història
contemporània de l'Església

Una idea editorial italiana realitzada en coproducció amb set editorials europees, americanes i asiàtiques, ara s'ha publicat a Madrid (1). Es tracta d'un projecte molt ambiciós que història l'actuació dels cristians des de la fundació de l'Església fins els nostres dies, en deu volums.

El que ara analitzem va del 1850 fins al 1917, i aplega una de les èpoques més difícils dels cristians: això és, quan una part molt important, els obrers, se separen de l'Església. Els setanta anys historiat són anys de grans canvis en els quals es passa d'una societat rural i agrícola a una d'urbana i industrial. Però els moviments de masses no es limiten a això. També hi ha els grans moviments demogràfics. Augmenta espectacularment la salut i disminueixen els naixements. Hi ha grans desplaçaments d'Europa a Amèrica. Es creen nous Estats a Europa, mentre la colonialització i la cristianització d'Àfrica emprenen volada. Simultàniament s'inicia el moviment ecumènic. L'Església catòlica passa per moments importants: el Concili Vaticà I, la renovació i creixement de l'Església a Anglaterra, la condemna del modernisme, l'aparició del Codi de Dret Canònic i les primeres encíclics socials dels papes. Després una sèrie d'esdeveniments emmarcats en el segle actual. Totes aquestes descripcions són ràpides i il·lustrades amb atractius dibuixos.

Hi trobem a faltar, però, referències als cristians de la península ibèrica,

que només tenen una sola pàgina i en què els cristians de Catalunya no s'hi tenen en compte. Si es pretén difondre l'obra a Catalunya, serà difícil. I ho lamentem perquè el treball és força interessant, i de visions generals històriques no se'n troben gaire sovint.

Ferran Camps

(1) "La Iglesia, la guerra y los Estados". Volumen noveno. Ediciones Encuentro en cooperación con siete editoriales de Europa, América y Asia.

cuina

Pomes coronades

6 pomes	2 copetes conyac
50 gr. de sucre	1 rovell d'ou
100 gr. sucre	3 cull. melmelada
50 gr. de mantega	6 cireres confitades

Renteu i eixugueu les pomes; talleu-ne un disc de la part superior i treieu-li el cor amb l'ajut de la cullereta de les patates, tenint cura de no esquinçar-les per sota.

Ompliu el buit amb una cullereta de sucre i un trosset de mantega i poseu-les en una plàtera de "pyrex". Escampeu una mica de sucre damunt la plàtera junt amb mig culleró d'aigua, ruixeu les pomes amb el conyac i fiqueu-les a forn moderat uns 3/4 d'hora; després treieu-ho del forn i torneu a omplir el buit amb melmelada.

Bateu el rovell d'ou a punt de neu forta, afegiu-hi, a poc a poc el sucre glas sense deixar de batre-ho. Amb l'ajut de màniga i broquet arrissat feu com una corona de rovell damunt de cada poma.

Poseu-ho 5 minuts al forn de dalt perquè es dauri lleugerament. Quan siguin a punt, poseu una cirera confitada al mig de cada poma.

partitura

Lleva't de matí

2 — Lleva't diligent i de pressa a rentar-te,
lleva't diligent, vés cap al torrent.
Fa estona que els conills
joguinejant es desvetllaven.
Lleva't diligent...

3 — Lleva't dematí i emprèn la caminada,
lleva't dematí canta pel camí.
El sol es va enfilant
i et fa una clara companyia.
Lleva't dematí...

Fran. Cockenpot
Adap. Vda. Albó

costums i tradicions

Quan canten els grills

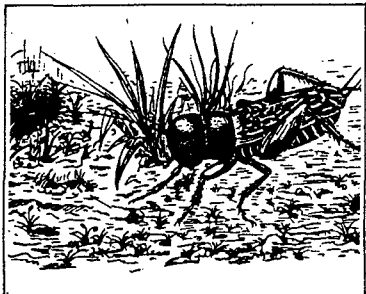
Quan arriba el bon temps, les nits camperoles són amenitzades pels cants dels grills. A Olot, a Manlleu, a Taradell i a d'altres poblacions de la nostra geografia, es fan o s'han fet concursos de grills. Molts dels lectors, segurament degueren participar, quan eren infants, en algun d'aquests certàmens.

Jo recordo haver-hi pres part, de petit, a Manlleu que, en aquells temps era una vila petita, mentre que avui deu ser la segona de la Plana. La qual cosa no vol dir que no servi els costums, ni les tradicions avials. Entre uns i altres, suposo que, com a Olot on els reimplantaren el 1969, encara es fan concursos de grills.

Aleshores anàvem a caçar grills al camp. Amb una palleta o herba fina, furgàvem en els caus i quan en sortia el grill, amb la mà, o amb la gorra si en duïem el capturàvem. Els posàvem dintre d'unes gàbies individuals i cap a casa. Si algun no cantava, l'engegàvem.

Quan arribava l'època dels concursos, a primers de juliol generalment, els propietaris dels grills formats en processó de dues files, una a cada voravia dels carrers principals, ens dirigíem a la Plaça on, sota les voltes, situàvem les gàbies

damunt d'una llarga taula, darrera la qual, el jurat, com es feia

també en els concursos d'ocells cantaires, escoltava i classificava els ortòpters.

Els grills més "cantadors" eren —o són— els de la P. Se'n diuen així per allò que el famós entomòleg Joaquim Vilarrubia, en el llibre "Els nostres insectes" explica:

"En estat de repòs, l'èlitre dret cobreix l'esquerre, i ambdós, que són iguals, es caracteritzen pel fet d'ostentar una venació elítral molt robusta i negra, la qual forma un dibuix complicat com un laberint, però per damunt de tot sobresurten uns relleus molt pronunciats que imiten amb bastant d'exactitud una P majúscula. Per aquesta lletra i pel cinturó de color de palla coneixem els grills camperols o de la P i els separem de les grilles que són mudes..."

Pel que fa al "cant" hem d'entendre que no es tracta d'un cant propiament dit, efectuat

mitjançant les cordes vocals, sinó per la fricció dels èlitres. Però tot això ens portaria molt lluny. Hi ha prou llibres —i el dessús dit, especialment— que ho expliquen. Avui només volem parlar de costums de caçar-los, de mantenir-los i de portar-los a competir per a veure quins canten més.

El grill és una mena d'herald de la primavera. Entre els ocells, sol ser el cucut i, curiosament, els grills en captivitat, privats de complir amb el deure de reproducció solen viure més que en llibertat.

Així, un grill ben alimentat pot viure de cinc a sis mesos. Mengen enciam o escarola. En canvi, al camp apareixen a l'acabament d'abril o començament del maig; pel juny o a primers de juliol les grilles posen els ous i per Sant Jaume ja no en resta cap de viu. Els ous, enterrats després de la posta, sí que viuen i es desclouen a l'agost, però en surten uns grilletets petits com puces que no creixeran, doncs, fins a la pròxima primavera.

Vilarrubia compara el plaer dels grills fent vibrar les ales, amb el gest dels humans aplaudint o fregant-nos les mans en moments de satisfacció.

Esteve Busquets i Molas

racó del llenguatge

Qui em dirà quina hora és?

L'adjectiu quin, quina, en català, el trobem exclusivament en frases interrogatives o admiratives.

Quin dia vindràs? Quina hora és? Quins clients vas visitar? Quines lectures tindrem? Quin neguit deus tenir! Quina calor més forta! Quins dies més bons! Quines coses de dir!

I encara, també, les preguntes indirectes, les que pregunten sense que calgui signe interrogatiu: Vull saber quin dia m'examinio. Digues-me quina lliçó toca. No sé quins embolics feu. Vés a saber quines bestieses dirà.

També cal notar l'ús d'aquest adjectiu en les expressions entre admiratives i pejoratives —segons la intenció—, que fan: Quins uns, els anglesos! Quina altra, l'Argentina! Responen a la manera de dir castellana: "vaya unos, vaya unas!"

Ja hem vist que aquest mot admet les quatre variants de nombre i gènere i podem comprovar que en la seva traducció castellana, "qué", és invariable. "¿Qué día hace? ¿Qué cosas se te ocurren! Dime qué negocios te traes entre manos".

Nosaltres hem de tenir cura d'observar aquest principi de no fer-lo servir si no és com a admiratiu o interrogatiu, i de rebutjar-lo en frases afirmatives o relatives.

Per això s'equivoquen els que substitueixen el relatiu atributiu, que en castellà s'expressa per "cuyo", pel mot **quin**. Així hom pot detectar, en escrits publicats, no desproveïts del tot de pretensions literàries, frases incorrectes com: La casa quins balcons de ferro forjat són veritables obres d'art. La noia quins pares van morir d'accident... Són frases construïdes a la castellana. Correctament, haurien de dir: La casa, els balcons de la qual... La noia, els pares de la qual...

Una altra cosa és el pronom personal **qui**, el qual és invariable. Pot ser interrogatiu: Qui ha vingut? Qui hi posaria les mans al foc? O relatiu: Qui dia passa, any empeny. Ha vingut l'home de qui parlàvem. Segons amb qui hi vagis, no et rebran.

Aquest mot forma part d'algunes locucions com: Qui sap quan vindrà. La porten de qui sap on. I encara de les locucions adverbials: Han trobat qui-sap-lo de bolets. N'hi ha de brutícia, qui-sap-la! Estudia qui-sap-lo. Sempre amb el significat de gran nombre de, en gran manera.

Perles ortogràfiques

Enceto una caps de galetes de Santa Coloma i hi trobo un paper escrit adreçat al client amb uns mots de salutació plens d'amabilitat i bones intencions. És de doldre, però, que enmig de tanta correcció i dissenys de plaure, hi figuri la inscripció: Fulla de garantia. Havia de dir: full.

Albert Pera

L'EROL

CENTENARI DE RAMON VINYES I CLUET
DOSSIER: CAP A UNA ANÀLISI DE LES MASIES DEL BERGUEDA
HISTÒRIA GRÀFICA DEL BERGUEDA
PROPOSITS DE L'ÀMBIT DE RECERQUES DEL BERGUEDA

Revista Cultural del Bergadà

L'Erol és el mitjà de comunicació que ha escollit l'Àmbit de Recerques del Berguedà, per a establir els resultats dels seus propòsits primordials: la investigació, l'estudi de la comarca, des de tots els punts de vista possibles. Som conscients del buit cultural que, per la manca d'estudis, sofreix el Berguedà, no regatejarem cap esforç per fer de L'EROL, el nostre portaveu, una eina vàlida per tota la comarca.

Al primer número hi ha un dossier sobre el centenari de Ramon Vinyes, il·lustrat berguedà, entre d'altres treballs.

Al Consell Assessor hi ha gent de vàlua com mossèn Ballarín, capellà de Queralt i Climent Forner, arxiprest de Navàs.

J. L. M.

música

El barroc francès i alemany

El dissabte 26 al Gran Casino de Terrassa, carrer Fontvella, 96, concert del Retaule Artístic. Aquesta vegada amb obres del barroc francès i alemany (Couperin, Caix d'Hervelois, Telemann, Bach...) amb dos intèrprets que estan especialitzats en aquest estil, i que el serveixen atents al rigor històric tant com a la musicalitat: Sergi Casademunt, viola de gamba i Albert Romaní, clavicèmbal.

27 concerts de "Música als quatre vents"

Una iniciativa musical de considerable importància s'inicià el divendres dia 18 de juny, al Pati dels Tarongers del Palau de la Generalitat. Un concert de la Coral Sant Jordi obre un cicle que serà retransmès, des de diversos indrets de Catalunya, a tot l'Estat espanyol a través de Ràdio Nacional d'Espanya, amb presentació en català.

Un total de vint-i-set concerts, que es repartiran per altres tantes poblacions del Principat, seran retransmeses fins el 17 de desembre per Ràdio Nacional d'Espanya (Ràdio 2) arreu de l'Estat espanyol.

Es tracta d'una iniciativa del Servei de Música de la Generalitat que neix amb el títol de "Música als quatre vents" i que és important per diversos aspectes.

Els concerts tindran una duració d'una hora i es donaran de vuit a nou del vespre de manera semblat com ho fan els del cicle Dimecres Musicals de Ràdio Nacional.

Presència coral catalana a Bèlgica

Els propers dies 30 d'abril i 1 i 2 de maig, les corals Llevant de Barcelona, Shalom de Lleida i Verns de Sant Just Desvern, totes tres membres dels Grups intermedis de Catalunya, han participat (per segona vegada la primera de les mencionades corals) al "30 Europees Muziekfestival voor de jeugd", a Neerpelt (Bèlgica), representant Catalunya.

Assistien enguany a aquest Festival més de 120 cors de tot Europa, d'Amèrica del Nord i Canadà, integrats per joves cantaires entre 12 i 25 anys.

Les tres corals catalanes varen fer un concert conjunt a l'Escola de Música holandesa d'Eindhoven, a Bree (Verns) i al mateix Neerpelt (Llevant). S'han establert interessants contactes tant a nivell musical com humà amb corals del país belga, Txecoslovàquia i Alemanya, que permetran interessants intercanvis entre corals.

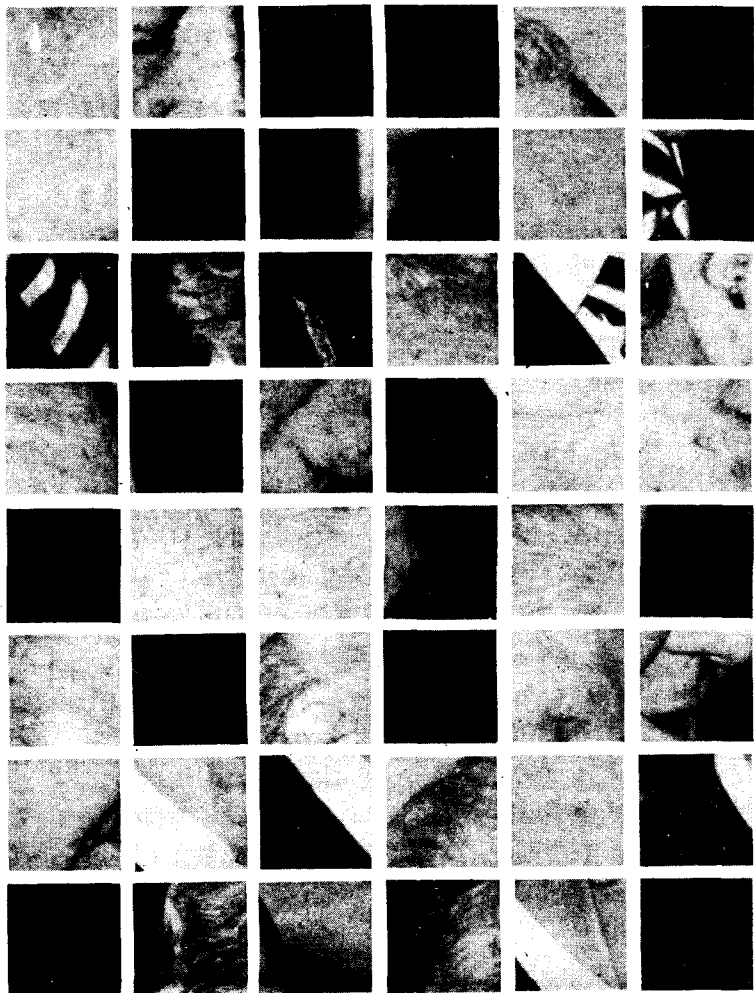
V curs Internacional de Cant Gregorià

Del 24 de juliol a l'1 d'agost tindrà lloc a Santes Creus el V Curs Internacional de Cant Gregorià. Les matèries que s'hi impartiran són: teoria i pràctica del cant gregorià, direcció coral, història, tècnica vocal i expressió corporal. Informació: Obra Cultural Santes Creus, Pl. de l'Església, 2, Santes Creus.

trencaclosques

És un personatge important. Però, qui és?

Si aconseguíu reconstruir la fotografia, envieu-nos-la. Entre totes les respostes encertades sortejarem un premi. El sorteig es farà cada quinze dies per donar temps a l'enviament de les respostes.

Solució al trencaclosques del n.º 141: Pau Vila.

Respostes encertades rebudes:

Germanes Caputxines de la Mare del Diví Pastor, Sabadell; Montserrat Lorés, Barcelona; Teresa Estrada de Moragas, Premià de Mar; Hijas de la Caritat de St. Vicente de Paúl, Lleida; Josep i Dionís Gabarró, Tarragona.

Realitzat el sorteig ha resultat premiada la resposta de: Josep i Dionís Gabarró Rivelles, C/. Mallorca, 17, 5è, 2.ª, Tarragona.

escacs

Por Jaime Mora

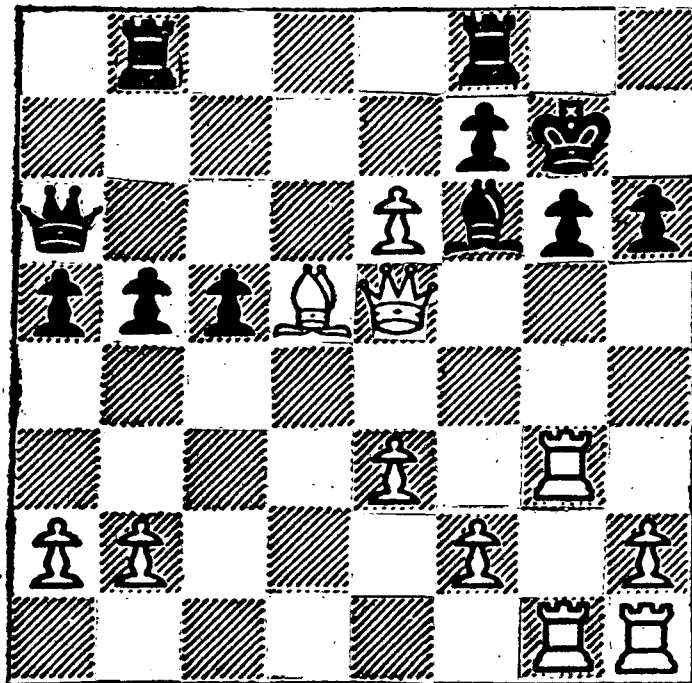
Diagrama 19

Blanques juguen y guanyen

Sammy Reshevsky, fa poc 70 anys complets, ho vegé clar. Proveu-ho si us plau sense tocar peces.

Solució al Diagrama 18

1 Dh8-F8 + Db7-g7, 2 Tf5-h5 + g6xh5, 3 Df8-d6 + Dg7-g6, 4 Dd6-f8 + y tablas.

A	L	L	L	L	E	N	G	U	A	D	O
N	U	I	T	L	A	R	E	N	L	V	I
I	D	A	I	E	U	M	O	R	I	T	E
Y	N	L	L	R	V	G	I	T	U	A	S
N	E	N	S	O	E	M	I	D	G	A	E
O	S	N	O	S	A	R	D	I	N	A	L
T	R	E	I	A	D	E	V	I	A	D	A
B	A	C	A	L	L	A	M	O	R	T	J
A	A	R	E	M	G	C	N	A	A	M	B
R	N	O	Y	O	A	R	V	I	D	A	S
B	E	R	V	E	N	E	C	I	A	D	E
P	A	S	Q	V	I	A	P	A	L	A	I

Busqueu 12 noms de peixos. Amb les altres lletres llegireu una seqüència que trobareu a Catalunya Cristiana n.º 134 pàgina 1.

Lluitarem Vida i Mort, en lluita sense mida. El Rei de Vida, mort, ja regne amb nova vida.

AVUI

Prensa Catalana S.A. Consell de Cent, 425, Barcelona, 9. Teléf. 246 60 00 (10 línies). Telex 54063

VULL REBRE INFORMACIÓ, SENSE CAP COMPROMÍS, DE LES CONDICIONS I MODALITATS DE SUBSCRIPCIÓ AL DIARI AVUI.

NOM I COGNOMS

ADREÇA

POBLACIÓ

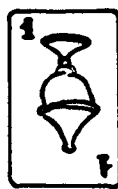
BARCELONA, A DEL

PREMSA CATALANA, S.A.
Consell de Cent, 425, 6è - Barcelona-9

SOLUCIÓ

P	P	V	S	O	J	G	I	T	U	L	S
D	O	N	A	Y	R	E	D	A	K	A	H
G	L	H	R	K	G	H	R	E	D	A	X
L	A	C	K	J	N	S	R	B	E	D	Q
I	R	S	G	B	A	I	H	T	O	P	O
P	A	H	F	A	G	B	F	D	B	R	I
S	I	F	P	E	E	T	C	N	E	A	U
E	L	A	D	T	C	U	O	B	Y	X	D
S	C	H	E	S	V	H	A	R	A	G	A
O	L	D	R	E	D	G	E	R	S	J	I
G	I	K	V	E	R	D	A	G	U	E	R
B	F	H	Q	N	T	V	E	B	K	M	T

JEROGLÍFIC

Expressió italiana

Solució: Qui lo sa

COMPRA AQUESTS PRODUCTES A "XARXA". AJUDARÀS A FOMENTAR LA CULTURA CATALANA.

Adhereix-t'hi

Quantes vegades compres coses per als teus amics? un obsequi, una diada... o per a tu mateix, aquell disc que tant t'agradaria escoltar, aquell llibre que voldries llegir....

Xarxa té totes aquelles coses que tu vols.

No pagaràs més. Et costarà el mateix que a qualsevol lloc.

Però... Amb el benefici que s'obté de les teves compres, Xarxa fomenta la cultura catalana, organitza exposicions subvenciona premis, viatges, cursets, i mil coses més.

I a tu no et costa més que el petit esforç de demanar-ho a través de Xarxa.

Només això. Ben poc, oi?

XARXA CULTURAL Carrer Ample, 35 - Barcelona 2
Vull fer-me adherent de Xarxa Cultural
Vull rebre més informació

NOM
ADREÇA
TELÈFON
CIVIL
COMARCA

mundial 82

Després de l'empat amb l'Hondures (1-1) i la victòria davant el Iugoslàvia (2-1)

La voluntat, única esperança per a Espanya

Només això. Voluntat. Res més. No ens enganyem, per guanyar un mundial encara que es jugui a casa fa falta quelcom més que voluntat, quelcom que és imprescindible sempre, però en aquest cas encara més. fa falta qualitat, i d'això Espanya, la selecció espanyola, res.

Fou la qualitat d'una sèrie de jugadors hondurencs la que per sorpresa permeté un empat que gràcies a un penalti no es convertí en victòria... hondurenca.

El partit d'Espanya contra l'Hondures, fregà el desastre, i només se salven de la crema López Ufarte i Alonso; els altres malament, inclosa la defensa que vàrem veure passada de forma especialment Alesanko. Mentre, el durant tants anys "Pichichi", Quini, a la banqueta. Creiem que aquest senyor seria titular a qualsevol selecció que participi en el 82, menys... a Espanya. Com va demostrar-se a València, contra el Iugoslàvia, sortir Quini al camp substituint Satrustegui que es marca tot sol, i marcar Espanya fou tot una mateixa cosa. No marcà, però estigué allà on havia d'estar, donà mobilitat a l'equip i el que és més important, li donà moral.

Esperem que Santamaria, a

qui per cert no li agraden les crítiques, sàpiga rectificar i mantingui a Quini a l'equip si és que de debò vol arribar lluny.

Maradona... i gol

Un veritable espectacle ens donà el nou jugador barcelonista Maradona en el partit que la selecció argentina jugà contra la hongaresa. Jugà com volgué, marcà dos gols bonics i es cansà de fer jugar els seus companys. Els seus "pases" a l'espai lliure són tot un poema. Demostrà sens dubte, que les esperances en ell posades no són un somni. Pot i ha de jugar millor si s'acoba als seus nous companys, i aquests a ell. No saltres, tantes vegades crítiques del senyor Núñez, per aquesta vegada no podem fer res més que felicitar-lo. Val més gastar diners en un autèntic "crack" que els mateixos diners en diverses mitjanies.

Rummenigge

Després del decepcionant partit que va oferir-nos la selecció alemanya davant la d'Argentina, perdent (1-2), la selecció capitanejada per Rummenigge i aquest particularment arrasaren l'equip xinès, al qual derrotaren per 4-1, posant les coses al seu lloc. Rummenigge, que jugà infiltrat, féu un gran partit marcant ell sol tres

dels quatre gols, gols, a més, d'excel·lent factura. I és que finalment, com dèiem abans, la qualitat acaba per imposar-se.

Brasil, o rei

Va incorporar-se a la selecció carioca el formidable Toninho Cerezo millorant, si és possible, la qualitat del conjunt brasiler, que davant l'Escòcia tornà a demostrar tot el seu

poder imposant-se per un rotund 4-1. El formidable Zico marcà un gol de la seva "marca", o sigui, de cop franc.

La segona fase

Tornant a la QUALITAT, és cert que per a la segona fase només quedaran els millors, inclòs Espanya, que supeix la manca de qualitat amb una gran voluntat. / C. Boix

PEDRO ROVIRA
GRANDES VINOS Y BRANDY

RESIDÈNCIA GERIÀTRICA

a la zona residencial i tranquil·la de Barcelona, torre, jardí, confort, tracte agradable humà i familiar, control sanitari, ambdós sexes i matrimonis.

Tel. 427 44 53. De 9 a 1 i de 4 a 8.
(Poques places)

CADECA

entrevista

Fernando Molinos

El vam conèixer fa quatre anys en una taula rodona organitzada per CADECA i que se celebrava a l'aula "Pompeu Fabra". Ens va cridar l'atenció pel seu tracte amable i cordial en la seva manera de parlar amb els jugadors alevins. Ens digueren que sobre el terreny de joc actuava "amb la mateixa senzillesa, però això sí, amb duresa".

En tornar-lo a entrevistar, hem trobat l'home cordial i diríem que molt concret, no amb duresa.

Des de la vostra posició en el camp, es veuen bé les jugades; per a vós, ¿quina és la millor, la que més destaca per la seva qualitat i eficàcia?

Partint de la base que el futbol és un "joc d'associació", per a mi la millor jugada és la que hi participa el major nombre de jugadors de l'equip i culmina amb un gol.

Doneu-nos una recomanació per al futbol, que han de

practicar els adolescents i aquells que aspiren a més.

Evidentment, als infants no se'ls ha d'omplir el cap amb tàctiques, ja que aquestes ja vindran més endavant, el més important és la tècnica: molt domini de la pilota, passes curtes i llargues. Pels qui tinguin la il·lusió d'ésser futbolistes, el que sí els aconsello, ja que és tan o més important que l'anteriorment esmentat, que els seus pitjors enemics són: el TABAC i l'ALCOHOL.

Coneixeu CADECA. Creieu viable la tasca cultural enllaçada amb l'esport? ¿Són compatibles ambdues afeccions?

No solament diria que és compatible, sinó gairebé necessari. L'esportista, que a la vegada té una participació cultural, veurà sempre, tant l'esport com qualsevol altra activitat, des d'un altre punt de vista, amb més seny.

Gràcies per les vostres respostes. Són les d'un gran juga-

dor. Ja ho sabeu, és el "Ferrotge" defensa del R.C.D. Espanyol. Però, ¿oi que s'expressa com un home de molta humanitat? Molt noble, de la seva terra; en una paraula, un bon aragonès.

CARVAL

DIUMENGE 27**PRIMERA CADENA****CIRCUIT ESTATAL**

10.00 PARLEM
10.30 EL DIA DEL SENYOR
11.30 GENT JOVE
12.30 TEMPS I MARCA
15.00 NOTÍCIAS
15.35 SESSIÓ DE TARDA: "La verdad sobre Spring". (1964)
17.30 DON CALZONES Y LOS CHALADOS
18.00 VIDA A LA TERRA
19.00 INCENDIS FORESTALS
19.30 CIRC DE MOSCOU SOBRE GEL
21.00 NOTÍCIAS
21.15 PROXIMAMENT
21.30 CULTURAL 82: "La Zarzuela".
23.30 COMIAT

SEGONA CADENA**CIRCUIT CATALÀ**

14.00 MIRAMAR
14.10 REPOSICIÓ
15.00 BARCELONA TVE
15.05 NYIGO-NYIGO

CIRCUIT ESTATAL

15.28 AVANÇAMENT INFORMATIU
15.30 DIBUIXOS ANIMATS
17.00 EL GRAN HAWAI
18.00 MUSICAL EXPRESS
19.00 LA PORTA DEL MISTERI
20.00 BALLET: "Nureyev".
21.00 PRODUCCIÓ ESPANYOLA
22.00 LLARGMETRATGE: "Harry y Tonto". (1974)
24.00 COMIAT

DILLUNS 28**PRIMERA CADENA****CIRCUIT CATALÀ**

13.30 ESPORTIU
14.00 TROBADA
14.25 MIRAMAR
17.00 TOT I MÉS
18.25 INFORMATIU

CIRCUIT ESTATAL

15.00 TELE-1
15.35 MUNDIAL INFORMATIU
16.05 LA CONQUISTA DEL OESTE
17.00 L'ESTEL BLANC
17.28 EL LIBRO GORDO DE PETETE
18.59 AVANÇAMENT INFORMATIU
19.00 CULTURAL 82: "Filarmónica de Leningrado".
20.30 TELEDIARI
20.50 FUTBOL
23.00 ULTIMAS NOTICIAS
23.15 RESUM JORNADA
23.45 COMIAT

SEGONA CADENA**CIRCUIT ESTATAL**

19.45 REDACCIÓ OBERTA
20.00 EL VALLE SECRETO
20.30 ALCORES
21.30 REDACCIÓ OBERTA
21.35 DON BALDOMERO Y SU GENTE
22.00 CON "H" DE HUMOR: "Uno, dos, tres". (1961)
24.00 COMIAT

DIMARTS 29**PRIMERA CADENA****CIRCUIT CATALÀ**

13.30 ARA: TARRAGONA
14.00 TROBADA
14.25 MIRAMAR
17.00 TERENCI A LA FRESCA
17.30 REPOSICIÓ
18.25 INFORMATIU

CIRCUIT ESTATAL

15.00 TELE-1
15.35 MUNDIAL INFORMATIU
16.05 LA CONQUISTA DEL OESTE
17.00 L'ESTEL BLANC
17.28 EL LIBRO GORDO DE PETETE
18.59 AVANÇAMENT INFORMATIU
19.00 DIBUIXOS ANIMATS
19.30 UN MÓN PER A ELLS
20.00 VIURE CADA DIA
20.30 TELEDIARI
20.50 FUTBOL
23.00 ULTIMAS NOTICIAS
23.15 RESUM JORNADA
23.45 COMIAT

SEGONA CADENA**CIRCUIT ESTATAL**

16.58 AVANÇAMENT INFORMATIU
17.00 CAMPIONAT DEL MÓN
19.15 MUSICA CLASICA
20.25 EL CARRO DE LA FARSA
21.00 ANIMALS EN ACCIÓ
21.30 REDACCIÓ OBERTA
21.35 A DALT I A BAIX
22.30 REDACCIÓ OBERTA
22.35 JACKSON FIVE
23.35 COMIAT

DIMECRES 30**PRIMERA CADENA****CIRCUIT CATALÀ**

13.30 ARA: GIRONA
14.00 TROBADA
14.25 MIRAMAR
17.00 NO VAL A BADAR
17.30 CONTRAPUNT
18.25 INFORMATIU

CIRCUIT ESTATAL

15.00 TELE-1
15.35 MUNDIAL INFORMATIU
16.05 LA CONQUISTA DEL OESTE
17.00 L'ESTEL BLANC
17.28 EL LIBRO GORDO DE PETETE
17.30 CONTRABANDISTAS
18.00 CULTURAL 82.
19.30 ENCUNTROS EN LIBERTAD: Economía.
20.30 TELEDIARI
21.00 SESSIÓ DE NIT: "La mujer pantera". (1942)
22.30 CULTURAL 82
00.30 ULTIMA EDICIÓ
00.45 COMIAT

SEGONA CADENA**CIRCUIT ESTATAL**

19.43 APERTURA I PRESENTACIÓ
19.45 REDACCIÓ OBERTA
20.00 DIBUIXOS ANIMATS
20.15 ROBINSON
20.45 ESTUDI OBERT
22.00 REDACCIÓ OBERTA
22.05 ESTUDI OBERT
23.30 AIXÒ S'ENFONSA
24.00 COMIAT

DIJOUS 1**PRIMERA CADENA****CIRCUIT CATALÀ**

13.30 ARA: LLEIDA
14.00 TROBADA
14.25 MIRAMAR
17.00 OPINIÓ
17.30 VOSTE PREGUNTA
18.25 INFORMATIU

CIRCUIT ESTATAL

15.00 TELE-1
15.35 MUNDIAL INFORMATIU
16.05 LA CONQUISTA DEL OESTE
17.15 819.30 ARTE DE VIURE

CIRCUIT CATALÀ

17.15 FUTBOL
19.30 ART DE VIURE
20.30 TELEDIARI
21.00 FUTBOL
23.00 ULTIMAS NOTICIAS
23.15 RESUM JORNADA
23.45 COMIAT

SEGONA CADENA**CIRCUIT ESTATAL**

19.45 APERTURA Y PRESENTACIÓ
19.47 REDACCIÓ OBERTA
20.00 BARRERAS
20.30 MUSICA CLASICA
21.35 CINE CLUB. Ciclo: "Lo que usted no ha visto de Gene Kelly".
23.00 ZARABANDA
24.00 COMIAT

DIVENDRES 2**PRIMERA CADENA****CIRCUIT CATALÀ**

13.30 VEUS I FORMES
14.00 PARLAMENT
14.25 MIRAMAR

CIRCUIT ESTATAL

15.00 TELE-1
15.35 MUNDIAL INFORMATIU
16.00 ALTRES COSES
17.30 NOSALTRES
18.00 VEUS SENSE VEU
19.00 CULTURAL 82
20.30 TELEDIARI

20.50 FUTBOL
23.00 SEQUÈNCIES DEL MÓN
24.00 ULTIMA EDICIÓ
00.15 RESUMEN JORNADA
00.45 COMIAT

SEGONA CADENA**CIRCUIT ESTATAL**

14.58 APERTURA I PRESENCIÓ
15.00 TORNEIG DE TENNIS DE WIMBLEDON
17.00 FUTBOL
19.15 LA ABEJA MAYA
20.00 REDACCIÓ OBERTA
20.30 MUSICAL: ¡Oh Boy!
21.00 LLARGMETRATGE: "Ley y orden". (1976)
23.45 COMIAT

DISSABTE 3**PRIMERA CADENA****CIRCUIT CATALÀ**

09.45 QUITXALLA. (Reposició.)
10.15 XOCOLATA DESFETA: (Reposició.)

CIRCUIT ESTATAL

11.00 CULTURAL JUVENIL DE ESPAÑA 82
13.00 CONCERT
14.00 REVISTA DE TOROS
14.30 PARLAMENT
15.00 NOTÍCIAS
15.35 PRIMERA SESSIÓ: "La senda de los elefantes". (1954)
17.30 LA PANTERA ROSA
18.00 CULTURAL 82: "Gran tarde Pop".
19.30 VERITAT O MENTIDA
20.30 PER ART DE MAGIA
20.30 NOTÍCIAS
21.00 CULTURAL 82: "Baloncesto España-USA".
22.30 SABADO CINE: "Loca evasión". (1974)
00.30 DARRERES NOTÍCIAS

SEGONA CADENA**CIRCUIT CATALÀ**

14.00 MIRAMAR
14.15 PENSADORS CATALANS
14.55 VISUAL

CIRCUIT ESTATAL

14.58 AVANÇAMENT INFORMATIU
15.00 TORNEIG DE TENNIS DE WIMBLEDON
19.00 LOU GRANT
20.00 ESTRENOS TV: "El francotirador". (1979)
22.00 CONCERT-2
23.45 COMIAT

CLASSIFICACIONS**- BENJAMINS**

Grup "A"	Final	Punts
Equips		
SANT GABRIEL		24
DAMM		22
TRAJANA		18
RÀPID HOSPITALET		18
SALLE PREMIÀ		17
A.V. CATALUNYA		9
ROGER DE FLOR		4
RÀPID NAVAS		0
CAMPIÓ: SANT GABRIEL		
SUBCAMPIÓ: DAMM		
Màxim golejadors: SANT GABRIEL		
Mínim golejat: SANT GABRIEL		

CLASSIFICACIONS**- BENJAMINS**

Grup "B"	Final	Punts
Equips		
CASANOVAS		23
CONDAL		22
TRAJANA PROMESSES		20
SAN MORI		18
QUATRE TORRES		16
DOFINS DE LA PAU		9
NAVAS		3
F.V. CATALUNYA		1

CAMPIÓ: CASANOVAS
SUBCAMPIÓ: CONDAL
Màxim golejadors: CASANOVAS
Mínim golejat: SAN MORI

CADECA i el Mundial-82

Com ja vàrem dir, el nostre Col·lectiu col·labora amb el Mundial-82 per mitjà de la seva participació en el Campionat de Barris, que han organitzat conjuntament la Federació Catalana de Futbol i l'Ajuntament de Barcelona, i ho fa presentant la seva selecció juvenil integrada per jugadors de diversos Clubs de la nostra ciutat.

El primer partit s'ha jugat en terreny contrincant, camp del Portà, (al costat de les instal·lacions de la RENFE, a Sant Andreu). Vàrem jugar amb la selecció de NOU BARRIS-1, i el resultat del partit fou d'empat a zero.

Fou un partit de poder a poder, molt ben arbitrat, la qual cosa fem constar molt especialment, ja que no s'acostuma a veure un col·legiat que mereixi elogis per part d'ambdós contendents i cal destacar també l'excel·lent comportament esportiu d'ambdós equips.

**Catalunya Cristiana és
agradable per la qualitat
humana i familiar de la
publicació**

butlleta de subscripció

Desitjo subscriure'm / renovar la meua subscripció a:

**Catalunya
Cristiana**

Nom i cognoms

Adreça Població

D.P.

☐ Trameto les 2.000 ptes. per gir postal.☐ Incluc un taló barrat per aquest import.☐ Prego al Banc / Caixa

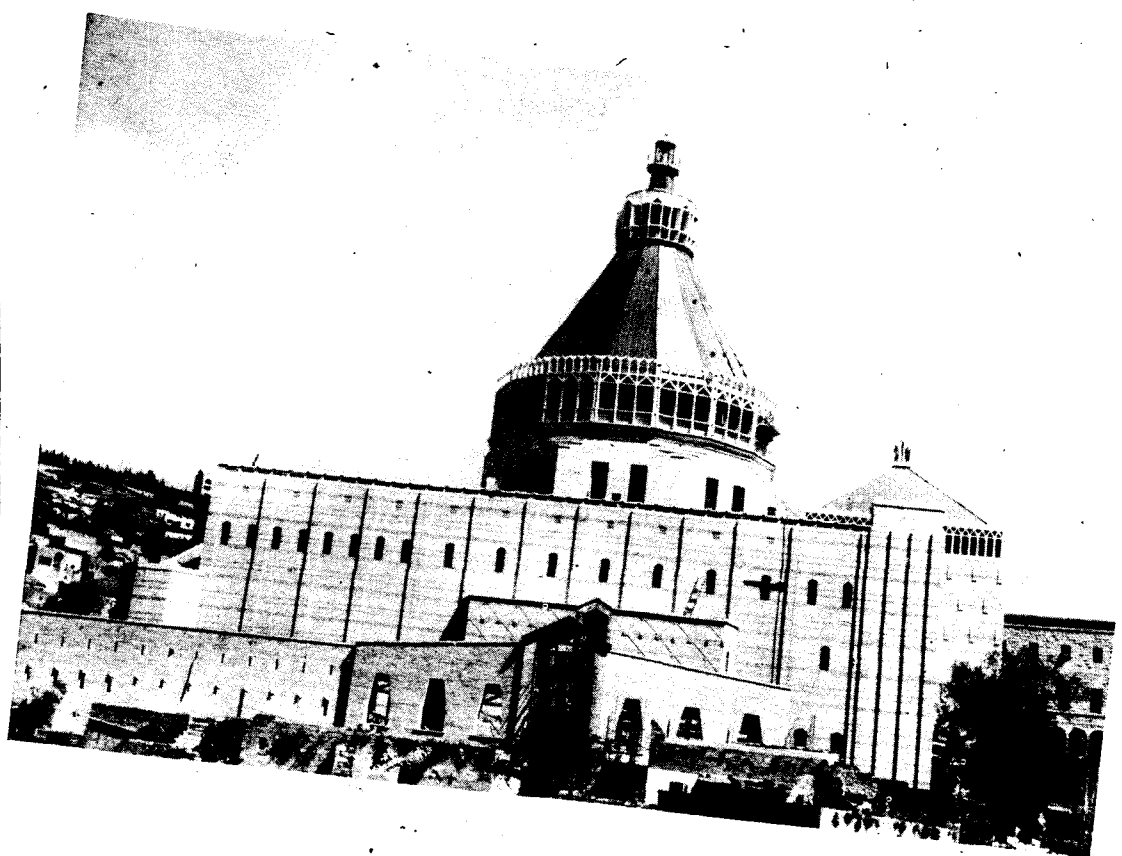
Agència

que se serveixi domiciliar aquest pagament anual, fins a nova ordre, en la meua llibreta / compte n.º

Lloc Data

Signatura

Remetre aquesta butlleta a:
CATALUNYA CRISTIANA, c/. de València, n.º 244.
Barcelona-7

PELEGRINATGE A TERRA SANTA

Dates: Del 31 d'agost a l'11 de setembre.

Preu: En principi cal comptar unes 105.000 ptes., que comprenen:

Pensió completa en hotels de tres estrelles a Zurich, Tel-Aviv, Natzaret i Jerusalem.

Viatge en avió d'anada i tornada

Autocar de luxe durant tota la ruta per Terra Santa.

Guia oficial de parla espanyola.

Preu d'entrada a tots els llocs que visitarem.

L'itinerari comprèn: Les tres regions de la Palestina dels temps de Jesús, Galilea, Samaria i Judea. Visitarem: Cesarea marítima (zona romana i zona croada), santuari del Carmel a Haifa, St. Joan d'Acre, Cafarnaüm, Benaurances, Tabgha, Corozain, Nazaret, Primat de Pere, Tiberíades, Mont Tabor, Riu Jordà, Sebastia, Nablus, Pou de la Samaritana, Abugoiç, Jerusalem.

Des de Jerusalem sortides a: Betlem, Betània, Betfagé, Hebron, Heròdium, Ein Karem, Jericó, Mar Morta, Qumran, Ein Guedi i Massada.

A Jerusalem: Sant Sepulcre i Calvari, sant Cenacle, Hort de Getsemaní, Via-crucis, Litóstroto, Església de les Nacions, Mesquites d'Omar i de l'Acsa etc.

Creiem que els cristians no podem anar a Terra Santa simplement a "fer turisme". Per això la pregària comunitària, la lectura puntual de l'Evangeli i la presència del mossèn ens ajudaran a fer-ne un veritable pelegrinatge.

Per a informació: "CATALUNYA CRISTIANA". c/. València, 244, 2.º. Barcelona-7. Tels. 215 37 50 - 27 39 - 27 84 - 28 05 (Sr. Castelló). La inscripció és oberta. PLACES LIMITADES. "CATALUNYA CRISTIANA" es reserva el dret d'admissió.

